

Handwritten signature

DEVİRİMCİ YOL

SAYI 20

31 TEMMUZ 1978

13 A

500 KURUŞ

FAŞİST TERÖRE KARŞI SAVAŞALIM!

SİVİL SIKIYÖNETİM UYGULAMALARI, YAKIN DÖNEM AÇISINDAN, SOL GÖRÜNÜMLÜ BİR HÜKÜMET ARACILIĞIYLA UYGULANILACAK BİR DİZİ BASKICI POLİTİKALARA DOĞRU ATILMIŞ ÖNEMLİ BİR ADIM OLMA ÖZELLİĞİ TAŞIMAKTADIR.

BU ŞEKİLDE İÇ SAVAŞI ÖNLEYECEĞİM DİYE ORDUNUN DEVREYE SOKULMASI YOLUYLA, DAHA İLERİ BİR AŞAMADA ORDUNUN DOĞRUDAN BİR ŞEKİLDE ARACILIK EDECEĞİ AÇIK FAŞİST BİR REJİME GEÇİŞ SAĞLAMAKTAN BAŞKA BİR ANLAMA GELMEZ.

Ecevit nereye gidiyor?

HALKIN DİRENİŞ MEVZİLERİNİ ELİNDEN ALARAK, ONUN DİRENİŞ GÜÇLERİNİ DAĞITARAK, FAŞİZME KARŞI SAVAŞ AZMİNİ VE KARARLILIĞINI PASİFİZE ETME YOLUNDA ATILACAK HER ADIMA KARŞI KESİN-KARARLI VE TUTARLI BİR ŞEKİLDE MÜCADELE ETMEK VE BUNA KARŞI TÜM EMEKÇİ YOKSUL HALKLARIMIZI UYARMAK VAZGEÇİLMEZ-ACİL GÖREVİMİZDİR.

Devrimci Hareketin bugünkü görevleri ve mücadele biçimleri sorunu

SAYFA ON

Parti Bayrağı'nın "Kesintisiz Devrim eleştirisi" üzerine

SAYFA ONİKİ

Sivil sıkıyönetime HAYIR!

SAYFA İKİ

Şavşat'ta orman köylüleri direniyor

SAYFA SEKİZ

Eğitim Enstitülerindeki faşist saldırılar ve CHP

SAYFA ALTI

SİVİL SIKIYÖNETİM UYGULAMALARINA KARŞI DİRENİLMELİDİR!

Ecevit Hükümeti son olarak "sivil sıkıyönetim uygulamalarını gündeme getirdi. İster resmi ister sivil olsun, bir sıkıyönetim uygulamasının emekçi halk güçleri için ne anlama geldiğini, bugün yüreği emekçilerden yana çarpan herkes biliyor. Böyle bir uygulamanın zaten "devede kulak" olan "demokratik" hakların gaspı ilmesinde demektir. Öte yandan, bu tedbirlerin "halktan yana" olma iddiasıyla ortaya çıkan (çıkarılan) bir hükümet eliyle gündeme gelmesi, iyi niyetli demokratların kafasını bir parça bulandırsa da, sonuç elbette değişmiyor ve değişmeyecektir.

Yapılan açıklamalara göre, 20 bine yakın jandarma, başta İstanbul ve Ankara olmak üzere belli başlı kentlerde polis yanında sürekli görev yapacaklardır. Bölgelerde, telsizlerle ve otomatik silahlarla donatılmış motorize jandarma-polis ekipleri 24 saat sürekli devriye gezeceklerdir. Bu devriyelerin yanısıra helikopterler de görev yapacaklardır. Polis modern silahların dağıtılacağı da açıklanmıştır. Ayrıca istihbarat işlerine daha ağırlık verileceği bildirilmektedir. İstihbarat örgütlerinin geliştirilmesi yanısıra, yeni "muhbir vatandaşların" teşvik edileceği de anlaşılmaktadır. Hassas bölge olarak belirlenen 25 il ve 5 İlçede de Adli Zabita örgütleri kurulmuştur. "Terörist" eylemlerin soruşturulmasında görev alacak olan bu örgütler, savcılarının emrinde ve denetiminde hareket edeceklerdir...

Evet, bütün bu tedbirlerin gerekçesi mevcut ortamda "anarşi" denilen olayın üzerine yürümek olmaktadır. Eğer "anarşi" diye birşey varsa, bunun faşist güçlerin emekçi halkların üzerindeki dizginlenmemiş saldırılarından başka birşey olmadığı gün gibi ortadadır. Peki bu sözü edilen tedbirlerle faşist cinayet şebekelerinin ve katillerin üzerine mi yürünecektir? Ecevit'e ve İçişleri Bakanına sorarsanız, "aşırı sol" yanısıra "aşırı sağ"ın da böylelikle üzerine gitmiş olacaktırlar!

Faşist katilleri de anyoruz bahanesiyle dolmuşlar, otobüsler, gecekondular mahalleleri sıkı bir şekilde aranmaya başlanmıştır. Ama bugün aklı başında hiç kimse, yurtseverlerin demokratların, devrimcilerin katillerinin; öğrencilerin üzerine, evlere ve çeşitli yerlere bomba atılanın, kahvehaneleri yayılma ateşine tutulanın, yani profesyonel faşist katillerin gecekondular da saklanmadığını, saklanmayacağını; öyle "masumane" bir şekilde dolmuşlarda, belediye otobüslerinde gezmeyeceğini bilmektedir. Başlatılan operasyonların, sonuç olarak, faşist katilleri bulmak için değil, fakat emekçi halk güçlerini sindirmek, savunma araçlarından yoksun bırakmak, silahsızlandırmak için gündeme getirildiği apaçık ortada durmaktadır. Sivil sıkıyönetim uygulaması ile dolmuşların, evlerin aranması, halk üzerindeki baskıların artırılması, can güvenliğini sağlamayı değil, halk güçlerinin can güvenliğini kendisinin kırık dökmek gereçlerine dahi sağlamaya çalışmasını engellemekten, emekçi halk güçlerini faşist terör karşısında silahsızlandırmaktan başka bir anlam taşımamaktadır.

Bütün bu gelişmeler, hakim sınıflar açısından, "ekonomide umut" olan Ecevit'in, "anarşide de umut" olabileceğini kanıtlamak için kollanmış avadığını göstermektedir. Ama "mavi bereliler" in devreye sokulması, arama-tarama operasyonlarının artırılması, bütün bu müdahaleler sadece bugünkü görünümü ile de ele alınmamalıdır. Ecevit'in bugünden yapmaya başladıkları, gelecekte yapacaklarının bir teminatı, bir başlangıcı olarak görülmelidir. Bugün kolluk kuvvetlerinin esas olarak gövde gösterisine önem vererek (ki buna "caydırıcı faktör" diyorlar) yoğunlaştırılan baskılar, önümüzdeki dönemdeki siyasi gelişmeler öncesinde bir sıçrama, bir basamak olmaktadır. Kamuoyu "yavaş yavaş" daha yoğun baskılara "alıştırılmakta" dir. Ve "masumane" gerekçelerle başyurulan tedbirler sayesinde emekçi halk güçlerinin silahsızlandırılması, örgütlenmelerinin dağıtılmaya çalışılması hep ileriki dönemlerdeki gelişmelerde ortaya çıkabilecek tepkiler karşısında şimdiden başyurulan "engelleme" tedbirleridir.

Öte yandan, bu gelişmeler sırasında, hiç olmazsa sivil faşist hareketin (o da kısa bir süre) üzerine gidilebileceği şeklindeki bir beklentinin, yine sahte umutların tekrar hortlatılması gibi bir tehlikeyi de beraberinde getireceği bellidir. Ecevit hükümetinin "sivil sıkıyönetim" sayesinde faşist güçlerin üzerine yürüyebileceği düşüncesi ne kadar geçerlidir? Buna en iyi cevabı, kendilerinden böyle bir tutum bekleyenlere karşı bizzat Başbakan ve İçişleri Bakanı vermek, böyle iyi niyetlerle adeta alay etmektedirler. Faşist cinayet şebekeleri her gün her saat ölümlerine devam ederken, İçişleri Bakanı duvarlara yazı yazılması ve alışılması gibi "eylemlerin" keskinlikle önlenmesini beyan etmektedir. Faşist terör karşısında sessiz kalmayı (tarafsızlık gereği!) başlıca görev sayan Bakan, "İğrenç ve tiksindirici bir toplumsal afet" diye gördüğü bu en basit demokratik hakların kullanılmasının bile engelleneceğini büyük bir marifetmiş gibi açıklamaktan çekinmemektedir. Faşist güçlerin istekleri doğrultusunda demokratik kitle örgütlerine karşı bir cihad açmaktan çekinmemektedir.

Ecevit ise sabahları Tercüman gazetesinin başyazısını okuduktan sonra ülkeyi "yöneten" bir Başbakan olduğunu her gün kanıtlamaya devam etmektedir. Bin bir sahtekarlıkla ellerini kollanmış sınıksız bağlamaya çalıştığı emekçi halk güçlerini faşist teröre ve zulme teslim etmek için neler yapabileceğini bugünden göstermeye başlamıştır. Kısacası, Ecevit, oligarşinin, "sınıf mücadelesini törpüleme, pasifize etme" direktifi doğrultusunda "otoriter" yöntemlerin daha bir ağırlık kazanacağı bir siyasal dönemi başlatmaktadır. Sivil sıkıyönetim, vb. önlemler bu siyasal dönemin muhtevassını açıklayıcı öğelerdir.

Kuşkusuz tarih basit bir şekilde tekrar etmeyecektir ve kuşkusuz 12 Mart paşalarının başaramadığı bir işi Ecevit de başaramayacaktır. "Sınıf mücadelesinin sınırlarını törpüleme" maskesi altında emekçi halk güçlerini karşı başlatıldığı teslim alma hareketi er-geç geçersiz kılınacaktır. Ecevit olsa olsa faşistlerin emekçi halklarınıza açtığı savaşın "yeni" bir destekçisi olarak halkın nefretini ve öfkesini üzerine toplayacaktır. Çünkü bu bir saваştır. Bu savaşta ancak taraf tutulur. Bu savaş şu ya da bu "önlem"le ortadan kal-

dırılmaz. Bir savaş ya kazanılır ya da kaybedilir. Ecevit'in emekçi halk güçlerinin bu savaşı kaybetmesi için başyurduğu silahlar geri tepecektir. İşte bu yüzden, bugünden, üzerimizde yoğunlaştırılan baskılara karşı bütün olanaklarımızla DİRENME'yi başlıca bir görev olarak kabul etmeliyiz. Ecevit hükümetinin emekçi halklarımızı reva gördüğü her türlü baskıya karşı direnirken, mevcut demokratik haklarımızı da sonuna dek korumalıyız. "Oligarşi bize savaş açmıştır, savaşı kabul-

müzdür" şları, emekçi halk güçleri arasında mutlaka dalga dalga yankılanacaktır. Devrimci Hareket sınıflar mücadelesine elbette damgasını vuracaktır. Emekçi halklarımız faşist güçlerin başlatığı bu savaşın gereklerini yerine getirecekler, canlarını sokakta bulmadıkları, silahsızlandırılmayacaklarını, en doğal hakları olan meşru savunma haklarını kullanarak kanıtlayacaklardır. Bu durumu ne Ecevit'in sivil sıkıyönetimi ne faşist güçlerin kanlı saldırıları, hiçbir şey engelleyemez.

Türkiye İşçi Sınıfı "Toplumsal Anlaşma" engelini de aşacaktır!

Hakim sınıfların temsilcilerinin ağzından, Türkiye'nin (daha doğrusu hakim sınıfların) şimdiye kadar yaşamadığı düzeyde bir bunalmış içinde olduğu tekrarlanıp duruluyor. Oligarşi ve özellikle oligarşinin tekeli burjuvazi kesimi, bu bunalmışın kurtuluşu için umutlarını Ecevit'e bağladılar. Devlet içinde mevzilenmiş faşist güçlerin üzerine gidemeyen, pahalılığı önleyemeyen, işsizliği azaltamayan Ecevit Hükümeti, duvarlara yazılan yazı ve asılan afişlerle uğraşırken, sivil sıkıyönetim uygulamasına yöneliyor, patronların döviz sorununu çözümlenmek için ülke ülke dolaşırken, yeni borç yükleri getiriyor ve patronların kârlarını artırabilmek için Demirel'in bile cesaret edemediği adımları atıyor. Türk-İş ile Ecevit Hükümeti arasında imzalanan toplumsal anlaşma, tekeli burjuvazi adına Ecevit tarafından uygulanan programın bir parçasıdır, Ecevit'in halk güçlerinin desteğini yitirmesi karşısında tekeli burjuvaziye daha bir güven verme çabasıdır.

TOPLUMSAL ANLAŞMA NEDİR?

20 Temmuz günü, Ecevit ile Halil Tunç arasında imzalanan belge, işçi sınıfının gelişen ekonomik-demokratik mücadelesinin önüne çekilmek istenen yeni bir setir. Hakim sınıflar, 1968-1970 yıllarında yükselen mücadeleyi Sendikalar Kanunu'nda yaptıkları değişikliklerle engellemişlerdir. Son yıllarda gelişen işçi sınıfı hareketleri ve hakim sınıfların derinleşen bunalmış karşısında da toplumsal anlaşmanın aynı işlevi üstlenmesi beklenmektedir. 1970 yılında hakim sınıfların oyununa 15-16 Haziran'la cevap veren işçi sınıfı, bugün de bu yeni saldırıya cevapsız bırakılmayacaktır. İşçi sınıfının devrimci hareketle bağlan 1970'le kıyaslanamayacak düzeydedir. 15-16 Haziran, 1 Mayıs'lar, DGM direnişi, 20 Mart direnişi işçi sınıfına birçok deneyler kazandırmıştır, kendi örgütlü gücüne güvenmeyi

öğretmiştir. Bu yeni saldırı, bir zamanlar "umut" diye sunulan Ecevit cephesinden gelse bile, işçi sınıfı emekçiyile ve onurluyla oynayanlara küsmeye gözlemeyecektir.

Ecevit Hükümeti'nin ve Türk-İş'in işçi sınıfının mücadelesine ve kazandığı haklarına yönettikleri saldırı kamu iktisadi teşebbüslerinde çalışan işçilerden başlamıştır. 1978 yılında kamu iktisadi teşebbüslerinde çalışan 500 bini yakın işçinin toplu iş sözleşmesi vardır. Bunların bir kısmı bugün grev aşamasındadır, bir kısmının görüşmeleri sürmektedir.

Türkiye'de ücretler düşüktür. Alınan zamların önemli bir kısmı vergi ve SSK primi olarak kesilmektedir. Tüketim mallarının fiyatları yüzde 50'ye aşan bir hızla yükselmektedir. Kiralar ateş pahasıdır. İşçi sınıfı, bırakın daha iyi bir hayat sağlamayı, elindekiyi yitirmemesi için bile zorlu bir mücadele vermek zorundadır.

İşçi sınıfı bugün ekonomik-demokratik mücadeleye sadece ücret artışı olarak da bakmamaktadır. İş teminatı, can güvenliği, daha az yorulmak ve yıpranmak istemektedir, hortalamaya ve ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmeye karşı çıkmakta, çeşitli demokratik haklar talep etmektedir. Bütün bunlar burjuvazi için çeşitli biçimlere bürünmüş para demektir. Dışa bağımlı ve çarpık ekonomik yapı bu talepleri karşılayamamaktadır. Gereken talepleri verebilecek güçte değildir. Sağlıklı sanayileşmenin yaşayabilmesi için devreye ihtiyaç vardır, pazarın genişletilmesi ne ihtiyaç vardır. Emperyalist sömürü nedeniyle maliyetler yüksektir. Devletin büyük çapta teşviki olmaksızın ihracat yapılamamaktadır. Tekelci burjuvazi devletten iki şey istemektedir: Bir taraftan kamu iktisadi teşebbüslerinin kendilerine ucuz hammaddede ve ara malı sağlaması, diğer ta-

(Devamı sayfa 4'de)

ECEVİT NEREYE GİDİYOR?

CHP hükümeti işçi ücretlerinin dondurulması doğrultusunda çabatar sarfediyor. Tekelci burjuvaziye, kendisinin ne büyük hizmetlerde bulunabileceğini ve ekonomiyi nasıl bir "istikrar" a kavuşturabileceğini kanıtlamak istercesine sendika patronları ile "toplumsal sözleşme" imzalyor...

Gene CHP hükümeti, ülkedeki "siyasi istikrarı sağlama", "anarşiyi önleme" adına, sivil sıkıyönetim uygulamaları denilen baskı tedbirleri gündeme getiriyor. Tam kapasite icrai sanat halinde olan faşist güçlere karşı tam bir hayırhah tutum içine giriyor ve hatta Ümit Erdal gibi işkenceci sapıkları terfi ettiriyor. Buna karşılık, sola karşı ("sol anarşistlere" karşı!) yeni baskı tedbirleri planlamaya uğraşiyor. Sokaklarda modern silahlarla donatılmış onbinlerce jandarma komandasına gösteriler düzenleterek devlet otoritesinin varlığını kanıtlamaya çalışırken, otoriter devlet özlemleri yayıyor. Kürtler üzerindeki baskı-kontrol ve pasifikasyon çabalarını yoğunlaştırıyor. Bütün emekçi halk kesimleri üzerindeki baskıların adım adım artırılmasına yöneliyor.

Bütün bunların anlamı nedir ve bu gelişmelerin sonu nereye varacaktır?

Gerçekten dürüst ve emekçi halklarımızdan yana duygular besleyen CHP'lilerin de kendi kendilerinin sordukları, bugünün sorusu budur.

oOo

Bu hükümetin hangi koşullar altında ve ne şekilde göreve getirildiği biliniyor: MC güçlerinin içinde bulunulan koşullarda, mevcut düzeni sürdüremez hale düşmeleri yüzünden iç ve dış desteklerini yitirmesi karşısında, önlenebilir biçimde düşürülerek yerine bu hükümet, mevcut sömürü ve zulüm düzeninin devam ettirilebilmesi için gerekli tedbirleri almak, bu düzeni tamir etmek üzere işbaşına getirilmişti. Egemen güçlerce ona verilen görev mevcut sömürü ve zulüm düzeninin işlerliğinin sürdürülebilmesi için, düzenin ayakta tutulabilmesi için abıymıştı gereken asgari tedbirlerin alınması idi. Bu tedbirler de ekonomik yönden: Ücretlerin ve harcamaların kısıtlanması, devalüasyon ve zamlar yoluyla hayatın pahalandırılması, taban fiyatların maliyetlerin üzerine çıkmasını sağlanması, vb. Siyasal yönden ise, özellikle bu tedbirler karşısında, halk muhalefetinin baskı altında tutulması, pasifize edilmesi... Bunu sağlamak için başlangıçta Ecevit'in geniş bir umut kredisi vardı. Bu "kredi" azaldıkça, yerini halk muhalefetini bastırmanın evrensel yöntemi olan baskı tedbirlerinin alması ise kaçınılmaz bir şeydi.

Bu açıdan bakıldığında, CHP hükümetinin kendisine verilen görevler açısından geldiği noktada anlaşılmaz bir yan yoktur.

oOo

Ama, bu noktaya gelinceye kadar, gerek Ecevit'in gerekse ona umut bağlayanların yapılan bunca "iş" kendi içlerine sindirebilmeleri için epey mesafe katedilmesi, ve epeyce dolap döndürülmesi gerekmiştir. Seçim meydanlarında yıllarca söyledikleri masallara ola ki kendileri de inanmışlardır. Şimdi ise, özgürlük, demokrasi, barış, ucuzluk adına(!) yapılan bunca işin kendi içlerine de sindirebilmelerine uygun bir şekilde, "yapacak başka bir şey olmadığını ve bunları yapmaya mecbur olduklarını(!)" hiç değilse kendilerini inandıracak şekilde rasyonalize etmeleri gerekmiştir. Faşist güçlerin tertip ve saldırıları bu dolabın döndürülmesindeki temel etken olmuştur.

Ecevit Hükümeti kurulduktan sonra faşist güçler yoğun bir saldırı cinayet ve katliam dönemi başlattılar. Kısa vadede bir faşist darbe olanağının olmamasına rağmen özellikle büyük basını yardımcı iş böyle bir hava yarattılar. Faşistlerin her kanlı saldırısını ve her gerici yaygara hükümet adamlarının biraz daha "geri adım atmalarını" ve biraz daha egemen güçlere yamanmalarını getirmiştir. Ecevit'in çürütkar çıkışlarıyla bu hükümetin halkla ve demokratik güçlerle olan pamuk ipliğine bağlı eski bağları bir bir koparılmıştır. Eskiden faşizme karşı mücadele vadlerini ağızından eksik etmeyen Ecevit "nereden gelirse gelsin, her türlü anarşiyeye karşıyız" gibi demagojileri bıkıp usanmadan tekrarlar hale gelmiştir.

Bu suretle, faşist güçlerin cinayet ve saldırılarını önleme, can güvenliğini sağlama sorunu, adım adım, egemen sınıfların gündeme getirdiği "anarşiyi önleme" yani halk muhalefetini bastırma sorunu haline dönüştürülmüştür. Ecevit'in tutumu, sorunun bu şekilde çarpıtılmasına gönüllü katılmak şeklinde olmuştur. Ecevit bu şekilde gittikçe Demirelleşerek (Ecevit hükümeti kurulduktan sonra hiç değilse "faşizmin tırmanışının duracağını"(!) "önceden gören" baylara bile) kendisinin asıl görevinin sömürü ve zulüm düzeninin sürdürülmesi olduğunu anlatmayı başarmıştır. Ve faşist tertip ve katliamlar sayesinde(!) kendisini emperyalizmin ve işbirlikçilerinin güvencesine terketmeyi içine sindire sindire gerçekleştirmiştir.

Ama gene de, hiç belli olmaz! Bakarsınız şimdi de şu sivil sıkıyönetim uygulamaları ve sol anarşiyeye karşı tedbirleri gerçekleştiren "önce solu temizleyeceğim; faşizm zaten solcuların ve halkın ezilmesi için getirilir. Bu işi biz, onlardan önce yaparsak faşizme gerek kalmayacağı için faşizm tehlikesini önlemiş olacağız" gibi bir masal anlatmaya kalkabilir. Bu şekilde halkı değil ama, örneğin bazı ilerici-solcu bayları inandıracak olursa, buna şaşmamak lazımdır!

Ecevit Hükümeti, şimdi, egemen sınıflar ve gerici-faşist güçler tarafından gündeme getirildiği şekilde, "siyasi istikrarı sağlama" ve "anarşiyi önleme" işiyle uğraşiyor.

"Anarşiyi önleme" derken ne kastediliyor? Egemen sınıfların bundan anladıkları şey, sınıf mücadelesinden ve bunun şiddetlenmesinden başka bir şey değildir. Sömürü ve zulümün en yoğun bir biçimde sürdüğü, sınırsız bir zenginlik ve refah içinde yaşayanlarla, acımasız bir sömürü ve sefalet içinde kahredilenlerin yan yana yaşadığı bir toplumda sınıflar savaşının giderek artan bir şekilde şiddetlenmesinin önüne nasıl geçilebilir? Sınıflar arasındaki ayrılık giderilmeden, sınıflar çatışması nasıl önenebilir? Bunun, sınıf mücadelesinin baskı altında alınması, yani üstünün örtülmesinden (ve de onun üstü örtülemeyecek kadar sivri olan uçlarının törpülenmesinden) başka bir yolu yoktur. Ecevit hükümetinin, sorunu egemen sınıfların ortaya koydukları biçimde "anarşiyi önleme" ve "siyasi istikrarı sağlama" şeklinde benimsedikten sonra gündeme getirdiği program bundan başka bir şey değildir. Sivil sıkıyönetim uygulamaları, yakın dönem açısından, sol görünümü bir hükümet aracılığıyla uygulanacak bir dizi baskıcı politikalara doğru atılmış önemli bir adım olma özelliği taşımaktadır.

Ecevit, tekelci burjuvaziye ve ABD emperyalizmini de arkasına alarak sınıflar üstü bir görüntü altındaki (sağa da sola da karşı!) bir baskı dönemine yönelmektedir. Bu gelişmelerin, kilit noktaları elinde tutan faşist güçlerden bazılarının görevlerine son verilmesinden sonra, yani 30 Ağustosun sonra, yoğunlaştırılıp genişletilmesi beklenilmelidir.

oOo

Bu doğrultudaki bütün uygulamalara kesinlikle karşı çıkılmalıdır. Bütün bunlar faşistlerin emekçi halka karşı yürüttükleri savaş karşısında halkın elinin kolunun bağlanması, halkın direniş mevzilerinin dağıtılmaya çalışılmasından başka bir şey değildir.

Besbelli ki bugün tutulan yolla faşist güçlerle halk güçleri arasında süregelen savaş ortadan kaldırılamayacaktır. Çünkü bu savaş, bu şekilde, faşist güçlere kan vermektense başka bir anlama gelmeyen bu tür önlemlerle, ortadan kaldırılamaz. Bir savaş ya kaybedilir, ya da kazanılır. Yapılacak tek şey bu mücadelede emekçi yoksul halklarımızın safında yer almak, faşizmin azgın saldırılarına karşı bu mücadeleyi emekçi halklarımızın kazanması için savaşılmaktır.

Bu alınan tedbirler ise tam tersine, faşizme kan vermektense başka bir anlama gelmez! Bu şekilde iç savaşı önleyeceğim diye ordunun devreye sokulması yoluyla, daha ileri bir aşamada ordunun doğru bir şekilde aracılık edeceği açık faşist bir rejime geçiş sağlanmaktan başka bir anlama gelmez.

Halkın direniş mevzilerini elinden alarak, onun direniş güçlerini dağıtarak, faşizme karşı savaş azmini ve kararlılığını pasifize ederek, faşizmin önündeki tüm engelleri temizlemekten başka bir anlama gelmez.

Bu yolda atılacak her adıma karşı kesin-kararlı ve tutarlı bir şekilde mücadele etmek ve buna karşı tüm emekçi yoksul halklarımızı uyararak vazgeçilmez-acil görevimizdir.

DEVİRİMCİ
YOL

ABD Emperyalizmi çıkarları gereği silah ambargosunu kaldırdı

Amerikan ambargosu kaldırıldı. Şimdi "şartlı", "şartsız" konusu üzerinde "fırtınalar" kopartılıyor. Ama E-1 konuda esas önemli olan konu ambargo tartışmaları arasında ABD senatörü Lloyd Bentsen tarafından Türkiye üzerindeki Amerikan hegemonyasının mullaklığının son derece kesin bir biçimde belirlenmiştir. Bentsen'in sözleri hiçbir yoruma gerek duyulmayacak kadar açık ve seçiktir.

"1975'de Türkiye'ye ambargonun uygulanması için çaba göstermişim. Bu nedenle şu anda harşınıza çıkıp bu ambargonun sürdürülmesine son vermek gerek demek benim için kolay bir iş değildir. Biz, görüşümüzü, ABD yasalarına karşı gelenlerin cezalandırıldıklarını, Türklerle ve dünyaya gösterdik. Artık bu hadarı yeter. Bugün ise ambargonun devamının Yunanistan Türkiye, Kıbrıs ve en önemlisi Amerika için olumsuz sonuçlar ortaya çıkarttığı bir noktaya geldik. Ambargo haliküde taktirde Türkiye 1974'den beri sevkhatını beklediği depolardaki 69 milyon dolarlık yedek parçaya kavuşmuş olacaktır. Ambargonun kaldırılması herşeyden önce Türkiye ile ABD arasındaki ortaklaşa planlama ve işbirliği üzerine çözülmüş olan psikolojik duvarı yıkmış olacaktır. Ancak ambargonun kaldırılması Türkiye'ye Doğu Akdeniz bölgesinde kendi istediği gibi hareket etme özgürlüğü vermek değildir. Zaten Türkiye yeterince cezalandırılmıştır. Biz, ABD olarak bölgedeki bütün çıkarlarımızdan yararlanmalıyız." (abc)

Şimdi Ecevit ve onun çeşitli türden destekçileri ambargonun kaldırılmasının "bağımsızlığa yönelik bir adım", "Türk halkının yararına bir aşama" olduğunu ilişkin nutuklar atacaktırlar. Amerikalı senatörün sözlerinden sonra bu sözlerin hiçbir değeri yoktur. Amerikalı senatörün sözleri son derece açık bir biçimde, ambargonun uygulanmasının ve kaldırılmasının tümüyle ABD çıkarlarının bir gereği olduğunu ve tümüyle onun inisiyatifinde geliştirildiğini ortaya koymaktadır.

Amerikalı senatörün bu ifadesi karşısında telaşa kapılan çeşitli burjuva partileri, siyasetçileri, yazarları bu somut gerçeği gizlemek için. Amerikalı senatöre "ateş püsküren" yazılar yazmakta, demeciler vermekteler. ABD emperyalizminin ülkemizdeki maskeli işbirlikçileri, maskelerinin bizzat efendileri tarafından düşürülüşü karşısında şaşırılmışlardır. Abdî İpekçi "kaş yapayım derken göz çıkarmayın" diye yazmaktadır. ABD emperyalizminin ülkemizdeki çoban köpekleri olan faşist güçler ise senatör Bentsen'in demecini hükümete karşı sovenizin temelinde bir faşist demagojiyi sürdürmek için kullanmaktadır. Ve ortaya çok renkli bir tuvaluat çıkmaktadır. Bu renkli tuvaluatın soytarlığına bizzat emekçi halklarımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin zafiri son verecektir. Ülkemizin bağımsızlığı ve halklarımızın kurtuluşu ancak kendi güçlü kollarıyla kuracağı Bağımsız ve Demokratik bir Türkiye ile gerçekleştirilecektir.

FAŞİST SALDIRILAR İLERİCİ AYDINLARA DA YÖNELİYOR

Faşistler Doç. Bedrettin Cömer't'i kallettiler

Hacettepe Öğretim Üyesi Bedrettin Cömer't 11 Temmuz 1978 günü kansiyula birlikte evinden çıkıp Türk Dil Kurumu Genel Kurulu'na giderken profesyonel faşist katiller tarafından pusuya düşürülerek otomobiline katledildi. Aynı zamanda ilerici bir aydın, sanat adamı ve yazar olan Cömer't'in alçakça katledilmesi faşistlerin amaçladığının tam tersi bir tepkiye, anti-faşist aydınların fele olup suskunluğa gömmüleri yerine seslerini daha bir yükseltmelerine neden oldu. Tüm demokratik örgütler, ilerici, yurtsever aydınlar, bilim adamları ve sanatçılar, hükümetin faşist güçlere karşı uzlaşmacı tavrnın, açık gizli faşist terör odaklarını dağıtmak yerine POL-DER vb. demokratik örgütlerle uğraşmasının, bilime, sanata ve insanlığa düşman faşist güçlerin terörlerini daha da artırmalarına neden olduğunu belirttiler ve hükümeti uyardılar.

Olay sonrasında TDK'ya gelerek olayı "sert, duygusal ve edebi" bir demecle kınadıktan sonra anti-faşist güçleri oyuna gelmeye çağırın Ecevit'e en iyi yanıtı mizah yazarın Aziz Nesin ver-

di : "Başbakan konuşmasında karşı görüşlerden söz etti" dedi Nesin, "Sorun karşı görüşlü akımlar sorunu değildir. Hedef öğretmenlerdir, aydınlardır. Başbakan tuzağa düşmeyeceği dedi. Nasıl tuzağa düşmeyeceği? Otomobile mi binmeyeceği? Evde oturmayacak mıyız? Yarı kimin öldürüleceği belli değil, dün olduğu gibi. Hepimiz için can güvenliği sorunu var. Biz söz değil kesin önlem alınmasını istiyoruz". Kuşkusuz bu önlemler tüm anti-faşist güçlerin kendi öz savunmalarını yaratmaktan, faşist saldırılar karşısında canlarını korumak için gerekeni yapmaktan ve bu doğrultuda örgütlenmekten başka bir şey değildir.

Cömer't'in cenazesi ise, baştan sonuna değin bütünüyle devrimcilerin denetiminde, gerçekten güçlü bir anti-faşist kitle gösterisine dönüştü. Faşist odakların dağıtılmasının, can güvenliğinin ve öğrenim özgürlüğünün, bilim ve sanat özgürlüğünün sağlanmasının vazgeçilmez ön koşulu olduğunun bilineyle binlerce öğrenci, öğretmen, öğretim üyesi, yazar, sanatçı ve işçi, faşist güçlere karşı nefretlerini haykurdılar.

"Toplumsal Anlaşma"

(Sayfa 2'den devam)

raftan devlet bütçesinde teşvik. Her ikisinin de gerçekleştirilebilmesi ise, kamu iktisadi teşebbüslerinin daha verimli çalışmasına, ürünlerini daha ucuz mal etmesine bağlıdır. Bunun da en kolay yolu, buralarda çalışan işçileri daha fazla çalıştıracak ve işçilere daha az ücret verecek bir uygulamayı getirmektir.

İşte toplumsal sözleşmenin ilk görevi budur

Toplumsal sözleşmenin ikinci görevi ise, tekelci burjuvazinin işyerlerinde çalışan işçilerin ekonomik-demokratik mücadelesine gereken darbeyi indirebilmek için kamu iktisadi teşebbüslerindeki uygulamaların bir örnek oluşturmasıdır.

Toplumsal anlaşmanın bir üçüncü görevi ise; değişik işyerlerinde örgütlü devrimci sendikaların yok etmektir. Türk-İş ile yapılan anlaşma gereğince esas olan işkolu sözleşmeleridir. İşyeri sözleşmeleri yapılmayacaktır. İşyerinde sözleşme yapılmaz zorunda kalınsa bile işkolu sözleşmesinden daha fazla haklar verilmeyecektir. İşkolu yetkilerinin büyük çoğunluğu Türk-İş de olduğuna göre sözleşmeler Türk-İş ve buna bağlı federasyonlar ile yapılacaktır, böylece değişik işyerlerinde örgütlü devrimci sendikaların ekonomik olarak zor durumda kalmaları sağlanacaktır.

TOPLUMSAL ANLAŞMA NELER GETİRİYOR?

İşçilerin gerçek gelirleri 1976 yılındaki düzeyde tutulacaktır. -Eşit ücret zammı sistemi yerine, mesleklerle göre ayrı ücret zammı sistemi getirilecek, ücret farklılıkları artırılabilecek, işçilerin mücadelesi bölünecektir. İşyerlerinde yöneticilerin (patronların) denetimi artıracak, bu denetimi kısıtlayan maddeler toplu sözleşmelerde konmayacak, yurtdışı teklî sözleşmelerde bu tür maddeler varsa, bunlar uygulanmayacaktır. İşçiler "yönetime ve sorumluluğa" katılacaklar, böylece verimliliğin ve işletmenin kannını daha da hızlı artması sağlanacaktır. İşçilerin işyerlerindeki çeşitli demokratik hakları kısıtlanacaktır.

Bunlar ve buna benzer hükümler, tekelci burjuvazinin yıllardır çeşitli biçimlerde öne sürdüğü taleplerden farklı değildir. Tekelci burjuvalar, son derece yüksek karla çalışan işletmelerinde çalışan işçilerin diğer işyerlerindeki işçilere oranla daha yüksek ücret almalarına engel olmak için, grup sözleşmeleri ve işkolu sözleşmeleri ile orta burjuvaziye ve kamu iktisadi teşebbüslerini de işçi sınıfına karşı kendi arkalarına almak istiyorlardı.

Ecevit Hükümeti'nin ve Türk-İş'in toplumsal anlaşması, bu açılarından tekelci burjuvazinin programının bir parçasıdır. Bugün sadece kamu iktisadi teşebbüslerinde çalışan işçileri ilgilendiriyormuş gibi gözükün ve gösterilmeye çalışan anlaşma, yarı bütün işletmelerde çalışan işçilere uygulanmak istenmektedir. Ecevit'in attığı bu adım, IMF'nin emirleri doğrultusunda ücretlerin dondurulmasını amaçlamaktadır. Türkiye işçi sınıfı, "ulusal çıkarlar" adı altında tekelci burjuvazinin çıkarlarının savunulmasına kanmayacak kadar deney kazanmıştır. "Çalışma barışı" gibi kavramların kime hizmet ettiğinin farkındadır. Toplumsal anlaşmanın gelişen ekonomik-demokratik mücadeleden öne dikilmek istenen bir engel olduğunu, ekonomik buhranın yükünü işçi sınıfının sırtına yüklemeyi amaçladığını kavramaktadır.

Türk Sanayici ve İşadamları Derneği (TOSIAD), Türkiye Madeni Eşya Sanayicileri Sandikası (MESS) gibi örgütler ve İktisadi Kalkınma Vakfı Başkanı Ertuğrul Sosyal gibi kişilerin destek mesajları da toplumsal anlaşmanın niteliğini bir kez daha sergilemektedir.

NE YAPMALI?

-Toplumsal anlaşma, 1970 yılında 274

sayılı Sendikalar Yasasında yapılan değişikliklerden daha önemli sandır. Ecevit Hükümeti'nin, artan faşist saldırılar karşısında hükümette kalabilmek için tekelci burjuvaziye daha da yararlanma çabasıdır. Toplumsal anlaşmanın bu içeriği en geniş işçi kitlelerine kavratılmalı, tekelci burjuvazinin programı olduğu teşhir edilmeli ve bu anlaşmayı protesto etmek için çeşitli güçbirlikleri ve eylemler örgütlenmelidir.

-Bülent Ecevit yaptığı basın toplantısında, "DISK"le daha önce anlaşıldığını, ancak DISK'in bu konuda tereddüt gösterdiğini" belirtmektedir. DISK yönetiminin basına yansıyan tavır farklı olmakla beraber, en küçük uzlaşma eğilimleri karşısında DISK tabanındaki tepkiler en sert biçimlerde örgütlenmeli ve yönlendirilmelidir.

-Türk-İş içinde bulunan ve sosyal-demokratların yönetiminde olduğu sendikaların bir kısmı da toplumsal anlaşmaya karşı çıkmaktadır. Bu sendikalarla eylem birliği platformları aranmalıdır.

-Türk-İş içinde AP'ilerin ve MHP'ilerin yönetiminde olduğu sendikalar, Hak-İş Konfederasyonu, MİSK gibi örgütler de toplumsal anlaşmaya karşı çıkar gözükmektedir. Ecevit'i korur duruma düşmeden, bu faşist demagoji teşhir edilmelidir.

-Toplumsal anlaşmayı destekleyen tüm örgütlerin işçi sınıfına karşı nasıl bir ihanet içinde oldukları açıklanmalıdır.

-İşçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesinin bu zor anında, tüm ilerici, demokrat ve devrimci örgüt ve kişilerin desteği artırılmalı ve örgütlenmelidir.

Maden işçilerinin mücadelesi genişliyor

DISK/Yeraltı Maden İş Sendikası'ndan, iş yerlerine ilişkin olarak aşağıdaki açıklama yapılmıştır.

1. YENİ ÇELTEK LİNYİT İŞLETMESİNDE SÖZLEŞME İMZALANDI

Sendikamız DISK/YERALTI MADEN İŞ İLE YENİ ÇELTEK KÖMÜR VE MADENCİLİK A.Ş. arasında 1.1.1978 tarihinde başlayan görüşmeler uyuşmazlıkla sonuçlanmış ve GREV uygulamasına gidilmiştir. 26 gün süren grev sonrası Toplu Sözleşme imzalandı. İmzaladığımız toplu sözleşme ekonomik haklar, iş güvenliği, işçi sağlığı konularında en tutarlı noktalamaya ulaştırken işçilerin yönetime katılmaları ve tüm çalışanların sendikalaşmaları konusunda yeni boyutlar kazanarak TÜRKİYE'DE ÖRNEK BİR SÖZLEŞME olmaktadır.

Toplu İş Sözleşmesi ile gelen hakları kısaca şöyle özetleyebiliriz:

EKONOMİK HAKLAR: Ücretleri 1. yıl: 115.-TL, 2. yıl: 115. TL artırım getirilmiştir.

Bunun dışında sanatlara göre değişen "sanat ve ağırlık" zamları ve her yıl için 2 TL kıdem zammı asıl ücretlere eklenecektir.

İkramiye yolda: 12.000 TL, Kıdem Tazminatı: Yılda 45 gün, İşçilere yılda 3 ton bedelsiz, 4 ton bedelli kömür verilecektir. Ayrıca sendikaya günde 10 ton bedelsiz kömür verilecektir.

Bunların dışında birçok sosyal haklar da değişik artımlar getirilmiştir.

İŞ GÜVENLİĞİ: Disiplin kurulu olmaksızın hiçbir işçinin işine son verilemez. Disiplin kurulu eşit sayıda temsilcilerden oluşur ve başkanlık sayıya yapılır. Başkanın oy üstünlüğü yoktur.

İŞÇİ SAĞLIĞI: İşçilere günde 20 TL net yemek parası ve tüm işçilere her gün 1 kg süt verilir. Haftanın 6 gününde işyerinde tam gün çalışan doktor bulunur.

DEMOKRATİK HAKLAR: 1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMIDIR. Sözleşmeyle getirilen İŞYERİ VE MERKEZ KOMİTELERİNDE işçiler ve işverenler eşit sayıda temsil edilirler. Başkanlık sayıya yapılır ve oy üstünlüğü yoktur. Bu komiteler sözleşmenin yorumlanmasından başlayarak değiştirmek gücüne sahiptir.

İşyerinde sadece imza yetkisi taşıyanlar hariç tüm çalışanlar sendika kapsamına alınmışlardır.

Sözleşmenin kısaca özeti budur. Sendikamız yapmış olduğu 26 günlük grev süresince çevredeki tüm ilenici-devrimci kişilerin yanı sıra yoksul köylülerin desteğini sağlamıştır. Grev boyunca sürdürülen çevre çalışmalarında işçi-köylü ittifakı hayata geçirilmeye çalışılmış ve bunda büyük ölçüde başarılı olmuştur. Grev yeni hergün çevreden gelen köylülerle, gençlerle dolup taşmıştır.

2. CİZRE-ŞIRNAK ASFALTID İŞLETMESİNDE 55 GÜNDÜR SÜREN GREV YENİ ÇELTEK KÖMÜR VE MADENCİLİK A.Ş. İLE TOPLU SÖZLEŞMENİN İMZALANMASI İLE SON BULDU

İşverenlerle yapılan görüşmeler sonucu anlaşmaya varılmayınca sendikamız Cizre-Şirnak asfaltid işyerinde greve çıkmıştır. 55 gün süren grev sonrasında anlaşmaya varılmış ve sözleşme imzalanmıştır. 1.1.1978 tarihinden itibaren geçerli olan anlaşmayla işçilere getirilen yeni hakları şöylece sıralayabiliriz:

EKONOMİK HAKLAR: 1.1978 tarihinden geçerli olmak üzere iki yıl ücretlere devamlı 172.-TL zammı getirilmiştir.

PRİM: Alınmış oldukları toplam ücretin % 50'si kadar sürekli prim.

İKRAMİYE: 3 maaş tutarında Kadem Tazminatı: 45 gün Yakacak Yardımı: Yılda 3,5 ton bedelsiz kömür.

Bunların dışında öğrenim yardımı, çocuk yardımı gibi değişik sosyal haklarda yeni artışlar getirilmiştir.

DEMOKRATİK HAKLAR: 1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMIDIR. Disiplin kurulu, işyeri ve merkez komiteleri Yeni Çeltek Linyit İşletmesinde olduğu gibidir. İşveren ve işçiler eşit sayıda temsil edilmekte ve başkanlık sayıya değiştirilmektedir. Başkanın oy üstünlüğü yoktur.

İŞÇİ SAĞLIĞI: İşçilerin hastalıkları sırasında SSK'den aldıkları ödentinin ücretle arasındaki farkı işveren öder.

İşçinin ve ailelerinin tümünün yıllık sağlık kontrolü işverence sağlanır.

Yapılan bu sözleşme ile Yeni Çeltek Kömür ve Madencilik A.Ş.'nin Amasya Linyit ve Cizre-Şirnak asfaltid işletmelerinde çalışan sendikamız YERALTI MADEN İŞ ÜYESİ 1100 MADEN İŞÇİSİNİN 1978/1979 yılları toplu iş sözleşmeleri tamamlanmış olmaktadır. Bu sözleşmeler şu andaki konumlarıyla ve özellikle demokratik haklar ve ücretler yönünden bu iş kolunun en ileri sözleşmeleri olmaktadır. İşçilerin yönetime katılmaları tartışmalarının yürütüldüğü şu günlerde uygulamanın ötesinde karar organı niteliğini taşıyan İŞYERİ VE MERKEZ komiteleri ile yepyeni bir adım atılmış olmaktadır.

3. HEKİMHAN BİLFER İŞYERİNDE SÜRDÜRÜĞÜMÜZ GREV 10. AYINI DOLDURURKEN İLK KEZ İŞVERENLE TOPLU İŞ SÖZLEŞME MASASINA OTURULDU

Sendikamızın Hekimhan Bilfer İşyerlerinde sürdürdüğü grev 10. ayını doldurdu. Bilfer şirketinin grevi kırmak için açtığı 8 dava-

dan yeni çıkmasının yanı sıra grev yerlerine yapılan saldırılar göğüslemedi. Girdikleri her mücadelenin yıllardır örgütsüzlüğün sonucu yeni çıkan Hekimhan Maden İşçileri YERALTI MADEN İŞ ÇATISI altında yer aldıkları sonra mücadele kararlılığı kazandı. Köylülerle, devrimci gençlerle, öğretmenlerle ve tüm emekçilerle birlik sağlandı ve başyana ulaşmada önemli adımlar atıldı. Ekmek ve namus kavgası olan grev, doğru mücadele ve örgütlenmeyle, örgüt işleyişle maden ve demir çelik patronlarını dize getirecektir.

Oligarşi döviz yokuşundan, Avrupa ve Amerika burjuvazisini kapı kapı dolandırmakta, onlardan döviz dilenmektedir. Oligarşi bunalmaları içinde kıvrınan iken demir çelik patronları Hükümeti Brezilya'dan demir cevheri ithal etmeye zorlamaktadır.

Başbakan, İşletmeler Bakanı Kenan Bulutoglu'nu Hekimhan grevi için Hükümet arabulucusu tayin etmiştir. Bakanın başkanlığında yapılan toplantılar sonucunda görüşmeler sonuçlandırılmış ve sonuç bakanlığa sunulmuştur.

Bilfer patronu bugüne dek işçileri yok pahasına çalıştırmış ve onları illklerine kadar sömürmüştür. Maden İşçilerinin Yeraltı Maden İş sendikasında toplanmasıyla başlayan uyanışları Maden patronlarının gözünü korkutmaktadır. Bugüne kadar bir sigara parasına çalışan işçiler 10 ay önce GREV bayraklarını açtılar ve bugüne kadar da ilk günün kararlılığıyla sürdürmektedirler.

Bilfer Şirketi ile olan görüşmeler Sendikamızın hazırladığı toplu sözleşme taslağı üzerinde yapılmıştır. Bugüne değin kendisinin hazırladığı toplu sözleşme metinlerini Türk-İş sendikalarına okutmadan imzalatılan patronlar ilk kez bu duruma karşılığınca çok şaşırıldı. Hele bir de toplu sözleşme masasına Hekimhan'dan gelen 4 maden işçisi arkadaş katılıncı işverenler ilyece şaşırıldı.

Görüşmeler bugünlerde yeniden başlayacaktır. Hekimhan Maden İşçileri Kuruluşu kadar serecek olan bu mücadelede ilk durak olan grev 10 ay değil 10 yıl sürse bile ilk günkü gibi heyecan ve coşku ile devam ettireceklerdir.

4. SENDİKAMIZ YERALTI MADEN İŞ AŞKALE İLE BİRLİKTE ÇAYIRLI/ÇİLHORUZ KÖMÜR OCAĞINDA YETKİ ALDI

1976 yılında sendikamızın yetki aldığı Aşkale maden ocağında işveren görüşmelerine gelinceye GREV kararı alınmış ve üç ay aşan grev sonrası toplu sözleşme imzalanmıştır. 1976 yılına gelinceye değin işveren Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) İşyerlerinde hiçbir devrimci sendika girmemiştir. Yeraltı Maden İş'in Aşkale ocağına girmesini engellemek için cindlen gelen her şey yapan işveren ve köpekleri Aşkale Maden İşçilerinin devrimci birliğine bozamazlardı. Toplu Sözleşmenin imzalanmasından sonra da saldırılar sürmüştü ancak her sefe-

rinde geri püskürtülmüştür. İşveren en son çare olarak Ekim 1977 tarihinde Aşkale kömür ocağını kapattığını söylemiştir. Aşkale Maden İşçilerinin buna cevabı şu olmuştur: ALINAN BU KARAR KAĞIT ÜZERİNDE KALACAKTIR. KARARI TANIMYORUZ VE OCAĞI ÇALIŞTIRACAGIZ. Böylece 7 ayı aşan ve Türkiye İşçi Sınıfının Tarihine şanlı bir mücadele olarak geçen AŞKALE DİRENİŞİ başlamıştır. Hava ısınının eksi 40-50 dereceye kadar düştüğü ERZURUM/AŞKALE'de işçiler kış boyunca tüm baskı ve saldırılara, açlığa ve zorbalığa karşı yılmadan direndiler. Jandarma ve çevredeki gericilerle birlikte faşistler birçok kez saldırı teebbüsünde bulundu, ama yiğit Aşkale Maden İşçileri hepsini de aynı kararlılıkla geri püskürttü.

MAYIS 1978'de işçilerin bilinçli ve kararlı birliği sonucunda OCAK AÇILDI. Maden İşçilerinin devrimci mücadelesi sonucunda alınan karar kağıt üzerin-

de kalmıştır. 1.7.1978 tarihinde toplu sözleşmesi biten bu işyerinde sendikamız yeniden yetki almıştır.

Aşkale ve Çayırılı işçilerinin mücadelesi doğudaki binlerce işçi ve yoksul köylülere örnek olmaktadır.

5. PAŞABAHÇE'YE AIT MARMARA ADASI KALKER İŞLETMESİNDE SÜRDÜRÜLEN GÖRÜŞMELER SONUCUNDA 20 MADDE ÜZERİNDE ANLAŞMA SAĞLANAMAMIS UYUŞMAZLIĞA DÜŞÜMLÜSTÜR

İşçi arkadaşlarla birlikte sürdürülen görüşmeler sonucunda İş Bölge Çalışma Müdürlüğüne havale ettirilmiştir. Marmara Adası Kalker İşçileri eğer anlaşma sağlanamazsa mücadele yolunda ilk silahlı olan GREVİ kullanmak-tan çekinmeyeceklerdir.

15 - 16 Haziran Toplantısı üzerine

DISK'in 15-16 Haziran 1970 işçi direnişinin 8. yıldönümü nedeniyle düzenlediği gece 16 Haziran akşamı İstanbul Spor ve Sergi Sarayı'nda yapıldı. 15-16 Haziran işçi direniş, devrimci mücadele içindeki yer ve önemi açısından değerlendirildiğinde, böyle bir toplantıya katılmak konusunda katırsız kalmamızı. Nitekim, toplantıya davetیه bulabilen ve devrimci hareketimize sempati duyan bütün işçi arkadaşlar katıldı.

Reformistler ve revizyonistler arasında bir tercih yapmaları söz konusu olmayan devrimciler, onların aralarındaki çıkar çelişkilerine alet olmadılar. Toplantı hazırlıkları sürerken devrimcilerin DISK içerisinde bir güç olarak görmek istemeyenler, tabanları ve kadroları olmadan yönetimi ele geçirenler, İGD'nin şımarıklık yapması ihtimali karşısında telaşa kapılarak destek aradıklarında bu faydacı anlayış karşı doğru devrimci tavır alındı.

Geçmişten beri Devrimci Harekete burjuvazinin ağızyla saldırıyan revizyonistler bu kez de çeşitli fabrika birimlerinden ve işyerlerinden gelen en bilinçli işçilerin devrimci sloganları haykırmasından ve işçi sınıfı içerisinde kazandıkları yerden dolayı rahatsız olmuş olacaklar ki, alışlagelen kararlarımızın çeşitli şekillerde sürdürüldü.

DISK tarafından düzenlenen gecede atılması gereken sloganlar yine DISK'te "ilerilemedik" revizyonistlerin uyguladığı taktiklere sarılan, TİP'li, TSİP'li, SGB'ü çıkartkanlar tarafından İGD'nin şarlatanlığını aratmayacak bir şekilde çignendi. Sloganlar listesinde bulunmadığı halde devrimci mücadelenin hedeflerini sapıran, "Sosyalist Türkiye", "Yaşasın SGB" türünden sloganlar atıldı.

Bunlara ses çıkarmayanlar, "Yaşasın Aşkale Direnişimiz", "Faşizme, zama, zulme karşı tek yol devrim", "Bağımız Türkiye", "Kahrolsun Faşizm", "Faşizme karşı omuz omuza" gibi sloganların devrimciler tarafından atılmasından ve kazandığı etkinliktен dolayı rahatsız oldular. Bu rahatsızlıkta elbette "ilerilemedik" tarafından sonradan topa tutulma korkusunun da etkisinin olduğunu belirtmek gerekir. Revizyonistler çiz sesleriyle devrimci sloganları bastıramayınca devrimci sloganları Jümpen alışkanlıklarının bir belirtisi olan ısıltık bastırmaya çalıştılar. Bu konuda "İlkeli birlik" de oluşturuldu, ama başarısız olamadılar.

Devrimciler 15-16 Haziran toplantısında gereken doğru tavırdılar. İdaia edildiği gibi disiplinsizlik yaparak, kimsenin konuşmasını engellemeye çalışmadılar.

EĞİTİM ENSTİTÜLERİNDEKİ FAŞİST TERÖRE KARŞI SAVAŞALIM!

Faşistler ellerindeki mevzileri kaybetmemek için saldırılarını değişik biçimlerde alabildiğine sürdürüyorlar

Son iki üç aydır faşist terörün çeşitli biçimler arak yoğunlaştığı bölgeler Eğitim Enstitülerinin bulunduğu il ve ilçeler oldu. Eğitim Enstitülerinde gelişen olaylar, örneğin Isparta gibi bölgelerde sınıf mücadelesinin ilk olarak terörize boyutlara ulaşmasına neden oldu. Türkiye'nin dört bir yanındaki Eğitim Enstitülerinde anti-faşist öğretmen ve öğrencilere yönelik faşist terör eylemleri her gün günlük basında oldukça yer tutuyor.

Basında yer alan haberleri ve Eğitim Enstitülerindeki devrimci arkadaşların gönderdiği bildiri, yazı vb. belgeleri inceleyince olayların her yerde aynı yöntemlerle geliştirildiğini görüyoruz. Nasıl ki Eğitim Enstitülerinin faşistleştirilmesi sürecinde merkezi bir siyaset üyü bulandıysa, bugün de CHP hükümetinin ortaya çıkardığı koşullarda anti-faşist emekçi halk güçlerinin devrimcilerin önderliği ile Eğitim Enstitülerini hızla denetimleri altına alma sürecinde, faşistler aynı biçimde merkezi bir saldırı siyaseti hayata geçirmektedirler. Resmî, sivil tüm faşist güçler eğitimcileri yetiştiren eğitim kurumları olan Eğitim Enstitülerini ve diğer öğretmen Liselerini emekçi halk güçlerine kapırmamak için sistemli bir saldırı siyaseti izliyorlar.

Olayların gelişimini ve faşist güçlerin taktilerini kavrayamayan öğrenci, öğretmen ve veliler, genel olarak, bu kurumlardaki can güvenliği öğrenim özgürlüğü sorununun çözümünü hükümete, il ve ilçede onun atadığı müklî idare amirlerine ve güvenlik kuvvetlerine bırakmaktadır. Oysa, hükümetin bu konudaki uzlaşmacı tavrı, bizzat Ecevit'in ağzından "eğitim kurumlarını bir takım militanlardan kurtarıp bir takım diğer militanlara terk edemeyiz" ifadesi ile somutlaşan "dengeci" siyasetli ise faşist güçlerin saldırılarını daha bir kıştaşa sürdürmelerine neden olmaktadır.

Bütün bu olaylar ve gelişmeler şunu gösteriyor: MC hükümetleri döneminde faşist yetiştiren yuvalar ve buldukları bölgenin faşist işgal altına alınmasında faşist saldırı karargahları durumunda dönuşen Eğitim Enstitülerini bugün hızla emekçi halk güçlerinin denetimine geçmektedir. Faşist güçler buralardaki faşizme kitle tabanı yaratma işlevine sahip önemli mevzilerini kaybetmemek için genelde sürdürdükleri siyasetleri ile uyumlu bir terör ve demagoji çizgisini izlemektedirler.

oo

SALDIRILAR... SALDIRILAR...

Son bir ayda (20 Haziran'dan bu yana) Eğitim enstitülerinde gelişen olaylara en çarpıcı örnekleri ele alarak biz göz atalım. Malatya Eğitim Enstitüsü öğretmenleri Muratza İçen, faşist katiller tarafından öldürüldü. Bu okulda daha önce de bir öğretmenin evine patlayıcı madde atılmış ve üç öğretmenin içinde bulunduğu otomobil de faşistler tarafından yarılmışa tutulmuştu. Antalya Aksu Eğitim Enstitüsü öğretmenlerini taşıyan otobüs de faşistlerin silah saldırısına uğradı. İzmir Buca Eğitim Enstitüsü'nde faşistler öğretmenlerin üzerine silahlı, dinamik bir saldırı düzenlediler. İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsü Müdür Yardımcısı Fahrettin Yılmaz okula gitmek üzere evinden çıkıp otobüs durağına giderken faşistlerin bir arabadan açtığı yayılım ateşi sonucu katledildi. Daha sonra yine Atatürk Eğitim Enstitüsü öğretmenlerinden Cuma Ocaklı'nın evine gelen faşistler bu yurtsever öğretmeni de yaraladılar. Sivas Eğitim Enstitüsünde de bir öğretmen faşistler tarafından yaralandı. İstanbul Ortaköy Eğitim Enstitüsü Müdür Yardımcısı İbrahim Osmanoglu okula giderken belediye otobüsünde bir faşist tarafından yaralandı. Kayseri Eğitim Enstitüsü'nden topluca çıkan öğrencilere faşistler silahlı bir saldırı

düzenledi. Olay sonrasında valiyle görüşmek isteyen öğrencilere bu kez de polis otomatik silahlarla saldırdı. Isparta'da da faşistler Eğitim Enstitüsünden çıkan öğrencilere saldırdılar. Faşistler daha sonra şehirdeki ilerici kişilere ve demek binalarına da saldırdılar. Bu saldırıların ertesi gün de sürdürdüler. Rize Eğitim Enstitüsünde denetimin devrimcilerin eline geçmesi üzerine Rize valisi devrimci öğretmenleri sürmeye başladı ve okul Bakanlık tarafından süresiz kapatıldı. Faşistler Adana Eğitim Enstitüsünü işgal ettiler. Kırşehir Eğitim Enstitülerini öğrencileri toplu bir şekilde okula giderken üzerlerine faşistler tarafından patlayıcı madde atıldı, 2'si ağır olmak üzere 23 öğrenci yaralandı. Antalya Aksu Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin bindiği otobüsün bulunduğu yere dinamit yerleştiren bir faşist elindeki dinamit lokumunun patlaması sonucu ağır şekilde yaralandı. Edirne'de Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin kaldığı bir eve patlayıcı madde atıldı. İzmir Buca Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin bindiği belediye otobüsüne faşistler tarafından silahlı bir saldırı düzenlendi. Erzurum Kazım Karabekir Eğitim Enstitüsü öğretmen faşistler tarafından bıçakla yaralandı. Ağrı valisi, Eğitim Enstitüsünde daha önceki dönemlerde hazırlanan Turancılık ile ilgili bir harita ele geçirildiğini açıkladı. Faşistler tarafından öldürülen Eğitim Enstitüsü öğrencisi ilkökul öğretmeni Ali Anı'nın cenaze töreninden sonra Isparta'da faşistler bütün ilerici kişi ve kuruluşlara yönelik bir saldırı düzenlediler. Eskişehir'de öğretmen Kemal Pehlivan TOB-DER'in önünde faşistler tarafından bir otomobilden açılan ateş sonucu öldü. Akşam üzeri de Eğitim Enstitüsünde iki patlama meydana geldi. Faşistler müdür yardımcısını ve bir öğretmeni bıçakla yaraladılar. Faşistler Edirne Eğitim Enstitüsünü yakıklan gibi Çanakkale Eğitim Enstitüsünü de yakma girişiminde bulundular. Bu arada onlarca ilerici öğretmenin otomobili havaya uçuruldu, evi kurşunlandı, bombalandı.

NE YAPMALI?

Olaylar her yerde aynı biçimde gelişiyor. Faşistler birçok bölgede Eğitim Enstitülerinde her bakımdan hızlı bir terör olma durumuna girmişlerdir. Ve buralardaki mevzilerini kaybetmek istemediklerinden saldırılarını okul dışına kaydırarak sürdürüyorlar. Okula yaya yada otobüse toplu gidip gelişer sırasında silahlı bombalar vurarak eylemleri düzenliyorlar. Öğrencilere yönelik toplu yakma, bomba ile toplu imha eylemlerine girişiyorlar. Okulları yakıyorlar. Faşist saldırılar son haftalarda özellikle bu kurumlardaki öğretmen ve yöneticileri hedef alıyor. Öğretmenlerin, yöneticilerin evlerine, otomobillerine bombalar saldırı yapıyor. Öğretmenlerin evlerinin balkonlarında, kapılarında, otomobillerinde, otobüste ve sokakta yürürken tek tek "avlıyorlar", katlediyorlar. Aslında bu saldırılar Doç, Şanalan, Doç, Kepek, Doç, Tanilli, Doç, Bedrettin Cömert gibi öğretmen üyelerine, Ankara savcısı Doğan Öz ve bazı il ve ilçelerdeki demokrat hakim, savcı, belediye başkanı, doktor, kaymakam ve muhtarları yonelen saldırı ve katliamlarla bir bütünük oluşturuyor. Demokrat, yurtsever unsurlara yönelik bu tür imha eylemleri geniş anti-faşist sol sempatizan kamu oyu ile devrimci militan sol hareket arasında bir duvar örme, geniş anti-faşist kesimi *felce uğratıp* pasifize etme ve bunun sonucu devrimci solu terör etme amacını taşımaktadır. Böylece anti-faşist kamu oyundan yalıtmış devrimci sol, baskıcı yönü giderek ağır basan, siyasi arenada sağ ve sol "sivri uçları" törpülenmesi misyonunu yüklenmiş Ecevit hükümetinin yutabileceği bir "lokma" haline dönüştürülmek isteniyor. Bu, ülkemizdeki faşist saldırıların bir yönüdür. Diğer bir yönü de, egemen sınıfların sadece Ecevit'e oynamadıkları günümüz koşullarında, faşist güçlerin bu saldırılar

Ecevit'e karşı bir şantaj aracı olarak kullanılmalarıdır. Faşist güçler ellerindeki mevzileri kapırmamak için terör uygulamaları her adımda Ecevit'e uzlaşma öneriyorlar. Eğitim Enstitülerinde faşist terörün alabildiğine arttığı günlerde Milli Eğitim Bakanı Necdet Uğur'un 18 Temmuz'da 67 ilin Milli Eğitim Müdürlüklerinin katıldığı eğitim seminerini açtıktan sonra muhalefet partilerinin il başkanları (tabi bu arada MHP'yi de) ziyaret ederek kendilerinden destek istemesi; bazı illerdeki Eğitim Enstitülerinde faşist işgal ortadan kaldırılması üzerine valilerin devrimci öğretmenleri sürmesi (örneğin Rize), faşist güçlerin bu politikalarında belli bir başarı sağladıklarını göstermektedir.

Bu koşullarda, ilk elde yapılması gereken, hükümetin faşist güçlerin mevcut durumlarını korumalarına hizmet eden, Elazığ, Ankara Gazi Eğitim vb. Eğitim Enstitülerini kapalı tutan tavrını teşhir etmek ve bu okulların da bir an önce açılmasını sağlamaktır. Ayrıca bütün terör ve demagojik saldırılara karşı sonuna kadar direnen Eğitim Enstitülerinin açık tutulması konusunda azami gayret sarfedilmelidir. Çünkü bu eğitim kurumlarında öğrenimin kesilmesi, faşistlerin kendileri aleyhine gelişen durumu önlemeleri ve mevcut konularını korumaları anlamına gelecektir.

Eğitim Enstitülerini açık tutarak buraları gerçekten anti-faşist mücadelenin ve dolayısıyla öğrenim özgürlüğünün, can güvenliğinin önemli mevzilerini dönüştürmesi isteyen yurtsever, demokrat, ilerici, devrimci tüm öğretmenler, öğrenciler, okul çalışanları ve veliler sıkı bir işbirliğine dayanarak bir savunma ve direniş örgütlenmesini sağlamak durumundadırlar. Açıkta ki, bu

örgütlenmenin sınırları sadece okul sınırları olarak dar bir biçimde değil, okula giden yollar, öğrencilerin, öğretmenlerin evleri, kısıacası tüm bir bölge olarak saptanmak zorundadır. Eğitim Enstitülerindeki direniş ve savunma bölgedeki diğer direniş ve mücadeleleri (Mahallelerde, üretim birimlerinde, devlet dairelerinde) ile birleştiği ölçüde başarıya ulaşacaktır. Bu arada bölgedeki yurtsever, demokrat devlet görevlilerinin, ilerici görevlik görevlilerinin desteğini sağlamak üzere canlı ilişkiler geliştirilmelidir. Bölgedeki ve tüm yurttaki diğer demokratik örgütlerle, ilerici basın organlarıyla mücadelede birlik ve dayanışmayı sağlayan yaygın bir ilişki ağı örgütlenmelidir.

Açıkta ki faşist güçlerin açtığı savaş karşısında aktif bir direniş ve savunma örgütlenmesinin içine giren tüm unsurlar bu savunma savaşının bütün gerekliliklerini yerine getirmek durumundadırlar. Son haftalarda öğretmenlerin katledilmesi ve yaralanması olayları incelendiğinde, gece yarıya çalışan kapıların hemen açılması; evde, dersliklerde, yolda sanki ülke İşleri Bakan'ın yada Ecevit'in tasvir ettiği gibi güllük güllüştürülmüş gibi rahat ve liberal bir biçimde davranılmaması; oturlan bölgedeki devrimcilerle ilişkiye geçerek belli bir savunma örgütlenmesinin içine girilmesi ve benzeri önlemler *ilk elde* gerçekleştirilmesi gereken ilkeler olarak önümüzde durmaktadır. Evleri, otomobilleri bombalanan, sokakta, okulda kurşunlanan onurlu eğitim emekçileri yılmıyorlar. Saldırıları onları dinleme azimlerini kamçılıyor. Bu direnme azmi ile birleşecek aktif bir direniş örgütlenmesi, öğrenim kurumlarındaki demokrasi mücadelesini halkımızın kurtuluş mücadelesi ile birleştirecektir.

ANILARI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLSUN

FAHRETTİN YILMAZ

**KAHROLSUN FAŞİZM
YASASIN MÜCADELEMİZ**

**FAHRETTİN YILMAZ
(1948-...)**

Kanı yerde kalmayacak!

**DEVİRİMCİ
YOL**

5 Temmuz günü faşist katiller tarafından katledilen İstanbul Eğitim Enstitüsü müdür yardımcısı ve Almanca öğretmeni Fahrettin Yılmaz'ın cenazesi 7 Temmuz günü Manavgat'ta ve köyünde yapılan bir törenden sonra toprağa verildi.

MURTAZA İÇEN

20 Haziran günü faşist katiller tarafından katledilen Malatya Eğitim Enstitüsü öğretmenlerinden ve müdür muavini Muratza İçen Malatya'da toprağa verildi.

Hain saldırıların yaşandığı Malatya'da Muratza İçen'in cenazesinin kaldırılacağı gün, halk büyük bir olay yaşanacak diye korkuya kapıldı. Provokasyon ortamı hazır gibiydi. Ama devrimciler buna fırsat vermediler. Demir gibi bir disiplin içerisinde cenaze hastanesinde alınarak, Cemal Gürsel Caddesinden Hasan Bey'e oradan Sitma Pınar'na, oradan da İstasyon Caddesine yüründü. Kısıacası Malatya bir baştan bir başa doluştu. Sonra Eğitim Enstitüsü'nün önüne gelindi. Dünya devrimci eyleminin verdiği şehitlerin anısına saygı duruşu yapıldı. Onbeş binden fazla devrimci inançlarını pekiştirdiler, yılmadıklarını, mücadelede kararlı olduklarını bir kez daha vurguladılar.

Saygı duruşundan sonra Muratza İçen'in cenazesi devrimcilerin inisiyatifinde köyü Karapınar'a götürüldü, toprağa verildi.

Şavşat'ta devrimci mücadele yükseliyor

Orman sömürüsüne son

Üreten biziz, yöneten de biz olacağız

Yıllarca hakim sınıfların sömürsünü insafsızca sürdürdüğü, baskı, terör ve soygun çarklarını acımasızca döndürdüğü Şavşat'tan sesleniyoruz.

Şavşat Orman Köylüleri, yerli ve yabancı sömürücülerin zulmü altında giderek yoksulluğa itilmektedirler. Emekçi köylüler, açlık-tanımak için çay fabrikalarında, inşaatlarda, maden ocaklarında, Göl'de, Kars'ta toprak ağalarının yanında dayanılmaz şartlarda boğaz tokluğuna çalışıyorlar. Her yıl yüzlerce yok ul köylü yerini yurdunu terk ederek büyük şehirlere göç ediyor. Diğer yandan iktidardaki bir sömürücü azınlık, emenlar üzerindeki talanını günden güne artırıyorlar. Diğer zenginlik kaynaklarımız gibi ormanlarımız da emperyalizm ve oligarşinin en tatlı sömürü alanlarından birini oluşturur. Emekçi köylüler, bir taraftan tefeci tüccarlar, diğer taraftan da orman işletmeleri aracılığı ile Devletçe çifte sömürüye uğramaktadırlar.

Devlet, ormanlarından elde ettiği milyarlar tutarındaki değeri vergi idaresi, kredi gibi yollarla tekeli kapitalistlere aktarır.

Köylerimizin yolu, suyu, elektriği, okulu, hastanesi, doktoru yokken her ağaç dibinde yol yapılmasının tek nedeni, hakim sınıfların bu gelir kaynağını, yani ormanlarımızı sömürme isteklerinin açık bir örneğidir. Hic yolu olmayan köyler, mevcut olanlarda bakımsızlıkta kullanılmadığı yollar varken, halkımızın yararlanmadığı ormanlık bölgelere eskiden beri yolların yapılması, hakim sınıfların acımasız talanını sürdürmelerini sağlamaya yönelik bir hizmettir. Bu, içinde yaşadığımız düzenin Şavşat'ta açığa çıkan çirkin yüzüdür.

1977 yılında Artvin bölgesindeki orman köylüleri, ekonomik ve demokratik hakları için direndiler. Onlar, bu talan ve sömürü düzeninden kurtulmanın tek yolunun DEVRİM olduğuna inandılar. Şimdi bu direniş bayrağı Şavşat Orman Haşere ile Mücadele işçilerinin ellerinde yükselmektedir.

Birkaç yıldır Şavşat bölgesinde haşereye karşı ilaçlama yapılmaktadır. Orman yollarında, istihsalde, depolarda yıllardır ezilen, zulmedilen, baskı altında tutulan ve insanlık dışı şartlarda çalıştırılan işçilere haşere ile mücadele işçileri de katılmıştır.

İlaçlama işinin ne kadar ucuz mal edilirse karının o oranda fazlalaşacağını bilen sömürücüler, işçileri, en tabii hakları olan iş güvenliğinden yoksun, günlük bir ücretle, sosyal haklarını hepsinden mahrum olarak çalıştırmak istemişlerdir. Bu doğrultuda hazırladıkları iş sözleşmesini, işçiler zorla, oldu bittiyeye getirerek imzalatmaya çabalamışlardır. Bunun farkına varan devrimci işçiler, bölgede bulunan diğer iş yerlerindeki işçilerle, köylülerle ve devrimcilerle bütünleşerek, daha yüksek ücret ve daha iyi haklar elde etmek için direnişe geçmişlerdir.

Devrimciler, temel siyasi görevle bağlı olarak Şavşat bölgesinde direniş komiteleri çalışmalarının hayata geçirilmeye başlanmasından bu yana emekçi köylülerin düzene karşı yükselen, kendiliğinden oluşan muhalefetlerini devrimci harekete kanallandırmışlardır.

DİRENİŞ SIRASINDA YAPILAN ÇALIŞMALAR

Devrimciler, işçilerin bulunduğu bölgelere gittiler. Her bölge de toplantılar yapıldı. Doğru siyasi bilinç verilmeye çalışıldı. İstekler tespit edildi. Direniş komiteleri oluşturuldu. 15-16 Haziran 1978 günleri üç iş yerinde direniş başlandı. Direnişteki işçilere yiyecek yardımı yapıldı. Arkadaşlar sürekli olarak direniş bölgelerindeki görevli kıldılar. İşverenle yapılan toplantılarda öncülük ettiler. 16 Haziran'da Şavşat Emek Sinemasında yapılan Halk Gecesi'ne işçilerin de katılımını sağladılar.

Üç günlük direnişten sonra tespit edilen yömiye dışındaki tüm istekler kabul edildi. Yömiye 160 TL. (eskiden 130 TL. idi) olarak belirlendi.

DİRENİŞTEN SONRA

Direniş bitiminde işçiler kamyonla Şavşat ilçe merkezinde gösteri yaptılar. Kontraplakdan yapılmış ve taşıdıkları pankartın bir yanında "Yaşasın işçilerin mücadelesi" diğer tarafında ise "Mücadelemiz zaferle sona ermiştir DEVRİMCI YOL" diye yazmışlardı.

Daha sonra yaptığımız durum değerlendirilmesinde sunları tespit ettik: Direniş komitelerinin günlük çalışmalarının günlük değerlendirilmesi eksik yapılmıştır. Kadroların yetersizliğinden beş bölgenin ancak üçü ile ilgili kuru-

larak direniş sağlanmıştır. Bu alanda tecrübesizlikten dolayı işverenden daha geniş haklar alınamamıştır. Öte yandan direniş siyasi mücadeleye tabi kılınmıştır. Kitleler içinde devrimci birlik ve dayanışma sağlanmıştır. Çalışmaların sürekli kılınmasına karar verilmiştir. Bu alanda gerekli teorik bilgileri öğrenmek ve sağlamak için arkadaşlar görevlendirilmiştir. Çeşitli yayınlarla direnişin kitlelere duyurulmasına çalışılmıştır.

ŞAVŞAT'TA BUGÜNE KADAR YAPILAN DİĞER ÇALIŞMALAR

6 Mart Halk Gecesi: Hasan Hüseyin'in Ağlasun Ayşafağı adlı şiir kitabından bir bölüm sahnedeki sergilenmiştir. Koro ve halk ozanları devrimci türküler ve marşlar söylemişlerdir. Slayt gösterisi yapılmıştır. Köylere kadar uzanan geniş bir afişleme sağlanmıştır.

16 Haziran Halk Gecesi: Köyde Uyanış adlı bir tiyatro oynandı. Bu oyunun özelliği Şavşat bölgesinin sorunlarından kaynaklanarak Devrimci Yol Siyasetini kitlelere mesaj olarak götürmesidir. Ayrıca gecede koro ve halk ozanları devrimci türküler ve marşlar söylemişlerdir.

Şavşat Lisesindeki Çalışmalar:

Şavşat lisesinde öğrenci temsilcileri seçimi sırasında Devrimci Yol siyaseti bir forumla kitleye sunuldu. Devrimci öğrenci-öğretmen-halk ilişkileri üzerinde duruldu. Okul temsilcileri direniş komitelerinin denetiminde gerçekleştirilen çalışmalar yapıldı. 16 Mart katliamı için 20 Mart'ta "Faşizme İhtar Eylemi" desteklendi. Bir arkadaş bu konuda okul bahçesinde konuşma yaptıktan sonra yürüyüşe geçildi. Hükümet konağının önünde halkla bütünleşerek yapılan konuşmalarından sonra dağındı. O gün öğrenciler derslere girmediler.

"Orman Haşere ile Mücadele" işçilerinin 15 Haziran 1978 günü başlayan direnişi.

30 Mart'ta Emek Sinemasında konulan foruma O'raokul ve Lise öğrencileri olarak katıldık. Bu forumda oportünistler de teşhir edildiler. 5 Mayıs günü Devrimcilerin eylem koyacaklarını anlayan HK oportünistleri aceleyle getirecek forum yapmak istemişler, fakat kitleden tercit olmuşlardır. Devrimci Yol'dan arkadaşlar bahçede toplanarak konuşmalar yaptılar, Amerikan bayrağını yakmışlardır. Daha sonra yürüyüşe geçilmişti. Önceden kararlaştırılan meydana gelindiğinde kitleye dağılmaları söylenmiştir. O anda oligarşinin kolluk kuvvetleri saldına geçmişlerdir. Kitleyi provokasyona getirmeyi amaçlayan bu saldırı başlarıyla atılmıştır. Bu saldırı halkın kinini artırmıştır.

VE DİĞER EYLEMLER...

18 Şubat'ta Ulaş'ın ölüm yıldönümünde geniş bir yazılama yapılmıştır. Yazılama nedeniyle görevlerinden alınan gece bekçileri için imza kampanyası açılmıştır. Gerekli girişimler yapılarak bekçilerin tekrar işe dönmeleri sağlanmıştır. 1 Mayıs'ta Halkevinde toplantı düzenlenmiştir. 18 Mayıs'ta İbrahim Kaypakkaya'yı, 1 Haziran'da Hüseyin Cevahir'i anma toplantıları yapılmıştır.

Direniş komitelerinin denetiminde Dergi köylere kadar ulaştırılmaktadır. Özel Sayı'lar geniş kitleyi kapsayacak biçimde dağıtılmaktadır.

Artvin, Trabzon, Giresun, Kars mitinglerine olanaklar ölçüsünde geniş kitlelerin katılımı sağlanmıştır. Devrimci öğretmenler Hasan Şimşek ve Vural Ural'ın mezarlarını ziyaret etmişler, devrimci konuşmalar yapmışlardır. TÖB-DER Şubasının hazırladığı seminerlerin köylerde verilmesi sağlanmıştır.

Faşist güçlere karşı aktif bir mücadele her zaman gündemde tutulmaktadır.

Devrimci Yol'un belirlediği devrimci siyaset doğrultusunda yapılan çok yönlü çalışmalar emekçi halk kitleleriyle devrimciler arasındaki bağları giderek güçlendirmektedir. Direniş komiteleri en geniş kitleler içinde en kadro çalışması yapma idkesini hayata geçirebildiği ölçüde bu bağlarda canlı bir güçlenme görülmektedir. Bunu Şavşat bölgesinin özel koşullarında gözlemekteyiz. Pratik bize direniş komitelerinin devrimci siyasetin doğru bir tesbitte bulunduğunu göstermiştir.

Şavşat'tan Devrimci Yol Taraftarları

Çayda sömürüye son!

Rize- Çay taban fiyatı ilanı öncesi çalışmalar, Mart 1978

Doğu Karadeniz'de devrimciler çay kampanyası sırasında çok yönlü bir çalışma ile egemen sınıfların baskı ve sömürsünü teşhir ettiler, çay üreticilerinin ekonomik-demokratik taleplerini savundular. Kampanya sırasında faşizmin terör ve demagojisi anlatıldı, faşizme karşı direniş ruhu yükseltildi. Devrimci Yol'un Çay Özel sayısı ve bölge sorunlarına değinen çok sayıda bildiri dağıtıldı. Ayrıca miting, seminerler, toplantılar, afişleme, vb. çalışmalar sürdürüldü. Kampanyanın sona ermesinden sonra çalışmalar gözden geçirildi ve eksiklikler değerlendirilip önümüzdeki günlerde çalışmaların daha verimli sürdürülmesinin şartları tartışıldı.

Fındık sömürüsüne son!

Espiye-Fındık Mitingi, 14 Temmuz 1978

Devrimci Yol taraftarları fındık sömürüsüyle ilgili olarak Giresun'un Espiye ve Ordu'nun Fatsa ilçelerinde "Fındık Sömürüsüne Son" mitingleri düzenlendi.

Mitingler öncesinde devrimciler çok yoğun bir ön çalışma içine girdiler. Giresun, Bulancak, Tirebolu, Espiye, Ordu, Fatsa, Aybastı, Gökky, Perşembe, Unye'de ve çevre köylerin büyük bir çoğunluğunda propaganda çalışmaları yapıldı. Devrimci Yol'un Fındık Özel sayısı 40.000 adet dağıtıldı, 10.000 adet Devrimci Yol imzalı afiş yapıldı, el ilanları dağıtıldı, duvarlara yazı yazıldı, kahvelerde, pazar yerlerinde, köylerde konuşmalar yapıldı.

15 Temmuz'da Espiye'de, 17 Temmuz'da Fatsa'da yapılan mitingler binlerce köylünün "Fındıkta sömürüye son", "Taban fiyat 40 lira olmalı", "Krediler küçük üreticiye", "Fisko Birlik", "Patrona yemlik", "Fındık bizim canımız, oligarşi düşmanımız", "Kahrolsun Faşizim", "Devrim için tek yol Devrimci Yol" sloganlarını haykardığı gösteriler oldu.

Ceylanpınar tarım işçileri direniyor

Geçtiğimiz günlerde binlerce tarım işçisi Türkiye'nin en büyük tarımsal işletmesi olan Ceylanpınar Devlet Üretim Çiftliği'nde oligarşinin tanklarına, jandarmasına, dipçisine karşı direndi. Hasat mevsiminin gelmesiyle birlikte oligarşinin Ceylanpınar'da tarım işçileri üzerindeki oyununu yoğunlaştı. Toprakla hasır neşir kızgın güneş altında yarı aç yan tok günde 10-12 saat hiç bir fazla mesal almadan çalışan tarım işçileri 90 TL. brüt asgari ücretle çalıştırılmaya zorlandılar. Bu şartlar altında tarım işçileri düzenin kahpe çarkları altında ezilmeye terk ediliyorlardı. Ancak işçiler buna hayır dediler ve direndiler. Bu direniş tarım işçilerini tüm çalışma ve sağlık koşullarından yoksun olarak çalıştıran, kendi koçduğu iş yasalarını bile çiğneyen devletin 'güvenlik' kuvvetleri tarafından bastırılmaya çalışıldı. Ceylanpınar'da zulüm, terör kol gezdi, işçilerin haklı direnişi susturulmak istendi.

Direniş çiliğın tüm işyerlerinde işçilerin kendi oluşturdukları komiteler tarafından, oradaki her üç san sendikadan tüm engellemeleri çözümlenmiş hayata geçirildi. Hükümet işçilerin bu haklı direnişini kamuoyuna tam da kendine yakın bir mantıkla kışkırtma olarak açıkladı. Direniş üzerine Ceylanpınar'da tutuklamalar başladı, bölgeye derhal zırhlı araçlar, asker birlikler ve Urfa'dan getirilen polisler yollandı. Böylece işletme ve çevresi oligarşi tarafından kontrol altına alındı. Bu direniş sonunda tarım işçileri bir kez daha san sendikalarının ihanetini yakından gördüler.

Ceylanpınar Devlet Üretim Çiftliği'nde örgütlü olan üç sendika da san sendikadır. Bu san sendikaları işçilerin kendiliğinden bir şekilde direniş geçceklerini anladıkları zaman, her türlü hakları ancak burjuva yasal çerçevesinde alınabileceği şiarına sarılmışlar ve eylemi bitmez tükenmez yasal işlemler çerçevesine

sokup boğmak istemişlerdir. Hak-İş Konfederasyonu'na bağlı Hak Tarım-İş'in yanısıra Türk-İş'e bağlı Tarım-İş ve DISK'e bağlı TİS yıllardır işçileri kandırmaktan başka bir şey yapmadıkları gibi son olaylarla ilgili bir açıklama dahi yapmamışlardır. Buralarda çöreklenmiş san sendikaların ilgilendiren tek şey Ceylanpınar'da sözleşme yaptıkları taktirde alacakları 7-8 milyon tutarındaki sözleşme farkını elde etmek için yetkiyi almak ve bir an önce işverenle anlaşma yapabilmektir. Nitekim bu sendikalar zamlı fazla mesal yerine hasat mevsimindeki 10-12 saat çalışmanın ölü mevsimde 6 saat çalışarak telafi edilmesini kabullenmişlerdir. Topladıkları adından hiç denetimsiz bir şekilde ceplerine indiren san sendikalar işletme ile anlaşabilmek için sözleşmenin imzalanacağı zaman önce işçilerin işten çıkarılmalarına ve sözleşme ile getirilecek yükümlülükler açısından en aza indirilmesi için tekrar asgari ücretten iş alınması konusunda da bir itirazda bulunmamışlardır. Yapılan san sendikacılığın diğer bir tipik örneği de Hak Tarım-İş'in 1975-77 dönemi için yalnızca 8 TL. karşılığında sözleşme imzalamasıdır.

Ceylanpınar'da en açık bir şekilde görüldüğü gibi tarım işkolunda da san sendikaların işçilerin mücahedelesini baltalamakta, yalnızca kendi ceplerini doldurmak için işverenle anlaşma yapmaktadır. 1 numaralı tarım-ormanlık işkolunda örgütlü işçiler çoğunlukla san sendikalarda örgütlenmişlerdir. Bunun dışında kalan %95'i ise tamamen örgütsüz ve en ağır çalışma şartları ile karşı karşıyadırlar. Tarım işçilerinin İş Kanunu kapsamına alınması mütlak gereklidir. Ayrıca bu işkolunda çöreklenmiş san sendikalar zinciri parçalanmalı, devrimci işçiler sendika yönetimine gelmelidirler.

Ceylanpınar'da işçilerin kararlı direnişinin sürmesi üzerine İşçileri, Tarım ve Çalışma bakan-

lık tarım işçilerine 8 saatin üzerindeki her saat için %50, cumartesi ve pazar için %150 zam verileceği ve sözleşme doğacak farklar için belli bir avans ödeneceği konusunda söz vermek zorunda kalmışlardır. Ancak halen günde 10-12 saat çalıştırılmasına rağmen ne bu konudaki ne de direnişle ilgili olarak tutuklanmaların serbest bırakılacağı ile ilgili sözlerden hiçbirini yerine getirilmemiştir.

Ceylanpınar'daki direniş sırasında bütün sendika ağaları işçilerin direnişini kırmak için işverenlere kolkola girmişler, CHP hükümeti de işçilerin direnişini kırabilmek için yoğun bir çaba sarfetmiştir. Ayrıca oligarşik diktatörlük Kürdistan üzerinde uyguladığı millî zulüm bu direniş bahane edilerek daha da yoğunlaştırıldı.

İşçilerin haklı direnişinin ardından oligarşi jandarmasıyla, polislerle, helikopterlerle bölgeye akın etti. Ceylanpınar halkı üzerinde tam bir millî zulüm uygulaması ile kan kusturucu oligarşinin Kürt ulusu üzerinde ki uygulaması diğer de de son. Daha öncelerde ezilen, horlanan yoksul Kürt köylüleri üzerinde alabildiğince bir baskı ve tahakküm, zorbalık, millî zulüm uygulanmıştır. Ülkenizde varlığını sürdüren oligarşik diktatörlük Kürt ulusu üzerinde sürdürdüğü millî zulüm uygulamaları ile de karakterize edilmiştir. Bu somut olayda da "kürtçülük" demagojisi ile Ceylanpınar halkı üzerinde tam bir terör hareketi sürdürüldü. Sicilli MIT ajanları ezilenler için zulüm anlamına gelen jandarma komandoları, Ceylanpınar'da halka kan kusturdular. Tüm bu uygulamalara rağmen Ceylanpınar'da ki mücahedeyle ölemeye güçleri yetmiyecektir.

YASININ CEYLANPINAR TARIM İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ!
KAHROLSUN OLİGARŞİK DİKTATÖRLÜK!
KÜRDİSTAN'DA MİLLİ ZULME SON!

2 yıl için ödülü gibi, işçiyeye giriş çakış imzalatılmadığı için eski taktimatlar da tehlikeye giriyordu.

Bu duruma işçi tepki gösterince Maden-İş yöneticileri imza atılmamasını söyleyerek, işverenle görüşmeye gittiler. İşveren bütün işçiyi atmakla tehdit edince "ilerlemeci" yöneticiler 2. gün işçiyeye imzalamaları gerektiğini, sorunun toplu sözleşme çözümleneceğini söylediler. Olay bir anda İDÇ'de duyulurken, İşletme müdürü de Maden-İş yöneticilerini 15 dakika yunuştan tehditlerini işçiyeye aktardı. Bir sonuç elde edemediği gibi direniş ertesi gün de devam etti. İşçiyeye boyunca eğdiremedikleri gibi 600 işçinin atılmasını Demirciçeli ayaklandıracağını gören işletme, kağıt imzalatılmaktan vazgeçtiği gibi, direnişten dolayı soruşturma yapmayacağına da söz verdi.

Bu olaylar bir kez daha göstermiştir ki uzlaşmacı Maden-İş yöneticileri "bilimsiz" diye ilan ettikleri Devrimci Karabük İşçilerinin değil önderliğini kayırdığı ulusu bile yapamazlar. Mücadele masa başından yönetilecek düzeyi çoktan aşmıştı.

Yaşasın Akala Direnişi

Akala fabrikası 350 işçi çalıştıran bir ıplık-dokuma fabrikasıdır. Yahya Demirel tarafından 1976'da satın alınan fabrika Isparta hahı fabrikaları için kalın ıplık imal etmektedir. İşyerinde 1964 yılından beri TEKSİF sendikası yetkili olup 7 toplu sözleşme imzalanmıştır. Ancak bu kadar eski bir sendikalaşma, işçinin elinin kolunun işverene karşı tamamen bağlanmasından başka sonuç vermemiştir. Öyleki keyfi işten atılmalar, işçi dövmek, sigortasız çalıştırmak günlük olaylardır.

1976-78 dönemi sözleşmesi de işçiden habersiz imzalandı bu işyerinde, Ersoy işçilerinin 1977 Haziranında bir yıllık bir mücahedeleden sonra başarı kazanmasından sonra büyük bir kıpırdanma başlamıştır. 1977 Temmuzunda işçiler TEKSİF'ten istifa edip, Tekstil'e geçtiler.

İşçilerdeki bu gelişim karşısında "AP"li TEKSİF'den ümidini kesen Yahya Demirel, MİSK'ı devreye soktu. İşyerini faşistleştirme girişimleri başladı. Öncelikle MHP eğitimi Adacı ve Saket kövlerinden gelme işçilere el atıldı. Milliyetçilik propagandasıyla bütün sınırlı Türk işçiler toparlanmaya çalışıldı. Propagandayla bu işin yürüyemeyeceği görüldüce köylerde işçilere saldırıldı, tehdit edildi. İşçinin yıllardan beri gelen kaynaşmışlığını sökmek için polis devreye sokuldu. Temmuz sonundan Kasım ayına kadar 25'e yakın işçi işten atıldı.

Bütün bu mücahede dönemi boyunca İskenderun'a hakim olduğunu iddia eden HK ve HB oportünistler ise dışardan seyredip kendi gazetelerinde "hiçbir şey yapılmadığını" söylemekle yetindiler. "Kitle Mücahedelesini" bezirganlığı yapan bu baylar bir defa haric devrimci işçileri korumak için alman önelimlere katılmadılar. Ama sorumluluğu nasıl olsa kendilerine ait olmayan "direniş" tekliflerini sürekli getirdiler.

Kasım ayında işveren işçilerin direnişini kırabilmek için son bir saldırıya girişti. Usulsüz şekilde, direniş iddiasıyla, 36 dokuma işçisini işten attı. Yahya Demirel'in oyununa gelmedi. Tersine Yahya Demirel'i İskenderun'da ve kamuoyunda teşhir edecek bir propagandaya girişti. Ana yolun üstünde açlık grevi için çadır kuruldu. İlk gün akşamı çadır polis tarafından kaldırıldıysa da yine kuruldu. Bir hafta süreyle çadır hergün işe gidip gelen bütün İDÇ işçilerinin ve diğer fabrika işçilerinin, halkın ziyaret ettiği bir direniş yerine çevrildi. Kaymakamlık yakınında korsan miting konuldu. Aynı gün saat 5:00'te 300'e yakın kişinin katılımıyla varyant yolu trafiğe kapatılıp yürüyüş düzenlendi.

Olayların yaygınlığı işvereni ve kaymakamlığı alabildiğine terdirdir ettiği için ferdî işten atılmalar durdu. Ancak devrimci işçiler de alabildiğine azalmıştı. İşçilerin davalan açılırken fabrikanın dokuma bölümüne işçi alımı fiilen engellendi.

Açılan davada işvereni İskenderun CHP Kadın Kolları Başkanı savundu. Duruşmalarda işverenin "işçiyi haklı veya haksız işten atabileceğini; sözleşmelerle dayanarak iş akdinin bozulmadığını söylemenin gayri kanuni olduğunu" savundu. Mahkeme bu tezi kabul etti. Yangıyatı onayladı. Toplu İş Sözleşmelerinin işçi yararına işverenin özel milliyet hakkını sınırlayamayacağı böylece "Yargıtay kararına bağlandı". İşçiler böylece mücahedele başından beri suskun kalan CHP örgütünün, aslında işvereni haklı görme tavrında olduğunu da görmüş oluyordu. (Söz konusu avukat hala CHP kadın kolları başkanı ve ilçe Y.K. üyesidir.)

Devrimci işçilerin gücünün büyük ölçüde azalmasından sonra yetkisi devam eden TEKSİF sendikasının uzun zamandır devam eden işbirliği çağrılan işçilerce değerlendirildi. İşyeri yetkisinin kullanılabilmesi için işçilerce seçilen bir müteşebbis heyet ve işyeri temsilcileriyle TEKSİF yeniden devreye sokuldu. TEKSİF Genel Merkezinin duruma hakim olma ve işverenin olayların unutulmasını beklemediği 3 aylık bir dönem sonunda işveren dokuma kısmına 75 tane faşisti araklar tavırını belirledi. Bunun üzerine yeniden başlayan kavgalar sonunda işveren Mayıs başında işyerini kapattı. Yeniden açma girişimlerinden de kavgalar yüzünden vazgeçti. Bütün işçilerin tazminatını ödeyeceğini ilan etti.

İşveren işçiden iki kez yediği tokadın acısıyla, Mayıs 1978'de "çıkan anarşik olaylar" gerekçesiyle kapattığı işyerini, Temmuz 1978'de sattı.

İskenderun Tekstil İşçileri olarak bir kez daha vurguluyoruz ki, "Akala'yı Yahya Demirel'e Mezar Ettik". Şimdi fabrikayı satın alan SSK işyerini işletmektedir. Akala açılmadı ve faşistler müzlimlenmelidir.

İskenderun Akala Fabrikasından bir grup devrimci işçi

İsdemir'de Karabük Şantiyesi işçileri işverene ve "ilerlemeci Maden-İş Yönetimine" karşı direniyor

İDÇ'de şantiye olarak çalışan Karabük işçileri Maden-İş Sendikasının 567'ye karşı 51 oyla kazanılan irade beyanından beri süregelen oyunlara karşı direnmeye devam etmektedirler.

Yıllardan beri kadrosuz işçi olarak "sürdürülen" Karabük şantiyesi işçileri anti-faşist tavrı alışlarıyla sürekli, faşist işletmenin gözüne batmışlardır. Faşist Çelik-İş Sendikasının seçiminde büyük oy farkıyla işçilerin devrimci listeye oy vermesi, işvereni bu kısmı yavaş yavaş tıfıfıye etme girişimine sokmuştur.

İrade beyanı öncesinde 6 işçinin atılışını işçiler direnişle durdurmuşken, atamalı İGD sempatiçanı lokal yöneticileri bu hareketi desteklemediklerini açıkladılar. Toplu sözleşme, atılanları geri alabileceklerini söylediler.

Ancak işçilerin topluca sendikaya gelmeleri, yetki almır alınmaz lokal seçimi istemeleri, temsilcilerin seçilmeden ve seçilen temsilcilerin katılmadığı bir Toplu İş Sözleşmesi görüşmesini kabul etmeyeceklerini bildirmeleri Maden-İş'i güç durumda bıraktı.

İGD'li yöneticiler bunun üzerine bazı taraftarlarına devrimcileri de, İGD'yi de içermeyen bir lokal yönetiminin propagandasını yaptırmaya başladılar. "Siyasetler üstü" bir lokal yönetimin "nasıl olsa kafalarız" diye düşünüyordular.

Ancak bu arada işletmenin işçilerin kıdem tazminatlarını ödemeye yönelik her zamanlı oyunlarından birisi gündeme geldi. İşçiler 2 yıllık yeni mukaveleler imzalatılmaya çalışıldı. Böylece kıdem ve ihbar tazminatları

DEVİRİMCİ HAREKETİN BUGÜNKÜ GÖREVLERİ VE MÜCADELE BİÇİMLERİ SORUNU

I. EKONOMİK-DEMOKRATİK MÜCADELE GÖREVLERİ POLİTİK MÜCADELENİN BİÇİMLERİNİN YERİNİ ALAMAZ

"DG-DY oportünizminin, temel mücadele biçimi konusundaki tahriyatı mücadele biçimleri arasındaki ilişkiye kadar uzamıştır. Mücadele biçimleri arasındaki ilişki açıklanırken [DG, s. 16] şöyle denilmektedir: 'Ekonomik-Demokratik, ideolojik ve politik alanlardaki mücadelelerden birinin diğerine göre özel alınıp alınmamasından bahsedilebilir. Ve yine politik mücadelenin biçimlerinden birinin diğer bir biçime göre özel alınıp alınmamasından söz edilebilir. Buna karşılık, politik mücadelenin biçimlerinden birinin diğer ekonomik demokratik veya ideolojik mücadeleye göre özel olup olmadığından söz açmak düpedüz saçmalaktır. Kavram karışıklığından başka birşey değildir. (Elma ile ekmeği kıyaslamak gibi bir şeydir)' [DG, Seçmeler, s. 208].

"Sınıf mücadelesinin bir cephesiyle diğer cephele arasında ve politik mücadelenin değişik biçimleri arasındaki ayrım bundan daha berbat bir şekilde karıştırılmaz... [Oysa] Mahir arkadaş şöyle demektedir: 'Silahlı propagandayı temel, öteki ekonomik demokratik mücadeleye biçimini ona tabi (tali) olarak ele alan stratejiye politikleşmiş askerî savaş stratejisi denir.' Görüldüğü gibi Mahir arkadaşın yaptığı da saçmalaktır, elma ile ekmeği kıyaslamaktır!!!"

(Kendilerine MLSPB ismini takan acelecî bir grup tarafından yazılmış bir metinden aktarıldık).

Acelecî yazar bu şekilde, Mahir Çayan'dan bizim açıklamamıza "uymayan" bir cümle aktararak, bizim M.Çayan'a ne kadar ters düştüğümüzü ispatladığı kanusındadır.

Son zamanlarda aynı iddia ve "görüş" askıcılar tarafından da tekrarlanıp durmaktadır(1). İtiraz ettikleri, ya da, Mahir Çayan'a ters düştüğünü söyledikleri yazıda mücadele biçimleri arasındaki ilişki ve temel mücadele biçimi kavramları üzerinde duruyor ve KSD'nin silahlı propaganda yerine süreklî bir ideolojik eğitimi önermesinin sakatlığını sergiliyordu.

KSD'nin 2. sayısındaki evrim ve devrim aşamaları üzerine yazılmış ünlü(!) yazıda kitlelerin silahlı propaganda ile eğitilemeyeceği, bunun ancak burjuva ideolojisine karşı sürdürülecek süreklî bir ideolojik mücadele ile olabileceği fikri ileri sürüyorlardı. Bu, sözkonusu yazıdaki sınırsız kavram karışıklıklarından sadece bir tanesi idi ve Devrimci Gençlik 16'da bu konu üzerinde duruluyor, siyasal mücadelenin görevlerinden biri yerine ekonomik-demokratik veya ideolojik mücadele görevlerinden birinin önerilmesinin saçmalığına değiniliyordu. Bu saçmalık, hem mücadele biçimleri ve temel mücadele biçimi kavramlarının, hem de çeşitli alanlardaki mücadeleler arasındaki ilişkilerin doğru kavranamamasından ileri gelen bir şaşkınlıktan ve kavram karışıklığından başka birşey değildir.

Marxizmin ABC'si sayılabilecek en temel doğrulara dayanan bu görüşlere karşı çıkanlar KSD değil de aceleciler oldu. Şimdi onların kuyruğuna takılanlarla birlikte burada belirtilen görüşlere ilginç bir tarzda karşı çıkarırken; silahlı mücadele ile ideolojik veya ekonomik-demokratik mücadelenin karşı karşıya getirilebileceğini (hem de M.Çayan'a dayanarak!) ileri sürüyorlar!

Hatırlanacağı üzere bu türden bir karışıklık üzerinde, TDAS broşürü ile ilgili olarak daha önce de durmuştuk(2) ve Lenin tarafından konunun nasıl ele alındığını göstermeye çalışmıştık. Sendikalar üzerine yazdığı bir yazısında Lenin konuya ilişkin olarak şunları söylüyordu.

"...iki görevi, silahlı bir ayaklanmaya hazırlanma görevini ve sendika mücadelesini yönetme görevini sanki aynı düzeydeymiş gibi eşit olarak ele almak teorik olarak yanlışır. Görevin birinin ön planda diğerinin de arka planda olduğu söyleniyor. Böyle konuşmak farklı düzeydeki şeyle

ri karıştırmak demektir.(abç) Silahlı ayaklanma belirli bir andaki politik mücadele yöntemidir. Sendikal mücadele ise kapitalizmde her zaman gerek duyulan ve her zaman esas olan tüm işçi hareketinin değişmez biçimlerinden biridir... Engels proletarya mücadelesinin üç temel biçimini ayırmaktadır: Ekonomik, politik ve teorik. Yani sendikal, politik ve teorik (bilimsel, ideolojik ve felsefi). Bu temel mücadele biçimlerinden birisi (sendika biçimi) belirli bir zamandaki başka bir temel mücadele biçiminin yöntemi ile nasıl aynı düzeyde konulabilir?...(abç) Sendika mücadelesini yönetme görevinin yanına ancak genel politik mücadeleyi bir bütün olarak yürütme görevi konabilir; politik ya da ideolojik mücadelenin bazı özel, belirli gündüz görevleri değil"(3).

Gerçi, yoruma ya da açıklamaya hiç gerek olmayacak kadar açık; ama, ülkemizde oportünistlerin okuduklarını bile anlayamayacak kadar kör cahil olmaları gibi bir "üstünlüğe" (veya intiyaza!) sahip olmalarından dolayı tekrarlayalım. Açıkça görüldüğü gibi Lenin konuyu teorik açıdan tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ortaya koyuyor, siyasal mücadelenin bir biçimi (veya görevi)nin yanına ekonomik mücadelenin bir görevini koymanın farklı düzeydeki şeylerin birbirini ile karıştırılması demek olduğunu söylüyor ve bu temel mücadele biçimlerinden birisi (sendika biçimi) belirli bir zamandaki başka bir temel mücadele biçiminin yöntemi (örneğin siyasal mücadelenin bir özel biçimi olan silahlı propaganda, veya gerilla mücadelesinin başka bir biçimi veya silahlı ayaklanma) ile aynı düzeyde konamayacağı vurguluyor. Aynı düzeyde konamaması demek bunlardan birinin yerine, (örneğin siyasal mücadelenin bir biçimi olan silahlı mücadele veya silahlı mücadelenin belirli bir zamandaki -öncü savaş aşamasında- özel bir biçimi olan silahlı propaganda yerine) diğer bir temel mücadele biçiminin (ideolojik mücadele veya sendikal mücadele) geçirilmesi demektir. "Aynı düzeyler" kavramı, farklı kategorilerin söz konusu olduğunu ortaya koyar ve farklı kategorilere ait olan şeylerin aynı düzeyde ele alınması, elma ile armutların toplanması diye ifade edilen türden (veya elma ile ekmeğin kıyaslanması gibi) bir karışıklıktır. Bizim tartışma konusu yazıda yaptığımız şey, bunları Lenin'den aktarma yapmaksızın anlatmaktan başka birşey değildir.

Şimdi burada, birileri kalkıp; "İşte gördünüz mü silahlı mücadelenin temel olduğunu reddediyorlar, bunu da açıkça değil de dolaylı olarak yapıyorlar" diye avaz bağurmaya başlayabilir. Ne alakası var da diyemeyiz! Zira, onlar (dedik ya) okuduğunu anlayamayacak kadar kör cahil olma gibi bir intiyaz sahibidirler!

Aslında onları okuduğunu anlamak gibi bir derdi de yok. Bütün mesele bizim yazdıklarımızda M.Çayan'a ters düşen bir cümle veya ifade bulabilmek. Böylece, KSD'nin iki yıldır yapageldiği gibi bizim cümlemizle M.Çayan'ın cümlesini yanına koyup, M.Çayan'a ne kadar ters düştüğümüzü kanıtlayacaklar. Bunun için de yaptıkları şey tashih memurları gibi "yanlış" aramaktan başka birşey değil.

Bu şekilde M.Çayan'dan buldukları -bizim yazdıklarımıza ters düşen(!)- cümleden, Lenin'e ters düşen ve silahlı mücadelenin bir biçimi yerine örneğin ideolojik mücadele veya sendikal mücadelenin geçebileceği anlamına gelen bir sonuç çıkartılabilir mi? Böyle bir şey yapmaya kalkmak M.Çayan'ı da kendileri gibi Marxizmin ABC'sinden habersiz bir kör cahil olarak tanıtmaya kalkışmak demektir. M.Çayan, adı geçen paragrafta silahlı propagandanın temel, öteki politik ve ekonomik demokratik mücadeleye biçimlerin de ona tabi olduğunu (tali olduğunu) belirtiyor. Kötü niyetli bir yaklaşımla bu ifadedeki silahlı propaganda ile ekonomik-demokratik mücadelenin aynı

düzeyde ele alındığı sonucunu çıkarmak kolay. Ama, eğer derdin Devrimci Gençlik'te yazılanlara ters düşen bir ifade bulmak değilse, sorunun tamamen farklı olduğu ortadadır. Politik mücadelenin biçimleri arasında temel-tali ilişkileri farklıdır. Politik mücadelenin temel biçimi ile ekonomik-demokratik mücadele arasındaki ilişki farklıdır. Ekonomik-demokratik mücadele hiçbir zaman temel alınmaz. Aksi (DG, 16'da dediğimiz gibi) katkısız bir ekonomizm ve reformizmi gündeme getirir. Ekonomik demokratik mücadele daima politik mücadeleye bağlıdır ve dolayısıyla daima politik mücadelenin temel biçimine tabi olur; ama bu daima tek yönlü bir bağımlılık ilişkisidir; politik mücadelenin herhangi bir biçiminin yerini (ister silahlı ayaklanma ister silahlı propaganda isterse barışçı biçimlerde olsun) hiçbir zaman alamaz. Politik mücadelenin biçimleri ise ilkelerin özelliklerinden ileri gelen nedenlerle veya içinde bulunulan aşamalara göre bir diğerinin yerini alabilir, biri temel diğer biçimleri tali olur. Örneğin metropollerdeki mücadelelerde evrim aşamasında barışçı biçimler temel, devrim aşamasında ise silahlı ayaklanma temeldir. Bizim gibi ülkelerde ise silahlı biçimler temel olur, barışçı biçimler tali olurken, içinde bulunulan aşamalara göre silahlı mücadelenin değişik biçimleri, duruma göre öne çıkar veya yardımcı (tali) olur. (Örneğin halk savaşının ilk aşamalarında temel olan gerilla savaşçı düzenli ordular aşamasında yardımcı bir biçim haline dönüşür). vb...

Tekrar söyleyelim ki, ekonomik demokratik mücadele biçimleri daima politik mücadeleye ve dolayısıyla da politik mücadelenin temel biçimine tabidir; ama onun yerine hiçbir zaman geçirilemez. Onunla yer değiştiremez. Zamana ve koşullara göre önde veya arkada olmaz. Bu ilişki politik mücadelenin biçimleri arasındaki temel-tali ilişkilerinden temelden farklıdır. M.Çayan'ın yaptığı, sözkonusu edilen paragrafta, bu iki ilişkiyi birden, aynı cümle içinde ifade etmekten başka birşey değildir. Buradan kalkarak mücadele biçimlerinin Marksist kavranışına ters sonuçlar çıkartmak, bizim "şaşkın"ördeklerimiz" sık sık yaptığı türden bir şaşkınlıktan başka bir anlam taşımaz(4)

Peki ama, böyle bir şaşkınlığın ve gayretkeşliğin amacı nedir? Onlar bizim bu yaklaşımımıza, "mücadele biçimleri arasındaki ilişki bundan daha berbat bir şekilde karıştırılmaz"(5) diyorlar. Amaç, herhalde (olsa olsa) mücadele biçimleri sorununu bizden daha güzel bir biçimde karıştırmak olmalı. Bunu temel mücadele biçimi konusunda pek güzel başarıyorlar.

II. TEMEL MÜCADELE BİÇİMİ KAVRAMI

Temel mücadele biçimi deyince, proletaryanın siyasal iktidar mücadelesinin yürütülüşündeki temel yöntem (biçim) sözkonusu edilir. Siyasal iktidar mücadelesi, bilindiği gibi sınıflar mücadelesinin üç temel biçiminden biridir ve egemen sınıflara karşı (proletaryanın) siyasal iktidar düzeyindeki mücadelesini içerir. Leninist-Kesintisiz Devrim teorisi herşeyden önce proletaryanın (müttefikleriyle birlikte) siyasal iktidarı ele geçirmesini öngörür. Bu nedenle, proletaryanın mücadelesi üç temel cephede birden sürmekle birlikte siyasal mücadele daima esasır.

Siyasi (veya politik) mücadele de çeşitli biçimlerde gelişir. Devrim ve karşı devrim güçleri arasındaki mücadelenin durumuna, tarihsel-toplumsal koşullara, sınıfların içinde bulunduğu sosyal-psikolojik ortama göre belirlenen çeşitli biçimler alır. Mücadelenin bu şekilde zengin-çeşitli ve değişken biçimler geçirmesi ve Marxizmin kural olarak bunlardan hiçbirinin önceden reddetmemesi

ve hiçbirisini tek başına seçmemesi, Marksizmin mücade- le biçimleri sorununu belirsizliğe ve karşılıklı terket- mesi anlamına gelmez. Bu ise, ülkenin objektif özellikleri- ne ve tarihsel gelişime bağlı olan sınıf ilişkisi ve çelişki- lerinin bilimsel bir değerlendirmesi sonucu belirlenmesi gereken devrimin temel yoluna (devrim stratejisi) bağim- li olarak mücadele biçimlerinin de belirli bir tasnife tabi tutulması ve her dönemde temel olarak kavranması gere- ken biçimin saptanması demektir.

Mücadele biçimleri en genelde şiddete dayanan (silahlı) ve "barışçı" (silahsız) biçimler olarak iki başlık altın- da tasnif edilebilir. Proletarya partisi, siyasi iktidarı ele geçirme mücadelesini, sınıf mücadelesinin objektif geli- şiminin bilimsel-somat bir değerlendirmesi yoluyla bu iki biçimden; silahlı mücadele veya barışçı mücadele biçimlerinden birini temel olarak mücadelesini yürütür, (kuşkusuz örgütlenmesinin biçimi de buna uyumlu ol- mak zorundadır).

Devrimin genel yoluna bağımlı olarak temel mücadele biçiminin (silahlı veya silahsız) belirlenmesi de yeterli değildir. Yine sınıf mücadelesinin objektif ve subjektif koşullarına, karşı-devrim güçleri ile halk güçleri arasında- ki mücadelenin durumuna uyumlu olarak mücadelenin değişik biçimlerinin gündeme gelmesi ve başka zaman- larında ikinci planda kalan biçimlerin öne çıkması da ka- çınılmazdır. Halk savaşının ilk dönemlerinde gerilla sa- vaşının değişik biçimlerinin ve silahlı propagandanın te- mel olmasına karşılık, ileri aşamalarda bunların tali hale gelmeleri gibi...

Sorunun teorik olarak kavranışında, buraya kadar söy- lenenlere şunu da eklemek gerekir. İster barışçı, ister silahlı biçimler temel alınmış olsun, proletaryanın iktidar mücadelesinin vazgeçilmez önkoşulu proletarya partisi- dir. Proletarya partisinin olmadığı bütün durumlarda te- mel siyasi görev marksist-leninist nitelikteki proletarya partisinin örgütlenmesi uğrunda mücadele etmektir. M. Çayan şöyle yazıyordu: "Eğer proletarya partisi henüz kurulmamışsa, ana görev, proletaryanın öncü müfrezesi- ni oluşturmaktır. Proletaryanın sınıf partisinin olmadığı bir evrede, devrimci durumun olması halinde bile devrim- ci dil Fransızca olamaz" (Kesintisiz II-III, Toplu Yazılar, s. 337). Sorun halk savaşına açısından da ve özel olarak ge- rilla savaşına açısından da subjektif koşulların elverişli ol- ması açısından kesinlikle geçerlidir. İster silahlı ayaklan- ma olsun, ister gerilla savaş, proletaryanın iktidar müca- delesinin bir biçimi olarak silahlı mücadelenin bütün bi- çimlerinin başarıya ulaşabilmesi için proletarya partisi tarafından yönetilmesi kesinlikle zorunludur. Bunun red- di, kaçınılmaz olarak Marksizmden bir sapmaya, revizyo- nizm tekkabül eder.

III. TEMEL MÜCADELE BİÇİMİ VE DEVRİMCI HAREKETİN BUGÜNKÜ GÖREVLERİ

THKP-C Hareketinin dağılması ve örgütsel-siyasi varlığı- nı kaybetmesinden sonra; 1975'er sonrasında yukardaki devrimci teorik görüşler doğrultusunda, proletaryanın savaşçı partisinin yaratılmasını temel siyasi görev olarak tespit eden Devrimci Hareketimize karşı oportünist grup- lar tarafından, partinin olmadığı bahanesiyle silahlı propagandayı temel almadığı, öncü savaşını yürütmediği gerekçesi ile suçlamalar yöneltilmiştir bilinmektedir. Bun- lara göre; "Proletarya partisi silahlı propagandayı hayata geçiren aşgari örgüt yapıları tarafından oluşturulacaktır. Silahlı mücadeleyi temel olarak politikleşmiş askeri savaş stratejisini hayata geçiren 'bolşevik nüveler' veya aşgari örgüt yapılan THKP-C'yi reorganize edeceklerdir. Bugün proletarya partisinin bulunmadığı bahanesiyle silahlı prop- agandayı temel almamak pasifizmdir, pasifist mücadele metotlarını temel almaktır, vs. vs..."

Silahlı propagandanın temel olduğu bir öncü savaş ve politikleşmiş askeri savaş stratejisini hayata geçirilebi- lmesi için proletarya partisinin önderliğinin zorunlu gören bir anlayışa yönelen "pasifizm-inkarcılık" vb. suçlamala- rın, gerçekte, doğrudan doğruya yanlış bir devrim anlayı- şı ve ona uygun yanlış mücadele ve örgütlenme anlayışla- rına tekkabül etmektedir. Yukarıda sözü edilen metinde de Devrimci Hareketimize karşı yöneltilen haddini bilmez küfürler yakıştırılmasının yanı sıra, sıradan fokocu teori-

ler, Debray'ın kötü bir kopyası şeklinde savunulmaya çalışılmaktadır.

"THKP-C temel ve tali mücadele biçimleri arasındaki ilişkiyi ülkemiz somutunun incelenmesi sonucu tespit etmiş- tir. Bu bakımdan temel mücadele biçiminin tespitine ne- den olan şartlar değişmediği sürece bu mücadele anlayışı da değişmeyecektir. Varolan grupların temel görevi devrimci hareketi ikinci aşamadan (şehir gerillasının yaygın- laştırılması ve kır gerillasının başlatılması) omuzlayabile- cek ve mücadelenin devamlılığını sağlayabilecek örgütsel birliği oluşturmak ve THKP-C'yi toparlamaktır.

"...görevimizin yeniden toparlanmayı sağlamak oluşu te- mel çalışma tarzında bir değişiklik getirmeye. DG-DY oportünizmi ise içinde bulunduğumuz dönemin özelliğin- den (örgütsel seviyenin farklılığı) hareketle temel müca- dele biçimi (silahlı propaganda) yerine tali mücadele biçim- lerini koymaktadır"(MLSPB'nin metninden).

Öncelikle mücadele biçimleri ve temel mücadele biçimi kavramı konusunda çarpık fikirler sözkonusu. Temel mü- cadele biçimi kavramı, proletarya partisi tarafından sür- dürülen siyasi iktidar mücadelesinin temel yürütülüş biçimi ifade eder. Şu veya bu kişi ve gruplar tarafından silahlı hareketlere başvurulması ise (proletaryanın üç te- mel cepheye birden süren sınıf mücadelesinin ve özel ola- rak da siyasi iktidar mücadelesinin bir parçası olmadık- tan sonra) başka bir şeydir ve bunlar daha ziyade kendi- liğinden nitelikli mücadeleler kategorisine girer. "Görev-imizin yeniden toparlanmayı sağlamak olması (partinin oluşturulması denemiyor) temel çalışma tarzında bir de- ğişiklik getirmeye," denirken "temel çalışma tarzı" ifade- sinde sözkonusu olan şeyin proletarya partisinin çalışma tarzı olduğu bilinmemektedir. Elbette kişiler ve grupla- rın da birer "çalışma tarzları" vardır! Ama herhalde bu, proletarya partisinin iktidar mücadelesi için yürüttüğü çalışma tarzından ve bunun temel biçimlerinden farklı bir şeydir!

Ama MLSPB'ciler aynı kanıda değildiler ve: "Parti için gerekli olan mücadele anlayışı toparlanma sürecinde yer alan örgüt yapıları için de geçerlidir" demektedirler. Bu mücadele anlayışının ne menem bir şey olduğunu ise en iyi bir şekilde şu satırlarda görebiliyoruz:

"Silahlı mücadele nedir? Nasıl verilir? Örgütlenmemiş THKP-C unsurları(!) (MLSPB ve Eylem Birliği safında) ne yapmalıdır? Şimdi bu ve buna benzer sorular sorulu- yor THKP-C sempatizanları tarafından. Gerçekten çizgi- mizi savunan unsurlar kimsenin kendilerini gelip bulmasını beklememelidir. Bolşevik nüvelerin eylemleri böyle un- surlar için birer parola olmalı ve somut şartları değerlendi- rerek güçleriyle orantılı olarak mücadele atılmalıdır. Savaşabileceğimiz için kursağımız aşgari örgüt yapısının bi- leşimini kendi şartlarımız tayin edecektir" (aynı metin- den).

Bu tür görüşlerin (görüş demek mümkünse tabii) yanlışlı- ğını kanıtlamak için herhangi bir çaba sarfetmeye gerek olmadığı söylenebilir. Lenin'in ifadesiyle,sadece bir kere tekrarlamak yanlışlığını kanıtlamak için yeterlidir.

Bu mücadele anlayışının, gene çarpık bir devrim ve ör- gütlenme anlayışına tekkabül ettiğine kuşku yoktur.

"75'lerde yeniden başlatılan savaş, mücadelenin kaldığı yere- deki düzeyinin çok daha alt seviyesinden başlatılmıştır. Bunun nedenleri THKP-C'nin hijerarsik seviyesinin dağılması, bizim örgütlenme ve bilinç seviyemizin düş- üklüğüne (bak bu doğru işte) bağlıdır... Halbuki objektif olarak bulunmamız gereken aşama II. taktik aşamadır. Çünkü THKP-C'nin sürdürdüğü savaş II. taktik aşamadan başlangıcında kesintiye uğramıştır. Bazı yoldaşlar bunu kavramakta zorluk çekiyorlar, aynen...!" Halbuki durum gayet açıktır(!). Ş İngiliz teknisyenin kaçırılması, kır gerillası- nın yaratılması doğrultusunda bir eylemdir(5). Ve biz de savaşın kaldığı yerden kucaklandığımız değil yeniden baş- latıldığını söylüyoruz. THKP-C'nin reorganizasyonunun tamamlanması ile bizlerin (THKP-C birimlerinin) II. taktik aşamamız mücadele biçimlerini sürdürebilecek bilinç ve ör- gütlenme seviyesine gelmemiz arasında tam bir uygunluk sözkonusudur. Yani şehir gerillasını geliştirip kır gerillası- nı yaratmış bir örgütlenmenin adına THKP-C diyebilece- ğiz... Bolşevik nüveler (MLSPB, EYLEM BİRLİĞİ) var olan subjektif şartlardan hareketle politikleşmiş askeri savaş stratejisine uygun olarak verecekleri ideolojik-pratik mücadele ile THKP-C'nin merkezi yapısını yeniden oluşturu- rcaklardır"(aynı metinden).

"Silahlı mücadele nedir? Nasıl verilir?" diye sorular soran "örgütlenmemiş THKP-C unsurları"(!) bolşevik nüvelerin eylemlerini parola olarak kabul ederek(!) hareketle geçecekler, politikleşmiş askeri savaş stratejisini hayata geçirecekler(!) ve de II. aşamaya kadar bilinçlenip(!) örgüt- lenecekler, böylece THKP-C'nin reorganizasyonunu ta- mamlayacaklar! Birileri, bu genç arkadaşlara bu kafayla

Hürriyet gazetesine maskara olmaksızın bir adım öteye gi- dilemeyeceğini anlatmalıdır. Zira bizim buradan yapaca- ğımız tartışmalara ve söyleyeceklerimize karşı kulakları- nı tıkararak,Kesintisizlerden ezberleyebildikleri 3-5 cüm- leye bildikleri bütün küfürleri de kanştırarak avaz avaz bağırma koyulacaklarından kuşkusuz yoktur.

Gene de konuyu doğru kavrayabilmek için tartışmak ge- rekli.

"Temel mücadele biçiminin tespitine neden olan şartlar değişmediği sürece bu mücadele anlayışı da değişmeye- cektir" deniyor. Doğrudur. İktidar mücadelesini yürüten bir PARTİ, sorunu aynen böyle koyar. Ama bunun arkası- na "parti için geçerli temel mücadele biçiminin kişi ve gruplar için de AYNEN geçerli olduğu"nu söylersen her- şeyi tersyüz etmiş olursun. Temel mücadele biçimi kav- ramının herşeyden önce proletarya partisinin mücadele biçimi olduğu bir kere unutuldu mu, artık her konuda her türlü çarpılmaya kapı açılmaktadır.

Temel mücadele biçiminin tespitine neden olan şartlar derken, silahlı mücadelenin objektif ve subjektif koşulla- rı sözkonusu edilir. Emperyalizmin hegemonyası altunda- ki sömürge ve yan-sömürge-yeni sömürge ülkelerdeki devrimler, uzun süreli bir silahlı savaşın; halk savaşın- dan geçmek zorundadır. "Karşı devrimin bizzat zora-şid- dete başvurduğu" bu ülkelerde, proletarya partilerinin devrimci mücadelenin gereklerini yerine getirebilmeleri, iktidar mücadelesini verebilmeleri için silahlı bir müca- dele anlayışını temel almalı zorunludur. Aksi halde değil iktidar alacak bir duruma gelmeleri, kendi siyasi varlıklarını dahi koruyamayarak (şu TIP'in kaderi cinsinden bir sonuçla) tam bir "siyasi mevta" haline dönüşmeleri ka- çınılmaz bir şeydir. Emperyalizmin işgali ve karşı devrim bizzat zora ve şiddete başvurması nedeniyle, ilkedeki milli krizin tam anlamıyla olgunlaşmaması olmasına rağmen, silahlı mücadelenin objektif koşulları vardır. Silahlı mücadelenin temel alınması gereğini ortaya koyan objektif nedenler bunlardır. Ama sorun subjektif koşullar açısından da ele alınmalıdır. Tek başına objektif ko- şulların varlığı yeterli değildir. Subjektif koşullar deyince ise herşeyden önce proletarya partisi sözkonusudur.

Silahlı mücadelenin objektif koşullarının varlığı mücade- leye başlamak için yeterli olamaz. Objektif ve subjektif koşullar ancak birarada değerlendirildiği takdirde doğru sonuca ulaşılabilir. Sovyetik ayaklanmada, ayaklanma- nın objektif koşullarının varlığı nasıl yeterli değilse ve ayaklanmaya başvurmak için subjektif şartların (parti-yü- yünların bilinç, kararlılık ve örgütlülük durumları) varlığı da gereklisse; halk savaşları çerçevesindeki silahlı mü- cadeleye başlamak için de objektif koşulların (olgunlaş- mamış milli kriz)in varlığı yeterli değildir. Aynı subjek- tif unsurların da var olması gereklidir. Elbette objektif koşullar açısından olduğu gibi, subjektif koşullar açısın- dan da sovyetik ayaklanmaya göre farklı bir durum söz- konusudur. Burada örneğin kitlelerin ülke çapında bir ayaklanmayı kısa sürede başanya ulaştıracağı bir bilinç ve örgütlülük durumu şart koşulamaz. Ama proletarya partisinin gerekliliği konusunda hiçbir farklılık sözkonusu edilemez. Halk savaşlarının başarıya ulaşabilmesi için de kesinlikle bir M-L parti tarafından yönetilip-yürütülü- yor olması zorunludur. Marksist-Leninist nitelikteki bir proletarya partisinin önderliğinde yürütülmeyen silahlı mücadelelerin başarıya ulaşma şansları yoktur.

Küba devriminden kalkarak Debray bu Leninist-evrensel ilkeyi tersine çevirmeye kalkmış, proletarya partisinin fonksiyonlarını bir "gerilla çekirdeği"ne yüklemiş, bu gerilla çekirdeğinin, yürüteceği gerilla mücadelesinin so- nucunda proletarya partisini oluşturacağını iddia etmiş- tir.

"...Gerilla kuvveti çekirdek halinde politik öncüdür. Bu çekirdeğin gelişmesiyle gerçek parti meydana gelir" (Devrimde Devrim, s. 115).

Debray'ın gerilla çekirdeğine (foko) yüklediği fonk- tıyonları "Bolşevik nüveler"ine yerine getirmesi müm- müdür? Sözkonusu metinde; "Bolşevik nüveler... politikleşmiş askeri savaş stratejisine uygun olarak (silahlı prop- agandayı temel olarak) verecekleri ideolojik-pratik mü- cadele ile THKP-C'nin merkezi yapısını yeniden oluşturu- rcaklardır" denirken söylenen, Debray'ın söylediklerin-

LAF EB

den farklı birşey değildir. İşte bize yöneltilen, partinin yokluğunu bahane ederek silahlı propagandaya ve öncü savaşına yan çizme yakıştırılacağı da, arkasını bu aynı çarpık mantığa dayamaktadır. Debray'ın fokosunun kötü bir kopyası olan bu "proje"nin, sadece gelişigüzel bir şekilde uydurulmuş laflardan başka birşey olmadığı belirdir. Debray'ın teorisi (genel olarak geçersizliği bir yana), bizzat Küba devriminin sol (fokocu) bir yorumuna dayanmıştır ve gene bizzat Küba devrimini yönetenlerce de reddedilmiştir. Debray'ın teorisinin devrim-çalışma tarzı ve örgüt anlayışı konusunda, tamamen anti-Leninist karakteri ortada iken, THKP-C hareketinin ve M.Çayan'ın görüşleri tam bir dejenerasyona tabi tutularak, şekilsizleştirilerek geçersizliği çoktan kanıtlanmış bir fokocu teoriye tekabül ettirilmeye uğraşmaktadır.

Her ne kadar bu metinlerde fokoculuğa yöneltilen bazı eleştiriler de (eksik-gedik) yer almaktaysa da, silahlı eylemin subjektif unsurları tartışılırken söylenenler söz götürmez şekilde kendisini ortaya koymaktadır.

"Objektif şartları varolan mücadele biçiminin (silahlı eylemin) uygulanabilmesi için asgari subjektif birkinim yeterlidir. İçinde bulunduğumuz dönem ve sonrasında uygulanabileceğini sağlayan subjektif şartlar içinde asgari örgüt yapıları (MLSPB ve Eylem Birliği) tayin edici unsuru oluşturmaktadır." (aynı metinden).

Evet, politikleşmiş askeri savaş stratejisinin ve silahlı propagandanın hayata geçirilebilmesi için gerekli subjektif koşulları (hem de tayin edici bir şekilde) bu asgari örgüt yapıları gerçekleştiriyormuş! Politikleşmiş askeri savaş stratejisini hayata geçirerek THKP-C'yi reorganize edecek asgari örgüt yapıları...

Bu garip "bolşevik nüvelerin" yürüteceği silahlı mücadelelerin siyasi anlamda hiçbir gerçek başarı şansının olmadığı, siyasi mücadele arenasında da bazen olumlu (bazen de olumsuz) etkiler yaratan kendiliğinden nitelikli hareketler olmaktan öteye gidemeyeceği ortada durmaktadır.

Politikleşmiş askeri savaş stratejisi ancak ve ancak gerçek bir Marksist-Leninist parti tarafından hayata geçirilebilir. Aksi halde silahlı mücadelelerin (objektif koşulları var olsa bile) başarı şansı yoktur. Bu THKP-C tezlerinin en can alıcı noktasıdır ki, gerçekte burası, 1971'lerde THKP-C ile THKO arasındaki tartışmaya tekabül etmektedir. THKO bilindiği gibi partinin gerilla savaşını sürdüren çekirdeğin içinden çıkacağı şeklinde (şimdiki şu "bolşevik nüveler" teorisine benzeyen) bir çizgi savunmaktaydı. Genel olarak 1971 yenilgisi, THKP-C tezlerinin geçerliliğini ortadan kaldırmış, tersine kanıtlayıcı yönde olmuştur.

Bu arada bir noktaya daha işaret edelim: Bilindiği gibi silahlı propagandanın temel görevlerinden biri, "vurduğu yerden ses çıkaran güçlü bir örgütün varlığını" göstermektir. (THKP-C bütün eksikliklerine rağmen böyle bir örgütti). Şimdi, "örgütlenmiş unsurların eylem parolası" ile işaret veren bunu da Hüriyet gazetesi aracılığı ile yapan "bilinç düzeyi düşük", "parti olmayan" bu "asgari örgüt yapıları", "bolşevik nüveler", halka neyi kanıtlayacak? Olmayan bir şeyin varlığı kanıtlanabilir mi? Diyelim ki Hüriyet gazetesinin aracılığıyla bunu temin ettiniz, yani olmayan bir şeyin varlığını gösterdiniz; "güçlü, vurduğu yerden ses çıkaran bir örgüt" gerçekten olmaduktan sonra kimi kandıracağız? Devrimlere ağza alınmaz küfürler savurarak kendinizi avutup tatmin edebilirsiniz. Kendi kendinizi aldatabilir, hayaller kurabilirsiniz. Bunlar hiç önemli değildir. Ama hiçbir devrimci halkı aldatmaya, olmayan şeyleri onlara varmış gibi göstermeye cüret bile edememelidir.

Bugün, hangi açıdan bakılırsa bakılın, herşeyden önce Marksist-Leninist nitelikteki proletaryanın öncü savaşçı partisine sahip olmanın, buna uygun örgütlenme ve önderliğe sahip olmanın ve devrimci mücadeleyi böyle bir seviyeye yükseltmenin en temel meselesini olduğu ortada olan birşeydir. Bunu söylerken, "pasifist mücadele metodlarının temel alınmasını" nu öneriyoruz? Kimse böyle şartlanlıklara başvurmayacağına kalkmasın! Kimse kendi kafasında uydurduğu ve ne Devrimci Yol'da ne de başka bir yerde bir tek here bile ifade edilmeyen yakıştırmalarla Devrimci Hareketimize kara çalmaya yeltenmesin!

Hiç şüphe yoktur ki, bütün emekçi halkın silahlı savaşına önderlik edebilecek nitelikteki bir savaşçı partinin yaratılması da, emekçi halkımıza karşı ilan edilmiş olan bir savaşın gereklerini, sınıf mücadelesinin bu canlı sıcak pratiğinin bize yüklediği görevleri yerine getirmeye çalışan devrimci bir mücadele anlayışı ile mümkündür. Bu şekilde, savaşçı bir partinin yaratılmasını (ya da kendisini böyle bir siyasi hareket seviyesine yükseltmeyi) hedefleyen bir hareketin mücadele anlayışının da buna ters düşmemesi ve ona uygun olarak biçimlenmesi gerektiği, bu anlamda bugünün, geleceği (onun nüvelerini) kendi içinde taşımaya gerektiği söz götürmez biçimde ortada olan bir şeydir. Bu ise bu anlayışa uygun kadro çalışmalarını, kadro mücadelesini ve ona uygun örgütlenme anlayışını içeren bir partileşme sürecine tekabül eder. Bizim bu şekilde bir devrimci mücadele anlayışının üzerinde yükselen partileşme süreci karşılık, çoğunlukla pratikteki eksikliklerimizin, hatalarımızın gösterilmesi de sıkça karşılaştığımız bir başka durumdur. Gerçekten de bugün Hareketimizin, içinde bulunduğu aşamada, birçok konuda yanlışla hata ve eksikliği, zaafı ve kendi bünyesinde taşımakta olduğu ve ülkemizde hızla şiddetlenen ve gitikçe artan bir şekilde silahlı biçimler alan mücadelelerin gereklerini yerine getirmede birçok bakımlardan geride kaldığı, ve yine bu şekilde bugün yapılması gerekenlerin ve yapmaya çalıştıklarımızın ancak bir kısmını yapabildiğimiz tartışılmaz gerçek olan birşeydir. Bütün bunlar olmasaydı zaten ayrıca bir partileşme sürecinden de söz etmek gereksiz olurdu. Hareketin bütün bu eksikliklerinin ve hataların giderilmesi ve bu yolla onun proletaryanın öncü-savaşçı partisi seviyesine yükseltilmesi için mücadele edilmesi ve bunun önündeki güçlüklerin ortadan kaldırılmasına çalışılması yerine; "örgütlenmemiş THKP-C unsurları"nın radyo ve gazete haberlerinden öğrenecekleri "parola"larla yürütecekleri sözüme öncü savaş ve silahlı propaganda yoluyla(6) "THKP-C'nin reorganizasyonu"nu gerçekleştirecekleri cinsinden "kestirme ve kolay" çözümlere uğraşmak faniteziden başka birşey sayılması gerekir.

DİPNOTLAR

(1) Zaten, askicilerin bütün "teorik maruzat"ları oportünist gruplardan, KSD veya aceleci gruplardan çalma (veya ödünç alma)dır. Onlar teorik gıdalarını oportünistlerden alıyorlar. Devrimci Haretemize karşı oportünistlerce ileri sürülen suçlama ve saldırılar karşısında külece boyun eğiyorlar. Bugüne kadar oportünistlerin suçlamalarını ayırtarak tekrar etmekten başka birşey yapmadılar. Bu, aslında askicilik olayının ve oluşturulmaya çalışılan hareketin niteliği hakkında da belirli bir fikir verebilecek bir durumdur.

(2) Bak: (Teorik Notlar 1, s. 68).

(3) Sendikalar Üzerine, Bilim Yayınları, s. 254-255 (Lenin'den S.L. Guşev'e isimli makeden)

(4) Farklı kategorilerdeki görevlere ait kavramlar olan ideolojik ve silahlı mücadele görevlerini birbirinin yerine geçirecek şekilde, kıyaslamaya kalkmanın elma ile ekmeği kıyaslamak anlamına geldiğini söylemiştik. Elma ile ekmeği gibi farklı ihtiyaçları karşılayan şeyler birbirinin yerine konamaz demek istiyorduk. Bunu daha açık bir şekilde bir başka misalle de, pantolonla şapka biçiminde de açıklamak mümkün. Bunlar da tıpkı ideolojik mücadele ve silahlı propaganda gibi farklı düzeydeki görevlere tekabül ederler. Bizim yazdıklarımız M.Çayan'a ters düşürmeye çalışan şaşkınlara bir önerimiz var: Pantolonunu başlarına giyip sokağa çıksınlar. Belki o zaman, Mahir Çayan'a bizi ters düşürmek için elma ile ekmeğin kıyaslanabileceğini (ekonomik-demokratik mücadele ile politik mücadele biçimlerinin aynı düzeyde ele alınabileceğini) kanıtlamaya uğraşırken düşüklüklerinin güncü-ğün farkına varabilirler!

(5) Burada, kısaca bu konuya da değinelim: Burada söylendiği (ya da zannedildiği) gibi "Kızıldere" kuruluşunun başlatılması filan değildir. "Kızıldere" öncesinde de, Hareketin subjektif konumu açısından böyle bir durum söz konusu değildi ve bizzat M.Çayan tarafından bunun bir gerekliliği ve hazırlık planlaması-sözkonusu idi. Kızıldere, Deniz Gezmiş'leri kurtarmak üzere ortaya konulmuş bir eylem nedeniyle meydana geldi. Bu olaya kendi hayal dünyasına ait anlamlar yüklemeye çalışılmaktadır.

(6) Burada söylenmesi gereken son bir nokta vardır. Buraya kadar söylediklerimizin karşısında muhtemeldir ki "işte kendilerinin bidden olmadığını ve silahlı mücadeleye karşı olduklarını oligarşiye göstermek istiyorlar. Bu suretle oligarşiden kaçacak olmak, onun himnından kurtulmak istiyorlar" türünden şarlatanlıklara başvuracaklardır. Bu şarlatanlık, gerçekte, eleştiriden muaf tutulma talebinden başka birşey değildir. Ama gene de hatırlatalım ki, oligarşinin, kimin ne olup ne olmadığını ve hangi hareketin kendisi için gerçekten tehlikeli olduğunu böylece şaşkınlardan çok daha iyi bildiğine şüphe yoktur.

Halkın Kurtuluşu siyasetinin aylık "teorik" yayın organı Parti Bayrağı dergisinin 4. sayısında "Küçük Burjuva İhtilalciliğinin Eleştirisi/Kesintisiz Devrim (I-II-III) Özerine" başlıklı uzun bir yazı yer aldı. Bu yüz sayfalık "eleştiri" yazısı okunduğunda "eleştirilen" görüşlerin kesinlikle Mahir Çayan'a ait olmadığı hemen anlaşılacaktır. Bu görüşler Mahir Çayan ve Devrimci Hareketimizin teorik tespitleriyle ilişkisi olmayan saçma sapan görüşlerdir. PB, büyük bir iştiha ile Mahir Çayan'a ifade ettiği bir takım görüşleri eleştirmekte ve aklınca çürütmektedir. Ama işin ilginç tarafı, bu saçmalıkları eleştirmeye çabalarken kendisi de olağanüstü bir şekilde taşımamaktadır. PB'nin "eleştirileri"nin ele alınması, sadece bu yanıyla bile HK revizyonizminin sefaletini sergilemeye hizmet edebilir.

PB, KD (Kesintisiz Devrim)'de yer alan Halk Savaşı teorisine ve bunun çeşitli alt başlıklardaki uzantılarına saldırırken, Mao Zedung tarafından formüle edilen düşüncelere karşı Modem Revizyonizmin "bilim işçileri"nin ve bunların her soydan çıkarıkları olan ülkemizdeki oportünistlerin (PDA'nın, KSD'nin, Kitle'nin vb'nin) yıllardır tekrarlayıp durduğu yaveleri gündeme getirmekten başka birşey yapmamıştır...

İşte bu nedenlerdir ki, PB'nin "eleştirileri"ni ciddiye almamız mümkün değildir. Ne var ki HK saflarındaki dürist ve samimi unsurları ciddiye almak durumunda olduğumuzdan, onların daha fazla kandırılmasına göz yummamız mümkün olmadığından, ortaya konulan sahtekarıkları açığa çıkarmak ve bunlar üzerinde kısaca da olsa durmak boynumuzun borcu olmaktadır.

oOo

PB eleştirilerini şu başlıklar altında toplamak mümkündür: KD'lerde yapılan dünya değerlendirmesi, PB tarafından emperyalizm teorisinin özünün değiştirilmesi olarak ele alınmaktadır. KD'nin emperyalizminin "entegrasyon"a gittiğini iddia ettiği ileri sürülmektedir. KD'nin üçüncü bunalım dönemini bir "refah çağı" olarak anlattığı ileri sürülmektedir. PB, KD'nin devrim teorisiyle ilişkili görüşlerini eleştirirken de KD'nin emperyalizm çağında her ülke için proleter devrimleri her an mümkün hale gelmiştir, şartlar her durumda olgunlaşmıştır şeklinde bir fikre sahip olduğuna kendini inandırmıştır. Böyle bir inançla KD'de ortaya konulan devrim anlayışı (halk savaşı tahlipleri, evrim devrim aşamalarının içiçelliği tespiti ve olgunlaşmamış milli kriz konusunu), çalışma tarzı (silahlı propaganda vs.) ile örgütlenme (parti anlayışı) üzerinde eleştirilerini yoğunlaştırmıştır.

oOo

PB ELEŞTİRLERİNİN SEVİYESİ HAKKINDA...

PB'nin "eleştirisi" adına ortaya koyduğu şarlatanlıkların tümüyle uğraymaya ne bu derginin sayfaları yeter ne de böyle bir şey gerek vardır. Zaten PB'nin bütünsel bir eleştirisi, ancak, bu konuda Kitle'nin, PDA'nın, KSD'nin daha önceleri öne sürmüş bulundukları iddiaları ele alırken mümkün olabilecektir. Biz burada PB'nin "eleştirisi"ndeki diğer zıvalıklarla uğraşmadan yalnızca yukarıda özetlediğimiz belli başlı noktalara değinmeyi yeterli bulacağız. Ama yine de, hiç olmazsa şu zıvalıklardan bir kaç kesit sunmak yararsız görülmebilir.

Örneğin yöntem konusunda devirdiği çamların altından PB yazarının canlı olarak çıkması mümkün değildir. PB yazarı yöntem üzerine ahkam keserken, laf obeligi yaparak, yazının ta başında kendi sonunun başlangıcını yaratmayı başarmıştır. Yöntem diye diye ML yöntemi katletmiştir. "Marksizmin gelişmesi KD'nin iddia ettiği gibi bir zaman ev mekan sorunu olarak ve dahilerin meseleyi yeniden ele alırlarına da açıklanması" (s. 10) iddialarıdır. Birincisi, KD'nin "Marksizmin gelişmesini dahile-

KÜÇÜK BURJUVA ELİĞİNİN ELEŞTİRİSİ

rin mesleği yeniden ele alışlarıyla açıklaması" diye bir şey, PB yazarının uydurduğu koskocaman yalandan başka bir şey değildir. Ama yine KD'nin bunu "bir zaman ve mekan sorunu" olarak açıklaması da tastamam doğru bir şeydir. PB işte buna (bu, tartışılmayacak kadar duru diyalektik öğeye) karşı çıkmaktadır. Çünkü onun medrese mollası kafa yapısına göre ML olsa olsa "ne yerde ne gökdedir; her zaman hazır ve nazır ulvi bir safesatır!" ML her zamanda ve her mekanda bir doğmaları külliyesi olarak durmalıdır! (Burada insanı en çok kahreden şey de böyle bir kafa yapısına sahip bir kaleminden sayfalarca evrim-devrim içiçeliği üzerine diyalektik ukalalıklar okumuş olmamızdır!)

Yine hemen "eleştirii"nin başlangıcında, PB yazarı, ML terminoloji konusundaki cehaletini de kanıtlamaktadır. Örneğin kulaktan dolma bir bilgiyle "silahlı propaganda" kavramının focoku R.Debray'a ait olduğunu, küçük burjuva ihtilalcilerinin bir eylem biçimi olduğunu söyleyerek bilgiçlik taslamaya çalışmaktadır. PB yazarının Mao'ya, Ho'ya, Giap'a küçük burjuva ihtilalcisi deyiş demediğini bilmiyoruz. Ama bu devrimcilerin halk savaşı teorilerinde silahlı propaganda kavramına yer verdiklerini ve özellikle de Giap'ın teorik yazılarında silahlı propaganda alt başlığı altında bu konuyu formüle ettiğini biliyoruz. Vietnam'dan Şili'ye, Eritre'den Filistin'e kadar silahlı propagandanın devrimci öğütler tarafından bir "kılavuz ilke" olarak kullanıldığını da biliyoruz.

D.Y. yazarının açması.
000

"ENTEGRASYON". SAVAŞ MESELESİ.
3. BUNALIM DÖNEMİ, vs...

PB'nin, Mahir Çayan'ın "en iyi, en yeni ve en soldan" bir biçimde "eleştirildiğini" iddia etmesine rağmen, onun tüm eleştirilerinin daha önceleri bir çok oportünistini yaptığı eleştirilerin içine bazı yeni tahrifatların katılarak sunulmasından öteye gitmediğini belirtmiştir. PB yazarı bu şekilde, ille de KD'yi "çürütmek" psikozu içinde eskimiş eleştirileri ısıtıp ısıtıp önümüze sürmektedir. Örneğin PB hala Mahir Çayan'ın "emperyalistlerarası yeniden bir paylaşım savaşının çıkmayacağını emperyalistlerarası entegrasyona bağladığını" yüzüstü bir şekilde iddia edebilmektedir. Bilindiği gibi bu iddialara çeşitli kereler gereken cevap verilmiştir. Bu türden bir eleştiriyi gündeme getirebilenlerin ne denli "ilkel tahrifatçılar" oldukları ortaya konmuştur. PB de hala bu konuyu bir "eleştirii" olarak getirebiliyorsa, sadece, şu-şükel tahrifatçı" payesine bir kez de kendisi nail olmak istiyordur. Helhalde bundan başka bir amacı düşünülemez.

Burada geçerken belirteceğimiz bir nokta da PB'nin entegrasyon konusunda nasıl kaba bir cehalet sergilemiş olduğudur. Evet, PB entegrasyon'u Lenin'in belirttiği "tek dünya tröstü" olarak görmektedir! Oysa, bilindiği gibi entegrasyon bir süreçtir ve fakat öyle bir süreçtir ki, emperyalizm ortadan kalkana kadar bu süreç "tek bir dünya tröstü" noktasına ulaşamaz, ulaşamayacaktır. PB entegrasyon olgusunu (emperyalist ülkeler arasındaki entegrasyon eğilimini, bu nesnel süreci) tümden reddetmektedir. Emperyalizmin, nasıl gelişmeler var olmazsa, entegrasyon eğilimine de sahip olmadan var olamayacağını; tartışılan sorunun ise birlikte var olan entegrasyon ve gelişmeden, süreci hangisinin belirlediğinin tespit edilmesi olduğunu bir türlü anlayamamaktadır.

Öte yandan PB bu tartışmasında en basit "ahlaki kuralları" dahil hiçe saymaktadır. Devrimci Yol'un 17. sayısındaki "Emperyalizm" yazısında bir dizgi hatası sonucu Lenin'den yapılan bir alıntıda "savaşım" kelimesi "savaş" olarak çıkmıştı. (Bu hata 18. sayıda düzeltilmişti). PB de buradan hareketle, D.Y.'un "barışçıl savaş" fikrini savunduğunu iddia etmektedir. D.Y.'un böyle bir zirvayı savunmadığı, savunamayacağı apaçık ortadadır. Ama PB şapkasından tavşan çıkararak bir hokkabazın mahareti ile bu saçma sapan görüşleri bize mal etmeye çalışmaktadır.

Sayfalarca "eleştirii" düzmettedir. PB'nin siyasi muarızlarını böyle ucuz yöntemlerle "eleştirilmesi" siyasi konuları tartıştığımız böyle bir polemik yazısı çerçevesinde bizi ilgilendirmez. Çünkü bu "ahlaki" bir sorundur. Ve zaten PB yazarlarının uyarılması gerekiyorsa sadece bu dizgi hatası örneğinde değil "eleştirii" yazısının tümü açısından uyarılmalıdır. Bu konudaki öncelik de HK safarındaki dürist unsurlara ait olmalıdır.

PB'nin takıldığı diğer bir nokta da "ekonominin askerileştirilmesi" olayıdır. PB bu konuya iki noktada hücum etmektedir. Mahir Çayan'ın "ekonominin askerileştirilmesini iradi bir olay olarak gördüğünü" iddia etmektedir. Ama böyle bir şey PB yazarının boyundan büyük koskocaman bir tahrifattir. Mahir Çayan, ekonominin askerileştirilmesinin, dünyanın 1/3'ünün emperyalist sistemden kopmasının yarattığı pazar darlığının ve savaş sanayiiyle karlılık oranının yüksek olmasının sonucu bir sonucu olduğunu söyler. Ve uzun uzun bunları anlatır. Peki PB yazarı bunları okumamış mıdır? Hayır, PB yazarı bunları elbette bilmektedir ama, kendi çizdiği "siyasi" çizgide cambazlık yapmayı da fazlasıyla sevinmektedir.

İkinci olarak da PB ekonominin askerileştirilmesini silahlanma ile özdeşleştirmektedir. Ne var ki bunların (birbirine ilişkili olmakla birlikte) özdeş olgular olmadığını bir ilse talbesi bile bilir. Silahlanma, ister emperyalist olsun ister olmasın, tüm burjuva devletlerin sorunudur. Oran İran da hızlı bir silahlanma içindedir. Ama İran ekonomisinin askerileştirildiğinden bahsetmek son derece saçmadır.

Ama ne yapalım ki PB'nin tüm eleştirisi bu ve benzeri saçmalıklar manzumesi üzerinde kurulmuştur. PB yazarı, KD'den;

...bilindiği gibi iç pazar emekçilerin ferdî tüketimini artırmakla mümkündür. Ancak çalışan nüfusun gerçek gelirlerinde esaslı yükselmelerle iç pazar genişleyebilir. Fakat bu kapitalizmin tabiatına aykırıdır. (abç)

şeklinde bir alıntı yaptıktan sonra şöyle diyor:

"İç pazarın genişlemesinin ferdî tüketim artışına bağlı olduğunu ileri süren KD kapitalizmin ekonomik kanunlarını üst üste çöktürmektedir."

Evet, PB yazarına göre, Mahir Çayan, "iç pazarın gelişmesi ferdî tüketimin artmasıyla mümkündür" diyorsa, böylece, "talep yetersizliğinin doğrudan sonucu olarak, pazar darlığının sebebi ferdî tüketimin azlığıdır" demiş oluyormuş!..

...Burjuvazi pazarı genişletmek ister. Bunun için de ferdî tüketimi, dolayısıyla, emekçilerin gerçek ücretini artırmalıdır. Gerçek ücreti burjuvazinin artırmaması demek ise kapitalizmi bir refah toplumu olarak görmek demektir. Dolayısıyla da Mahir Çayan kapitalizmin refah toplumu olduğunu savunmuş olmaktadır!

PB işte böyle bir mantık yürütmektedir. Ve bunun adına da "eleştirii" demektir. Her şey ne kadar kolay ve basit değil mi?

Halbuki, PB Mahir Çayan'dan yaptığı alıntının bir yerinde gözünü kapamasa ve onun söz konusu durumunu (iç pazarın "böyle" gelişmesinin) "kapitalizmin tabiatına aykırı olduğunu" söylediğini de hesaba katsa, sayfalarca soytarıllık yapmasına hiç gerek kalmayacaktır. Lenin ile Narodnikler arasındaki tartışmalar uzun uzun alıntılarla aktarmaya ihtiyaç duymayacak ve yaptığı her alıntıdan biraz uzaklaşınca yolunu şaşırma saçmalamaya başlamayacaktır.

Herhangi bir ekonomi politik kitabında okuyuşa biri bile talep yetersizliği denen şeyin Kesim I (üretim araçları sektörü) ve Kesim II (tüketim nesneleri sektörü) de birden ortaya çıkan bir durum olduğunu bilebilir. Hatta PB'nin da bunu "bilmesi" mümkündür. Ama bilgiçlik

taslayacağım diye, en son okuduğum kitaplardan ezberlediklerimi "satacağım" diye tartışmayı böyle aboce götürmesi, onu sadece oportünizmin bir karikatürü yapmaktadır, başka bir şey değil... Biz, PB'nin bu tür saçmalıkları terketmesini ve hiç olmazsa şunları okuyup öğrenmesini öneriyoruz:

Pazar daralması sonucunu yaratan talep yetersizliği, hem Kesim I'in hem de Kesim II'nin ürünlerine olan talepteki bir daralmayı ifade eder. Dolayısıyla, daralan pazarları yeniden geliştirme anlamına gelen talep yetersizliğini giderilmesi ise sadece ferdî tüketim imkanlarının artırılması anlamına da gelmez. Pazarın genişlemesi, esas olarak Kesim I'in gelişmesiyle mümkün olur.

Bütün bunlar ortada dururken, PB ise ekonominin askerileştirilmesinin, yeni-sömürgeciğin vb.'nin hep kitlelerin refahını artırıcı olaylar olarak görüldüğünü iddia ediyor. Ama sadece iddia ediyor! Çünkü Mahir Çayan pazar daralmasını sadece ferdî tüketim noksanlığına bağlamamaktadır. İkinci dünya savaşı sürecinde ve sonrasında ortaya çıkan gelişmelerin, emperyalizmin pazarlarının daralmasına aslı üçesini oluşturduğunu söylemektedir. Ve emperyalist ülkeler açısından, gerek yeni sömürgecilik gerekse ekonominin askerileştirilmesi Kesim I'in genişlemesi demektir. Kısacası, PB'nin bu konudaki eleştirileri de aslında bizim açımızdan hiçbir önem taşımamaktadır. PB bu haliyle "aynada kendi kendine boks çalışan amatör bir bokser" benzetilmektedir.

Burada son olarak PB'nin ülke tahvilinde teşhis edilebilen "hazımsızlık" hastalığı üzerinde duralım. Kapitalizmin gelişmesinin 1978'ler Türkiye'sinde ulaştığı boyutlar karşısında PB yazarı Türkiye'de "egemen üretim tarzı kapitalizmdir" demeye çalışıyor, ama bir türlü diyemiyor! Çünkü o zaman Mahir Çayan'ın emperyalizme giderek bağmlaşma sürecinde "yukardan aşağıya kapitalizleşme" tespitinin doğruluğunu kabul etmek zorunda kalacaktır. Evet, PB yazarı, aslında, Türkiye'de egemen sömürü biçiminin kapitalist sömürü olduğunu kabul etmektedir, ama oportünizmin KD'e yönelttiği malum "emperyalizme demokratik devrim yaptırma", "emperyalizmi devrimci olarak gösterme" vb. suçlamalarını bir kez de kendisinin yapabildiğini bir türlü dilinin altındaki baklavyı çıkarmamaktadır. Burada, PB yazarının söz konusu "hazımsızlık" en iyi şekilde şu satırlarda ifade edilmektedir:

"KD meta ekonomisinin gelişmesinin hangi biçimler altında gerçekleşebileceğini incelemeye" yolaçmamaktadır. Feodal kaphı ekonominin meta ekonomisine dönüşmesiyle bağımlı küçük üreticilerin bağımsız küçük üreticiler haline gelebileceği gibi... feodal toprak mülkiyeti iç başkalaşma kendi malikane üretiminden meta üretimine, başka deyişle pazar üretimine (abç) geçebilir. Dolayısıyla bu tip işletmelerde serfihli halintuları (yan-serflik) ilişkileri, muhafaza edilebilir, KD'nin inkar ettiği budur. O meta ekonomisine girmekte birlikte ve eski feodal topraklara pazar için üretime geçilmesiyle serfihli ilişkilerinin tamamen (abç) tasfiye edilebileceği görüşündedir. (s.44)

Görüldüğü gibi PB yazarının burada "iç paylaşım" ifadesiyle anlatmak istediği "Prusya tipi geçiş"ten başka birşey değildir. Yani ülkemizdeki yukardan aşağıya kapitalizleşme sürecidir. Ne var ki, KD'nin "pazar için üretime geçilmesiyle birlikte serfihli ilişkilerinin tümüyle tasfiye edileceği" görüşünü savunduğunu söylemesi ise apaçık bir tahrifattir. Bugün Türkiye'de feodal kalıntıların varlığı elbette inkar edilemez bir olgudur. Ama inkar edilemez olan bir başka gerçek de ülkede EGEMEN (hakkim) olan sömürü biçiminin kapitalist sömürü olması, yani, EGEMEN olan üretim tarzının da, emperyalizmin biçimlendirdiği kapitalist üretim tarzı olmasıdır. Kapitalist

İst sömürünün yanısıra varlığını sürdüren feodal sömürü ise tümüyle kapitalist sömürü sistemine göre biçimlenmektedir.

PB bunları tartışmaya çalışırken, bir yerde "KD... köy-ülünün emperyalist burjuvazi tarafından özgürlüğe kavuşturulabileceği ileri sürüyor." demektedir. (s. 52). Peki buna itiraz eden PB yazarı, kırsal kesimdeki geniş emekçi yığınların proleterleşmesini nasıl izah edecek? Gecekondulaşmayı, şehirleşmeyi nasıl değerlendirecek? PB yazarı eğer bu somut olguları reddetmiyorsa, Türkiye'de kırsal kesimdeki geniş emekçi yığınların toprak köleliğinden kurtularak "özgürleştirildiğini", kapitalizm için gerekli olan emeğin "özgürleşmesi"nin tarihsel olarak da ancak böyle mümkün olacağını da kabul etmek zorundadır. Kafasını böyle pespaye demagoji oyunlarından kurtararak siyasi muarızlarının neyi ne için yazdığını dürüst bir yoldan anlamak için gayret sarfetmelidir.

Kıscası PB bugün ülkemizin toplumsal yapısına ilişkin olarak PDA'ninkilerle Devrimci Hareketimizin görüşleri arasında "orta yolcu" bir takım görüşler ileri sürmeye çalışmaktadır. PB yazarı şunu kabul etmelidir ki, KD'nin ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı üzerine olan tahlillerinden epey etkilenmiştir. Bunları biraz değiştirerek (ve bu arada elbette bizim görüşlerimizi de tanımlayacak hale getirerek) bize karşı savunmaya çabalamaktadır. Böyle bir tutumun siyasi ahlak bakımından hiç de makbul olmayan bir tutum olduğuna (PB yazarı hariç) kimsenin itiraz etmeyeceğini sanıyoruz...

HALK SAVAŞI, EVRİM-DEVİRİM İÇİCELİĞİ

PB'nin eleştirisi genel olarak ML teorisinin ve özel olarak da Halk Savaşı teorisinin inkarı üzerine kurulmuştur. PB'nin devrimci görüşler karşısında alternatif olarak savunduğu devrim teorisini, belirttiğimiz gibi, öz olarak Modern Revizyonist "bilim iççileri"nin teorik tezlerinin farkındır. "Evrim devrim iççeliği, olgunlaşmış milli kriz, silahlı mücadelenin temel alınması, vb." konularına yönelik itirazlar hep bunlarla benzer noktalardan ortaya konulmuştur...

PB'nin Halk Savaşı teorisini reddi, evrim-devrim dönemleri ve milli kriz tartışmalarındaki tutumunda somutlanmaktadır. PB de (tıpkı KSD, PDA, Kitle gibi) "evrim-devrim dönemlerinin iççe olması" tespitinin eleştirisine "felsefi" bir itirazla başlamaktadır. Tıpkı diğerleri gibi, PB de, sorunu ele alırken, halk savaşını başlatmak için de bir nicel birikimin, bir hazırlık döneminin, yani bir "evrim aşaması"nın yaşanmasının zorunlu olduğu maruzatı etrafında dönişmektedir. Ve bu sorun böyle tartışılınca da (diyalektik olarak!) elbette akan sular durmaktadır. Çünkü her değişimin bir hazırlığı ve bu anlamda bir evrimi vardır. Ama KD'de Mahir Çayan'ın tartıştığı sorun bu değildir ki! Emperyalist-Kapitalist ülkelerde devrim güçlerinin karşı-devrim güçlerini altedebileceği koşulların hazırlanması olan "evrim aşaması" formülasyonu ile bu koşulların uzun bir halk savaşı sürecinde hazırlanması durumu ("stratejik savunma" aşaması) arasındaki fark tartışılmaktadır.

Halk Savaşının, uzun süreli savaş teorisinin bütün anlamı, kendinden çok güçlü durumdaki karşı-devrim güçlerine karşı, ancak ve ancak uzun bir silahlı savunma döneminden (stratejik savunma dönemi) geçtikten sonra, bütün halkın genel ayaklanması mümkün kılınabileceği tespitinde yatmaktadır. Savaşın başlangıcında asla iktidarın alınabileceği koşullar (devrim aşaması koşulları) yoktur. Buna rağmen silahlı mücadelenin gündeme getirilmesinin zorunluluğu söz konusudur. Evrim ve devrim aşamalarının iççe geçtiği formülasyonunun anlattığı gerçek, genelde budur!

Diyalektik maruzatlar bir yana, PB'nin (tıpkı diğerleri gibi) itiraz ettiği durum da budur. PB, emperyalizmin hegemonyası altında olan ve dolayısıyla uzun süreli bir halk savaşından geçilmek zorunda olan ülkemizde, (sovyetik tipte bir genel ayaklanmanın veya halk savaşının son aşaması olan stratejik saldırı aşamasının ön koşulu olan) bir "devrimci durum"un mevcudiyetini, silahlı mücadelenin başlatılması yani halk savaşının başlatılması için şart koşmaktadır. "Proletaryanın iktidarı alması için kesinlikle gerekli belirli koşulların birleşmesi"nin, ülkemizde silahlı mücadelenin başlatılması için kesinlikle gerekli olduğunu söylemektedir. Ve böyle bir ön şartın, emperyalizmin hegemonyası koşullarında uzun süreli bir silahlı savaş olan halk savaşı için değil, fakat kısa süreli, bir genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirilmesinin söz konusu olduğu emperyalist-kapitalist ülkeler bakımından geçerli olduğunu söyleyen Mahir Çayan'ı "eleştirilmektedir".

Yani PB, KD'yi "eleştirirken" kendisinin ne menem bir halk savaşı teorisini savunduğunu da açıkça ortaya koymaktadır: Halk savaşını başlatmak için bütün halkı bi-

linlendireceksin, örgütleyeceksin, devrimci mücadeleye seferber etmeye hazır bir hale getireceksin; yani subjektif koşullar böyle barışçıl mücadele biçimleri ile tam olarak hazırlanacak. Sonra? Sonra da ülkede olgunlaşmış bir milli krizin (Lenin'in söylediği anlamda bir devrimci durumun) ortaya çıkmasını bekleyeceksin. Ancak böyle bir durum söz konusu olunca da silahlı eylemi temel alabileceksin, halk savaşını başlatabileceksin! Evet, PB bundan başka bir şeyi savunmuyor.

Peki, varsayalım ki, PB'nin dediği gibi, ülkemizde de bu subjektif ve objektif koşulların oluşumunu içeren böyle bir evrim aşamasının yaşanması mümkündür. İşte o zaman, bu koşullar söz konusu ise eğer, uzun ve dolambaçlı bir halk savaşına, uzun süreli bir silahlı devrime neden gerek duyulur ki? Bu koşullar altında PB artık "bir zahmet" ayaklanmayı önerse zaten devrim olacaktır! PB dürüst davranmalı ve Türkiye'de devrim stratejisi olarak sovyetik tipte genel bir ayaklanma önerdiğini açıkça ortaya koymalı ve halk savaşını edebiyatını terketmelidir...

Çünkü halk savaşı teorisinin özüne itiraz ederken aynı zamanda halk savaşını savunmaya kalkışması onu oldukça garip ve komik durumlara düşürmekten başka bir yere götürmeyecektir. Örneğin, yine KD'nin "evrim devrim dönemlerinin iç içe olması" şeklindeki tespitine itiraz ederken PB şöyle diyebilirdi: "Burada ilk yanlış, halk savaşını iradi olarak başlatılan, sonra kendiliğinden arkası gelen bir şey olmasının sanılmasıdır" (s. 77).

Evrim devrim iç içeliği tespiti, kuşkusuz, PB'nin iddia ettiği gibi, böyle bir "sanı"dan kaynaklanmamaktadır. Ama halk savaşı, kuşkusuz, maddi bir temel üzerinde proletarya partisinin iradi müdahalesi ile başlayacaktır (ve elbette arkası kendiliğinden gelmeyecek, yine iradi bir çaba ile sürdürülecektir). Peki, PB buna mı karşı çıkmaktadır? Yani ülkemizde halk savaşı iradi bir müdahale olmadan, yani kendiliğinden mi başlayacaktır?

Ama bütün bu cambazlıklar, PB'nin içinde bulunduğu açmazdan kurtarmak için hala yeterli değildir. PB, "halk savaşı yolumuz, parti-cephe-ordu silahımız" diye bağırma hakkını hala kendinde saklı tutabilmek için KD'yi başka noktalardan da tanınamaz hale getirmek zorundadır. Ve PB'nin çalışma tarzı konusunda çizdiği KD tablosu yine böyle bir çabanın ürünü olmaktadır.

PB'nin anlattığına göre, KD, evrim devrim dönemlerinin iç içe geçtiğinden, sürekli buhran süreli devrim teorisinin özünü oluşturduğundan, hesintisiz saldırı, yani "Fransızca konuşmak" esasır demektir. Leninist tezin, emperyalist sistemi bir bütün olarak ele aldığı ve tek tek her ülke için "devrimci durum" ve "milli çapta genel kriz" kavramlarını hala "devrimin temel konuları" olarak görmeye devam ettiğini göz ardı etmektedir. Üllü devrimin olabileceği için "milli kriz" in şart olduğunu kabul etmemektedir. Türkiye'de emperyalizmin içsel bir olgu haline gelmesi emperyalist sömürü ve tahakkümü gizleyen ve halk kitlelerinin tepkisini pasifize eden bir sonuç, bir politik pasiflik doğduğundan, KD işte bu kalıpla kırılmak, sömürü ve tahakkümün arkasındaki "Amerikan gavarunu" gösterebilmek için tek yol olarak büyük çok dalgaları yaratacak eşiği eylemler önermektedir. KD, silahlı propagandanın söz ederken de, aslında bir araç olan propagandayı, temel mücadele biçimi olarak ilan etmektedir, vs., vs.,...

Kuşkusuz KD böyle şeyler söylemektedir. Ve bütün bunlar sadece PB'nin seyirci göstermekten başka bir işe yararamamaktadır. Yazımızın başlangıcında, PB'nin, silahlı propaganda için "küçük burjuva ihtilalciliğinin" uyurduğu bir eylem biçimi olduğunu söyleyen kafasını nasıl Mao'nun, Ho'nun, Giap'ın devrim teorisine çarptığını işaret etmiştik. Ama PB yazarı öyle hemen kırılacak bir kafası olmadığını ispat etmek istesecine, bu konuyu "ayrıntılı" olarak ele alıp gaf üstüne gaf yapmaya devam etmektedir. Anlatmakta, anlatmakta ve en sonunda, "silahlı propaganda olmaz ama silahlı ajitasyon olabilir" diye işin içinden çıkmaktadır! Ve böyle bir ifade de zaten bizim bu konuyu geçmemiz için yeterli olmaktadır.

PARTİ SORUNU

PB'nin halk savaşı teorisine karşısındaki bu sahtekarca tutumu, parti sorununda da aynen devam etmektedir. PB şöyle demektedir:

"KD'ye göre politik devrim, 'etkili azınlığın' siyasal iktidarı ele geçirmesi yolunda 'ihtilalci insiyatifi' kullanması yoluyla gerçekleşir. Bundan dolayı, ihtilalin en önemli subjektif unsuru olan parti KD'de 'etkili azınlık' dediği şeyin muhtevasıyla sınırlı kalıyor. Bu noktadan hareketle, partinin bileşiminin iççisi ya da aydın olmak değil, fakat gününün yirmidört saatini dev-

rimle adanmış olan 'profesyonel devrimcilerden' ibaret sınıfsal bir belirsizlik olarak yorumluyor" (s. 90)

PB neyi yorumluyor? İlk önce, KD'nin şu, şu, şu, Leninist önermeleri reddetmiş olduğunu varsayıyor. Sonra da hiddetli ve şiddetli bir şekilde KD'ye karşı hücumu geçiriyor. PB, bir kez, KD'nin bir yığın on planda olduğu bir "profesyonel devrimcilik" anlayışına sahip olduğuna, ihtilalci sınıf partisi yerine darbeci-fesat örgütlerini yeterli bulduğuna kendini inandırıyor. Artık ona düşen görev, bunların ne menem bir anti-Leninizm olduğunu kanıtlayabilmekten başka birşey değildir!

PB, KD'nin parti anlayışını "eleştirmek" çabasıyla Lenin'in "Ne Yapmalı?" kitabını kendince özetliyor. Ülkemizde kitap özeti ile "teorik tartışma" sürdürmenin moda olduğunu biliyoruz. PB de bir türlü özümleyemediği Leninist düşünceleri ezberleyerek "özetleyerek" sunmaya çalışıyor. Ve bu "özeti" ileri sürerek KD'nin parti anlayışını "çürütüyor". Ama burada PB yazarını bir "tembel talebe" olarak hemen suçlusu yakalamak mümkün olmaktadır. PB yazarı "Ne Yapmalı?" kitabını okumuştur ama muhakkak ki "Bir Adım İleri İki Adım Geri" kitabını okumamıştır. Yoksa parti konusunda artık epeyce bayatlamış ve kokuşmuş Menşevik görüşlere (hem de Leninizm adına!) bu denli cüretle sahip çıkmasını açıklamak mümkün olamazdı.

SON OLARAK BİRKAÇ SÖZ...

Görüldüğü gibi PB "eleştirileri" ile uğraşmamız HK revizyonizminin sefaletini bir kez daha teşhir etmekten başka hiçbir pratik yarar getirmemiştir. Bu yazı, böyle yazıda gerekli olan teorik tartışmayı içermek bir yana, sorunların kavranmasını kolaylaştırıcı ya da hiç olmazsa eğitici bir özellik bile taşımayan bir polemik olmuştur. Ama okuyucunun, PB'nin KD eleştirisini okumayı göze alırsa, bize kesinlikle hak vereceğine inanıyoruz.

Ama PB de kendi açısından "hakkı" görebilir. Ve böyle bir çaba içerisinde girmesi izah eden "makul" bir mazereti de olabilir. PB "küçük burjuva ihtilalciliğinin" eleştirilmesi maskesi altında kendi revizyonist tezlerini utanç verici şekilde savunmak durumundadır. Halk savaşını reddetmek pek kolay bir iş olmadığından onu küçük burjuva ihtilalciliği şeklinde sunarak reddetmek ve halk savaşı teorisini yerine revizyonist tezleri ikame etmek durumundadır. Ama bunu dahi kendi sistematiği ile değil, sağdan soldan çalıp çırptığı bayatlamış revizyonist görüşleri kendi patenti altında sunma yüzüzlüğüne başvurarak yapmıştır. PB'nin pek öyle ciddiye alınmamasını gerektiren önemli nedenlerden birisi de budur.

Ayrıca, "eleştirilen" görüşlerin Devrimci Hareketimizin ve Mahir Çayan'ın görüşleri olmadığı apaçık ortadadır ama, bu görüşler elbette birilerine aittir. Bunu da en iyi şekilde yine PB yazarı bilmek durumundadır. Çünkü bunlar kendilerinin daha önce savdukları görüşlerin ta kendisidir. Yani PB, KD'de yazılanları eleştirmemiş, olsa olsa dolaylı ve pek de makbul olmayan bir üslupla "öz- eleştiri" yapmıştır. KD'de yazılanları kendi eski "fokocu" kafa yapısının (sol kendiliğindencilik) ya da kendisinin çok sevdiği deyimle "küçük burjuva ihtilalciliğinin" aynısı sanmakta; ve bütün bunları şimdiki ekonomist-reformist kafa yapısıyla (sağ kendiliğindencilikle) "çürütme" çabalamaktadır.

Bütün bunların dışında PB'nin "eleştiri" yazısında dikka ti çeken bir iki nokta daha vardır. Bunlardan birisi, PB yazarının başta kendi taraftarları olmak üzere herkesi aptal yerine koymaya çalışmış olmasıdır. Bu durumu, PB'de "eleştiri" yazısını okuduktan sonra Mahir Çayan'ın yazılarını da okurlarsa eğer, HK taraftarlarının kendileri de tespit edebilirler ve PB yazarını suç üstü yakalayabilirler. Çünkü PB yazarları, sürekli olarak vurguladığımız gibi, Mahir Çayan'a onun görüşleri ile ilgili olmayan saçma sapan fikirleri mal etmeye çalışmışlar ve sahtekarlık yöntemi içinde "eleştiri" düzerek taraftarlarını kandırma-ya çalışmışlardır. Yani devrimci görüşleri "böyle" çürük görüşler olarak göstererek taraftarlarını açıkça aldatmışlardır. Kuşkusuz dürüst bir HK taraftarı da bir eleştiri yazısının böyle sunulması gerektiğini farkedecektir.

PB yazarı, açıkça Mahir Çayan'ın görüşlerini "boğuntu-ya getirerek" bunların özünü gizleme gibi bir yöntem seçmiştir. Örneğin Mahir Çayan'dan yapılan her alıntı PB yazarının kendi kafasına estiği biçimde yorumla tabii tutulmuş; sonra da en son okuduğu kitaplardan edindiği "bilgi" kırılmaları ışığında uzun uzun çürütülmeye çalışılmıştır. Maksud açıktır: Okuyanın hiçbir şey anlayamamasını sağlamak, fakat yine de "amma da derin(!) eleştiriymiş ha!" gibisinden bir izlenim yaratmak.

HK taraftarları işte bu yüzden kendilerinin aptal yerine konmasına artık müsaade etmemelidirler!...

Teorik eğitim ve tartışma kampanyası sürdürülüyor

KAMPANYA, HER BİRİMDE EĞİTİM ÇALIŞMALARI, SEMİNERLER, TARTIŞMALI TOPLANTILARLA SÜRDÜRÜLMELİDİR

Bir süre önce, Hareketimizin karşı karşıya bulunduğu çok yönlü eksiklikleri giderme doğrultusundaki bir çalışma olarak gündeme getirdiğimiz teorik eğitim ve tartışma kampanyasını geniş bir şekilde sürdürüyoruz. Hareketimiz içinde, çok geniş bir şekilde bu doğrultudaki çalışmalar sürdürülmekte, eğitim ve tartışma kampanyaları, seminerler ve diğer çalışmalar yapılmaktadır.

Devrimci Yol, Kampanyanın başlangıcında belirttiğimiz gibi bu çalışmalara yardımcı olacak bir yayın programı sürdürmeye çalıştı.

Bu programda belirli nedenlerle gecikme ve aksamalar oldu. Özellikle Hareketimiz saflarındaki bir grup askıcının saflarımızdan ayrılmaları nedeniyle belirli bir iş hesaplaşmaya uğraşmak zorunda kalmamız da bu aksama ve gecikmelerde önemli bir rol oynadı.

Devrimci Yol bu belirlenen doğrultudaki yayın programını bundan sonra da sürdürecektir.

"Askıcıların" Devrimci Hareketi terk etmeleri de "Teorik Eğitim ve Tartışma Kampanyamızı" canlı tutan bir olay olarak kullanılmamalıdır. "Kötü şeyler, iyi şeyler haline getirilebilir. Her tür karşıklıya bu gözle bakmak gerekir." diyor Mao. "Askıcılara" karşı yürütülecek olan mücadele de birinci planda, Devrimci Hareketi millitlanın kafasını açmaya, onları eğitmeye yarayan bir biçimde yürütülmelidir. "Askıcılar" her yerde tartışmaya davet edilmelidir. Bu yolla spekülasyonlar, "polisye" tartışmalarından kaçınarak, ideolojik mücadele temelinde yürütülecek olan bir mücadele sayesinde, oportünizmin varlık nedeni olan kafa bulamıkları ortamını ve oportünistlerin kafa bulandır-

ma çabalarını başa çıkarmak mümkün olacaktır.

İdeolojik mücadele bir yönüyle oportünizmin ve revizyonizmin hayat gözenerlerini kapatan bir mücadeledir. Ancak bu mücadele devrimci ilkeler üzerinde yürütülmelidir. Bu nedenle neyi ne için tartıştığımız gerektiğini kavramak özel bir önem kazanmaktadır. Bu konuda en büyük tehlike tartışmaların yüzeysel ve sağlıksız bir şekilde sürdürülmesidir. Tartışmalar şu cümle ile bu cümle arasındaki çelişmenin ya da şu kavramın bu anlamda mı yoksa başka anlamda mı kullanıldığının "araştırılması" gibi kısır döngüden kurtarılmalıdır. Oportünistlerin yarattığı siyah bir dogmatizm zemininde sürdürülen tartışma Devrimci Harekete hiçbir şey kazandırmayacaktır.

Diğer bir yönüyle de ideolojik mücadele "mat etme" anlayışı ile ele alınmamalıdır. Burjuva ideolojisine ve onun her çeşidine karşı yürütülen ideolojik mücadelenin içinde devrimci düşünceler pekişecektir, oportünizme karşı mücadelenin asıl anlamı budur, bunun için ideolojik mücadele oportünistlerin fikirlerini reddedilmesi ile sınırlanmamalıdır.

Oportünistlerin ortaya atılan iddialar arasında, kimi zaman, zaten bizim de kabul ettiğimiz eksikliklerimiz söz konusu olabilmektedir. Böyle durumlarda, arkadaşlarımız, sırf oportünistler tarafından işaret edildiği için eksikliklerimizin üstünü örtme ya da yanlışlığı besbelli olan şeyleri doğru diye savunma gibi bir anlayışa sahip olmamalıdır.

Bu noktada yapılması gereken şey tartışmaların oportünistlerin açtıkları kanallardan sürdürülmesi yerine Devrimci Hareketimizin öündeki pratik sorunlara ışık tu-

tan ve hareketimizin gelişimine hizmet eden konularda odaklaştırılması olmalıdır. Oportünistlerin iddiaları bu konulardaki sorunların daha iyi kavranılmasına bir vesile olabildiği oranda ciddiye alınmalıdır. Yine böylesi iddialar saflarımızdaki, oportünizmin uzantıları olan hatalı eğilimlerin tedavi edilmesi için bir eğitim unsuru olarak da kullanılmalıdır. Devrimci Hareketimizin görüşleri ile oportünizmin görüşleri arasında bu yolla kesin ayırım çizilmesi ortaya konulmalıdır. Oportünistlerin içinde düştükleri yanlışlıkların uyarıcılığında, yanlışlarla doğuşa, dönüşe, doğru hakim kılınabilir; devrimci düşünce ancak bu yolla kendini geliştirebilir.

Öncü kadrolarımız, birim sorumluları arkadaşlarımız ve tüm taraftarlarımız kampanyamıza aktif bir biçimde katılmaya devam etmelidirler. Bu kampanyamızın, tartışma sürecinde, siyasi birliğin ancak sığhatlı bir ideolojik birlik üzerinde inşa edilebileceği amacına hizmet ettiği unutulmamalıdır.

"Teorik Eğitim ve Tartışma Kampanyası" bundan sonra da her birimde sıkı bir biçimde sürdürülen eğitim çalışmalarını, seminerler, tartışmalı toplantılar şeklinde sürdürülmeli; Devrimci Hareketimizin her milleti bu konuda üstüne düşen görevleri kolektif bir disiplin anlayışı içinde yerine getirmelidir. İdeolojik-teorik sorunları, yazıların kendi çalışma alanlarındaki tartışmaların Devrimci Yol'a yazılması, çevrelerinde kitap okuma ve tartışma çabalarını teşvik edip yaygınlaştırmalı, bu kampanyanın aktif bir katılımcısı olmalıdır. Yine bu konuda sorumlu arkadaşlara yardımcı olmak her arkadaşın görevidir. Ancak eksik ve yanlışlarımız aşmada göstereceğimiz yoğun çabalar sonucu Devrimci Hareketimizin daha üst bir niteliğe sıçramasını sağlayabiliriz.

DÜZELTME

Devrimci Yol'un teorik eki 'Teorik Notlar I'de bazı dizgi hataları olmuştur. Düzeltir, özür dileriz.

- * Sayfa 15, paragraf 1, satır 11'de *Belli* yerine *Belli*
- * Sayfa 16, dipnot'ta: *Ö.R.* yerine *Ö.L.* geçecektir.
- * Sayfa 17, paragraf 1, satır 5 şöyle olacaktır: *ında toplayarak incelemek-ten vazgeçmek; raslantısal olanlar, zorunlu*
- * Sayfa 18, paragraf 2, satır 1'in en son dört kelimesi: *devrimin uzun bir silah-olacaktır.*
- * Sayfa 26, paragraf 4, satır 6'da: *göçü* yerine *göçünü*; satır 7'de: *olduğu* anlatıyor yerine *olduğunu anlatıyor* geçecektir.
- * Sayfa 29, paragraf 3, satır 4 şöyle olacaktır: *çapta genel 'erte' havasında ifadesini bulan devrimci durumu*
- * Sayfa 32, paragraf 4, satır 14'de: *bulunmamakta* yerine *bulunmamalı*
- * Sayfa 34, paragraf 5, satır 4'de: *demektir* yerine *denektedir*; satır 6'da *sağlama* "bağlanmasını" yerine *sağlanma* "bağlanmasını"
- * Sayfa 36, paragraf 4, satır 1'de: *kiş* *ilişkilerinin* yerine *kur ilişkilerinin*
- * Sayfa 38, dipnotta: *üstünlük* yerine *dürlük*(!)
- * Sayfa 50, paragraf 4, satır 1'de: *1975* yerine *1976* geçecektir.
- * Sayfa 64, paragraf 3'de, satır 2'nin en son kelimesi *kaynala-*; satır 3'ün en son kelimesi *görüşler*dir olacaktır.

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK ÜZERİNE...

* Devrimci sınıf mücadelesinde önderlik, komünist partide ve onun yönetim organlarında organik bir bütünlüğü öngörür. Bu organik bütünlük mümkün olan en yüksek vurucu gücü ve durmaksızın değişen mücadele koşullarına en rahat uyabilirliği içerir. Bundan öte başarılı bir önderlik, mutlakla, proleter kitlelerle en yakın birliği gerektirir. Böyle bir birlik kurulamazsa kitleler yönetilemeyecek, olsa olsa onların dümen suyundan gidilecektir.

Komünist Parti örgütlenmesindeki bu organik bütünlüğe demokratik merkezietçilik yoluyla varılabilir.

* Komünist parti örgütlenmesinde demokratik merkezietçilik, proleter demokrasisi ile merkezietçiliğin gerçek bir bileşimi ve birbirleri arasındaki uyumun sağlanması ile olur. Bu uyum ancak tüm parti örgütünün daimi ortak çalışması, daimi ortak mücadelesi ile sağlanabilir.

Komünist parti örgütlenmesinde merkezietçilik, biçimsel ve mekanik merkezietçilik değil, zor mücadelelere hazır ve değişen koşullara uyum sağlayacak komünist çalışmanın merkezileşmesi olmalıdır. Biçimsel ve mekanik merkezileşme, bütün "gücün", üyelerin geri kalan kısmına ve parti dışındaki devrimci proleter kitleye hükmeden bir bürokrasinin elinde merkezileşmesi demektir. Ama, proletaryanın sınıf mücadelesine önderlik eden ve komünist önderliği merkezileştiren Komünist Partisinin devrimci proletaryaya hükmetmeye çalıştığını yalnızca komünizm düşmanları iddia edebilirler. Böyle bir iddia tümüyle gerçek dışıdır. Parti içinde bir beyler savaşı ya da yetki için bir rekabet Komünist Enternasyonal'ın getirdiği demokratik merkezietçilik ilkesi ile uyumsuz.

Eski, devrimci olmayan işçi hareketinin

örgütlenmesinde burjuva devletinde de görülen düalizm (ikiçilik) bürokrasi ile "halk" arasındaki düalizm ile aynı nitelikte, çok yaygın bir düalizm gelişti. Burjuva çevrelerinin öldürücü etkisi altında kalan işçi temsilcileri çevrelerinden soyutlandılar, mevcut canlı ortaklaşa çalışma, biçimsel bir demokrasiyi dönüştü ve örgüt aktif "işçi temsilcileri" ve pasif "kitleler" biçiminde parçalandı. Devrimci işçi hareketinin içinde bile burjuva etkisinin ürünü bir biçimcilik ve düalizm az da olsa mevcuttur.

Komünist partisi, bu uyumsuzlukları, sistemli ve istikrarlı siyasal ve örgütsel çalışma ve sürekli sürdürülen düzeltmeler ile giderecektir.

* Bir sosyalist kitle partisini komünist partiye dönüştürme olgusunu, güç ve etkin merkezietçiliğin eline bırakılıp, sistemin geri kalan bölümünü olduğu gibi korunması olarak anlamamak gerekir. Merkezietçilik yalnız kağıt üzerinde ölü bir terim olarak kalmamalı, gerçekten uygulanmalıdır ve bunun sağlanması ancak üyelerin büyük çoğunluğunun bu merkezileşmiş güç ve yetkiyi, ortaklaşa çalışma ve mücadelelerinde temel bir verimli araç olarak görmesiyle mümkündür. Aksi takdirde bu durumu kitleler partinin bürokrallaşması olarak algılayacaklar ve bu da merkezietçiliğe, önderliğe ve çelik disipline karşı bir muhalefet kökükleyecektir. Anarşizm, bürokrasizmin karşı kutbudur.

Örgütlenmede salt biçimsel bir demokrasi tam da bu tür bir demokraside verimli toprak bulup yeşeren, bürokratik ve anarşik eğilimleri ortadan kaldıramaz Dolayısıyla yönetim ne denli güçlü olsun örgütlenmenin merkezileştirilmesi salt bir biçimsel demokrasi içinde kalması başına ulaşamaz. Bunun sağlanması için gerekli önkosullu gerek parti için yönetici organlarla diğer üyeler arasında gerekse parti ile parti dışı proleter kitle arasında ki karşılıklı ilişkilerin daha can ve tutarlı geliştirilmesi ve korunmasıdır.

(1921 Komünist Enternasyonal Üçüncü Kongresi'nde Benimsenen Komünist Partilerin Örgütlenmesi ve Yapısı Üzerine Tezler'den).

PARIS'TE MÜCADELE

DEVİRİMCİ YOLDA YÜKSELİYOR

Tüm ülke çapında saldırıların sürdürülen faşist saldırıların Türkiye dışında öğrenim yapan, çalışan ilericiler, yurtseverlere de her fırsatta sürdürmektedirler. 20 Haziran ve onu takip eden günlerde MHP'li faşistler, Paris'te Enternasyonal Gazetecilik Okulu'nda imtihana giren devrimci, ilericiler, yurtsever öğrencilere saldırıdır. Fransız polisinden ve generi okul yönetiminden de yüz bulan faşistler devrimcilerin güçlü direnişi sonucu puskürtüldü.

Fransız polisi de imtihanlarına giden öğrenciler üzerine baskı ve terör estirdi. Bir yurtsever arkadaşımızın moliletinin zincirini bahane ederek tutukladı. Arkadaşımız suçsuz mahkemesinde "ülke huzurunu bozmak, sıhail sayılan alci taşınmak" gibi gerçek dışı suçlamalarla 24 Haziran Cumartesi avukatısız, tercümanısız yargılanarak bir ay ceza aldı. Ayrıca arkadaşımız Ö. Oğuz'un komisyona çıkarak sınırdışı edilmesi söz konusudur.

Bunun üzerine Ömer Oğuz'un sınırdışı edilmesini engellemek amacıyla Türkiye'li 15 yurtsever 20 Temmuz tarihinden itibaren açlık grevine başladı.

Yurtdışında da faşizme karşı mücadelesini sürdüren Türkiye'li devrimciler enternasyonal dayanışmanın bir gereği olarak Paris'te düzenlenen 1 Mayıs gösterilerine, Argantin'deki faşist baskıdan protesto yürüyüşüne, Avrupa faşistlerinin Paris'te yaptıkları toplantının önlenmesi için yapılan yürüyüşe güçlü bir şekilde katıldılar.

ANILARI ÖNDERİMİZ YAŞAMLARI ONURUMUZ

ÖZER ÜSTONTAŞ ICLAL AKIN

Faşist katiller 27 Haziran gecesi Alaşehir'de iki yurtseveri daha katlettiler.

Faşist katiller, yüzlerce kişinin oturduğu 5 Eylül Parkına yaptıkları silahlı saldırıda Özer Üstüntaş arkadaşımızı öldürdü, Başa Yıldız'ı ise yaraladılar. Saldırımı kinayen devrimciler üzerine jandarmanın ve polislin önünde AP binasından açılan ateşle Ahmet Göver arkadaşımız ağır yaralanmıştır. Daha sonra karışık ortamdan yararlanan Ülkü-Bir üyesi faşist öğretmen Ali Karabostan, çocuğunu uyutan öğretmen İclal Akın'ı katletmiştir. Olaylar üzerine faşistler Alaşehir halkının güçlü direnişiyi karşı karşıya geldiler. Fırın işçileri, faşist saldırıları protesto ederek direnişe geçtiler.

28 Haziran sabahı evlatlarına sahip çıkan Alaşehirli'ler, acı haberin duyulduğu her yerde, Uşak, Eşme, İzmir, Sargöl,

Salihli, Manisa'dan gelen devrimciler cenaze töreni için toplandı, Dev-Genç'in önderliğinde yürüdüler.

Alaşehir'de devrimci mücadele faşist saldırılara rağmen yükseliyor.

ALİ GÜVERCİN

Adana'da Ticaret Lisesi'nde verilen anti-faşist mücadelenin gerek militanlarından olan Ali Güvercin arkadaş faşist katiller tarafından katledildi.

Ali Güvercin arkadaşın cenazesi Adana'da yapılan bir törenden sonra Kadiri'de toprağa verildi.

ERSOY YILDIZ

Devrimci Yol'un yiğit militanlarından Ersoy Yıldız arkadaş Adana'da Eğitim Enstitüsü'nden çıkıp, evine giderken faşist katiller tarafından katledildi.

Ersoy Yıldız arkadaşın cenazesi Ersoy arkadaşın çalıştığı bölgedeki demek olan YAS-DER ve DEV-GENÇ'in büyük bir kalabalıkla katıldığı bir törenden sonra Kozan'da toprağa verildi.

MUSTAFA ÖZTÖRK VELİ SAKA

Ankara, Cebeci'de Halk Odasının önderliğinde verilen anti-faşist mücadele önemli boyutlar kazanmış, faşistlerin etkinliği büyük ölçüde kırılmıştır. Faşistler üslemlerini Kütahya Yurdu'na simişler, saldırılarını gecele-ri, kahpece sürdürmeye devam etmişlerdir. Cebeci Mahallesinin İleriçi muhtar Kismet Doğan'ı, 30 Nisan'da da devrimci arkadaşımız Veli Saka'yı faşist işgal altındaki Kütahya Yurdu yakınında katlettiler.

Son olarak da faşist katiller gene Kütahya Yurdu'ndan planladıkları bir saldırıyla 3 Temmuz gecesi Mustafa Öztürk arkadaşımızı katlettiler. Burdur'un Bueak ilçesinin Kamalliler Köyünden olan Mustafa Öztürk arkadaş Hukuk Fakültesi 1.nci sınıf öğrencisi, Tüm-Huk-Der ve Dev-Genç'in yiğit bir militanı idi.

Polis, tören yapılmaması için

Uşak faşist güçlerin saldırı ve provokasyonlarının en yoğun olduğu bölgelerden biridir. Faşist güçler, Uşak'ta devrimcileri yoketmeye, emekçi halk kitlelerini pasifize etmeye yönelik saldırılarını, her zaman, değişik biçimlerde sürdürürler.

25 Temmuz 1977 günü faşist güçler, devrimci arkadaşımız Cafer Avcı'yı çıktıkları bir devrimci avında alacakları katletmişlerdi. Bu yıl 25 Temmuz günü CHP hükümetinin atadığı vatan güvenliğine çeşitli reaksiyonist, oportünist grupların ayıbozucu tutumlarına rağmen Uşak'ın Sivrihisar ilçesinde Cafer Avcı arkadaşımızın anısına bir miting yapıldı.

Mitingden önceki günlerde ise yine Cafer voldaşı anmak için Uşak'ta, Ulubey'de ve miting aksını Sivrihisar'da Halk geceleri düzenlendi.

cenazeyi hemen Karşıyaka mezarlığına taşıdı. Cenaze daha sonra Mustafa'nın ailesi tarafından memleketine götürüldü. Mustafa arkadaşın cenazesi dini kurallar da çiğnenerek Burdur valisinin emriyle Jandarma Yüzbaşısı tarafından ailesinin ve köy

ORHAN AHMET UĞUL

1 Temmuz günü Ankara'da Demetevler'de devrimci mücadelenin gelişiminden ürken faşist katiller tarafından Orhan Ahmet Uğul arkadaşımız katledildi. Orhan arkadaşımızı katleden faşist katiller MHP Milletvekili Nevzat Küseçoğlu'nun koruyuculuğunda kaçırıldı. Silah seslerini duyarak sokağa dökülen halktan yüzlerce kişi olayı protesto ederek yürüyüşe geçti. Polisin saldı-

imamının karşı çıkmasına rağmen alelacele gece toprağa verildi. Perşembe günü ise cenaze toprağa verildiği halde Ankara Dev-Genç'in ve Burdur Devrimci Gençliğin önderliğinde Mustafa arkadaşın mezarı başında bir tören yapıldı.

M. ÖZAY ŞENTÖRK

Tarabya'daki otobüs kazasında devrimci arkadaşımız M.Özay Şentürk'ü kaybettik.

Devrimcilere ve ailesine başsağlığı dileriz.

Anısı mücadelemize önder olsun.

D.G.S.A. Mimarlık Yüksek Okulu Öğrenci Derneği MYOD

bazı iddialar üzerine...

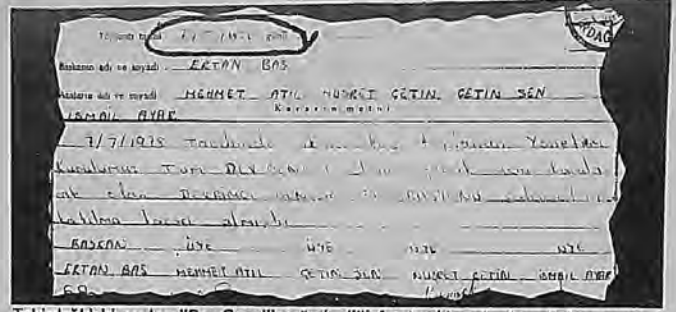
DEV-GENÇ'in kurulması safınızı terk eden ascıkların telâşlandı. Alelacele derme çatma demeklerle yapılmış bir basın açıklamasıyla DEV-GENÇ'i tanımadıklarını ilan ettiler. 70'e yakın Devrimci Gençlik Derneği ile 25'e yakın Devrimci Gençlik Temsilcisi'nin "beş demek" imzalı bu basın açıklamasında "hizipçilikle" suçladılar. Devrimci Gençlik Dergisi'nin 18. sayısında ascıklarına bu şaşkınlığını sergileyen, onların niteliğini ortaya koyan "ascıklar suçüstü yakalandı" başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu yazıda ascıkların küçük burjuva hastalıklarını terk etmeleri, son ana kadar kuruluş çalışmalarına katıldıkları DEV-GENÇ'in içinde kalmaları gerektiği hatırlatılıyordu.

Yazıda adı geçen demekler üzerinde yoğun bir spekülasyon kampanyası başlatıldı, bu kampanyadan nasibini yazıda adı geçmeyen bazı demeklerde aldı. Devrimci Gençlik Dergisi'nde fotokopisini yayınladığımız ascıkların basın açıklamasının altında Tekirdağ Dev-Genç Hasan Aksoy (Başkan Yardımcısı) imzası atılmıştı, bunun üzerine Tekirdağ Dev-Genç diye bir demek'in olmadığını belirtildi. Bu açıklama üzerine ascıklar yeni bir şaşkınlık dâba yaptılar, alelacele "Tekirdağ'da Dev-Genç adlı bir demek" oluşturdular. Aceleyle oluşturdukları bu naylon demekten bir açıklama aldık; açıklamalarında Tekirdağ Dev-Genç diye bir demek'in olduğundan bahsediyorlardı. Evet böyle bir demek kurmuşlardı, ancak ascıklar bu şaşkınlık içinde aceleyle demek'i oluştururken bir takım şeyleri unutmuşlardı. İlk olarak ascıkların basın açıklamasında adı yazılı olan "Başkan Yardımcısı" Hasan Aksoy'un içinde yer almadığı bir kurucu heyet tarafından demek kurulmuştu. Ayrıca ascıkların demek'i kuruluş tarihi 6.7.1978

dir, yani gazeteyle verdikleri basın açıklamasından tam dört gün sonra Tekirdağ Dev-Genç kurulmuştur.

Ayrıca ascıkların federasyonunun kuruluş toplantısına Samsun Dev-Genç'in katıldığı da öne sürüldü. Bu duruma bir açıklık getirmekte yarar var. Samsun gençlik örgütü olarak Samsun Dev-Genç kuruldu ve bu örgüt daha sonraları hukuki bir takım gerekçeler yüzünden feshi durumu ile yüzüye kaldı, daha sonra da valilik tarafından kapatıldı. Bunun üzerine Samsun'da yeni bir gençlik örgütlenmesine gitme kararı alındı. O zamanlar ascıklar henüz safınızı terk etmemişlerdi ve onların da içinde bulunduğu Samsun Devrimci Gençlik Derneği kısa adı ile DEV-GENÇ, Samsun gençliğinin örgütü olan eski Samsun Dev-Genç'in yerine kuruldu. Ve artık Samsun gençliğini temsil eden örgüt, yeni kurulan bu demek oluyordu. Bu yüzden yeni federasyonun oluşturulması çalışmasında bu demek tanındı ve çalışmaları bu demekle yürütüldü. Şu anda Samsun gençliğinin örgütü olan Samsun Devrimci Gençlik Derneği (DEV-GENÇ) yeni kurulan DEV-GENÇ'i desteklediğini bildirdi ve bu kararın fotokopisini gönderdi; bu fotokopiyi dergimizde yayınlıyoruz. Ascıklar ise hizipçiliğini verdiği telâş içinde artık Samsun gençliğini temsil etmeyen eski Samsun Dev-Genç'i çalışmalarına kattılar, tipik bir faydacılık göstergesi olan bu tavır ascıklarına hiçbir şey kazandırmayacaktır!

Elazığ Dev-Genç'in de yeni kurulan DEV-GENÇ içinde yer aldığını belirtmişlik. Elazığ Dev-Genç'ten bazı arkadaşların demek başkanının istifa ettiğini ve Elazığ Dev-Genç'in DEV-GENÇ'i desteklediğini bildirmeleri üzerine, Devrimci Gençlik

Tekirdağ'daki naylon "Dev-Genç" in gönderdiği fotokopide, ascıkların federasyonuna katılma tarihi 7/7/1978'dir.

Samsun'daki Dev-Genç yönetiminin DEV-GENÇ'i destekleme kararı.

Dergisi'nde adı yazılmıştı. Daha sonra öğrendiğimiz göre demek başkanının istifası geri alındığı ve daha önce Elazığ Dev-Genç'le ilgili olarak verilen haberin doğru olmadığı anlaşıldı. Bunu düzeltiyoruz.

Daha sonra "ascıkların" çıkarttığı bir bültenle de çeşitli iddialar yer aldı. Bu iddialara kısa bir cevap vermekte yarar var. "Ascıklar" bu bültenlerinde DEV-GENÇ'in kurulmasına katılan demek temsilcilerinin demeklerini temsil etmediğini, "biz herkesi çağırarak" havası vermek için sadece İstanbul Dev-Genç'in toplantıya çağıldığını" vb. iddia ediyorlar.

Oysa aynı çıkımdan çok kısa bir süre önce çalışmalar sonuna yaklaşmıştı, yani ascıkların iddia ettiği gibi çalışmalar "hemen" sonuçlandırılmıştı. Ankara'da yapılan toplantıya ise imkanlarımız ölçüsünde hemen hemen herkes çağıldı.

Toplantıya katılanların katıldıkları demekleri temsil etmedikleri zarfına gelince, bunun cevabını DEV-GENÇ'e katılan birçok gençlik demeklerinin yöneticilerine ve tabanına bakıyoruz. Toplantıya sadece İstanbul Dev-Genç'in, o da herkesi çağırarak davet edilmiş için davet edildiği ise koskoca bir yalandır.

Eğer tüm bunların mevki düşkünlüğü, iflah olmaz bir hizipçilik, küçük burjuva hastalıkları dışında bir sebebi varsa ascıkların bunu açıklamalıdır. Yok bunun sebebi mevki düşkünlüğü, iflah olmaz bir hizipçilik ise ascıklar bu anlayışlarını terketmelidir. Bu tür tavırlar ne kendilerine, ne de devrimci harekete hiçbir şey kazandırmayacaktır. Ascıkların federasyonuna küçük hesaplar peşinde koymayı bırakmalı, kendini dağıtıp onbinlerce DEV-GENÇ militanı ile DEV-GENÇ içinde kayarak hesaplaşmalıdır.

TÖB-DER 4.Olağan Kongresi yaklaşırken...

TÖB-DER'in 4. büyük genel kurulu 21-24 Ağustos tarihleri arasında yapılacak. Bu kongre bütün devrimcilere önemli sorumluluklar ve görevler yükliyor.

4. Olağan kongre her şeyden önce, geniş öğretmen kitlesi içinde şimdi daha güçlü bir biçimde yankılanan devrimci düşüncelere, (tabanın dinamizmini ve devrimci potansiyelini temsil eden devrimcilerle); kitleleri, kitleler adına yalnız kendilerinin yönetebileceği iddiasında olan revizyonizm (ve bu akımın temsilcisi gruplar) arasında bir mücadele platformu olacaktır.

Revizyonizmin (Reformizmin desteğiyle) demokratik kitle örgütlerine ve emekçi halklarımızın her alandaki mücadelesine yönelen tehdit ve saldırıların daha bir somut olarak yaşandığı bugün, TÖB-DER'in en önemli sorunu örgütsel bütünlüğünün ve birliğinin sağlanmasıdır. Bu ise öğretmen tabanının dinamizmi ve devrimci potansiyeli ile emekçi halklarımızın devrimci mücadelesini kaynaştıracak ve gittikçe artan bir şekilde yoksul halklarımızın sömürü ve zulme karşı mücadelesinin bir parçası haline dönüşen devrimci öğretmen mücadelesine önderlik edebilecek bir yönetimin işbaşına gelmesi ile mümkün olacaktır.

Öğretmenlerin devrimci mücadelesini bekleyen tehlikelere çok somut (üstelik çok sefil) bir örnek olması nedeniyle İlkokul Öğretmenleri Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığı (İÖSSYS) seçimlerine bir göz atmak gerekir.

TÖB-DER İstanbul şubesinde girişilen oyunların (şube işgali, genel kurulu yaptırmamak için 5-6 mahkemeye birden dava açma ve davaları uzatma, mahkeme kararlarına —çok sevdikleri "yasalık" sözcüğüne rağmen— uymama, vb.) bin kat daha reziline İÖSSYS seçimlerinde raslandı.

REVİZYONİST HAINLER FAŞİSTLERLE AYNI LİSTEDE

İlkokul Öğretmenleri Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığı bütün ilkökuller öğretmenlerinin üye olduğu bir kuruluştur. 1976 yılına kadar iktidarların güldürümünde olan sandık, TÖB-DER'li öğretmenlerin mücadelesi sayesinde demokratik bir yönetime kavuşmuştur. Faşist ve gerici delegeler, TÖB-DER'li öğretmenlerin mücadelesinin hep karşısında ve MC'nin yanında yer almışlardır. (Geçen yıl yapılan genel kurulda bu kişilerin dağıtıldığını bildiren örnekler mevcuttur).

5 Temmuz'da yapılan 18. genel kurulunda Birlik Dayanışma grubu ve ektentleri, (Demokrasi İçin Birlik, Halkçı Eğitimciler) yönetime seçilebilmek için faşist ve gericiyle birleşmişlerdir. MC'nin öğretmen kayımcılarıyla, işpıyoncularıyla aynı listede yer alan ve böylece seçim kazanan revizyonistlerin bu hainliklerinin ebet-ite hesabı sorulacaktır.

İlkokul öğretmenlerinin maaşlarından kesilen paralarla kurulan sandığı bir arpa-lık olarak gören anlayışlardan daha iyi bir iş yapmaları beklenemezdi.

Bu olay, bütün öğretmenler için ve bütün namuslu insanlar için bir ders olmalıdır.

İşte, yaklaşan TÖB-DER seçimlerini bekleyen tehlike ve bu tehlikeyi yaratan siyasi reziller...

Bu gelişmelerden çıkarılacak dersler nelerdir, bundan böyle ne yapmalıyız?

Birincisi revizyonist Birlik Dayanışmanın ve ektentlerinin bu tavırları bütün öğretmen kitlesine teşhir edilmelidir. Her öğretmene ve bu gruplara sempati duyan kişilere revizyonizmin gerçek yüzü anlatılmalıdır.

İkincisi; Bu grupların TÖB-DER'e kurdukları hain tuzaklar boşa çıkartılmalıdır.

Devrimci Öğretmenler, şimdi daha bir kararlı olarak daha bir bilinçli olarak mücadeleyi yoğunlaştırmalıdır. 4. olağan kongreye katılacak delegelerle daha sıcak ilişkiler kurulmalıdır.

İhanet şebekelerinin çirkefliklerine ve bunların TÖB-DER'de kurmak istedikleri tahakküme karşı Devrimci Öğretmenlerin yönetime gelmesi bugün zorunludur. Devrimci Öğretmenler bu tarihi görevin bilinçli ve sorumluluğuyla hareket etmeli ve öğretmenlerin devrimci eyleminin birliğini yaratma doğrultusunda yılmadan çalışmalıdır.

Revizyonizme karşı devrimci bir alternatif ancak mücadeleyle yaratılacaktır. Bu mücadeleyi iyi kavramalı ve gereklerini yerine getirmeliyiz.

Ancak o zaman, emekçi halklarımızın devrimci mücadelesini güçlendirme onuruna; ancak o zaman devrimci olmanın onuruna layık olabiliriz.

DEVİRMİCİ ÖĞRETMENLER TÖB-DER YÖNETİMİNE! YAŞASIN ÖĞRETMENLERİN DEVİRMİCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

DEVİRMİCİ ÖĞRETMEN

Kısa haberler

TARSUS

Anti-faşist potansiyelin çok yüksek olduğu Tarsus'ta devrimci hareket, bütün oportünist, revizyonist engelleri yıkarak hızla gelişmektedir. Bütün okullar faşistlerden arındırılmıştır. Bunlardan Tarsus Lisesi'nde 20 Mart'tan başlayarak bir hafta süren güçlü bir direniş gerçekleştirilmiştir. Bir çok devrimci arkadaşımız tutuklanmış, devrimci öğretmen arkadaşlarımız gözaltına alınmıştır. Tarsus ortaöğrenim gençliğinin örgütü TOÖD kurulmuştur.

Uzun süredir kapalı olan ve yeni açılan Dev-Genç üyesi Emekçiler Derneği, açılır açılmaz, YIDAS işçilerinin sendikal mücadelesini destekleyen Berdan, Çukurova fabrikalarındaki işçilerin mücadelesine destek oldu. YIDAS işçileri ni yıldırma yöneltti baskı ve saldırılar kinayan kitle gösterileri düzenlendi.

Seçimler

BÜNYAN

2 Temmuz günü yapılan Bünyan Halkevi olağanüstü genel kurulunda seçimleri Devrimci Yol taraftarları büyük bir çoğunlukla kazandı.

HEKİMHAN

Aralık 1976'da kurulan Malatya Devrimci Gençlik Derneği Hekimhan şubesi, Hekimhan Dev-Genç'in Genel Kurul'u 8 Temmuz 1978 günü yaptı.

TÜRKİYE ZİRAATÇILAR DERNEĞİ ANKARA ŞUBESİ SEÇİMLERİNİ DEVRİMCİLER KAZANDI

24 Haziran 1978 tarihinde yapılan Türkiye Ziraatçılar Derneği Ankara şubesi seçimlerini Devrimci Tarancılar grubu kazanmıştır.

GAZİPAŞA

Gazipaşa Gençlik Derneği Genel Kurul'u 25 Haziran 1978 günü yaptı.

Dye kayıtları 25.5.1978'de durdurulduğu halde sonradan üye yapılan 45 kişiye revizyonistler tarafından oy kullanılmak istendi. Devrimciler bu usulsüzlüğe elbetteki seyirci kalmazlardı. Devrimcilerin itirazları karşısında Emekçiler Birliği grubundan oportünistler kavgaya ortamı yaratmak için devrimci olmayan tavırlar içersine girdiler. Bu durumda devrimciler salonu terk etmenin en doğru olacağını düşünerek salonu terkettiler. Devrimciler salondan çıkarken oportünistler çeşitli küfürler ederek devrimci olmaya davırlarını sürdürdüler.

BURDUR

Burdur'da Eğitim Enstitüsü Öğrenci Derneği seçimleri yaptı. Daha önce yönetim kurulu içinde çoğunluğu elinde bulunduran KSD'nin bütün devrimcilikle bağdaşmayan çabalarına rağmen seçimleri Dev-Genç listesi kazandı. Seçimlerin sonunda Dev-Genç grubu 213, KSD 209, İGD 32, HK-HY ittifakı 22, SGB 18 oy aldı.

ADANA

Birkaç ay önce yapılan olağanüstü genel kurulda çeşitli oyunlarla Özgürlük Yolu taraftarlarının seçimleri aldığı Adana TOM-DER şubesi seçimlerini çeşitli engellemelere rağmen Devrimci Memurlar grubu kazandı.

ANTALYA

10 Haziran tarihinde yapılan TUSD-ER Antalya Şubesi seçimlerini Devrimci Sağlık Emekçileri grubu kazandı.

KIRŞEHİR

Uzun süredir faşizme karşı kararlı bir mücadele sürdüren Kırşehir devrimci gençliğinin merkezi, demokratik kitle örgütü Kırşehir Dev-Genç kuruldu.

Düzenlenen "Dev-Genç Halkla Dayanışma Gecesi" de başarıyla sonuçlandı.

Ayrıca Kırşehir Eğitim Enstitüsü'nde yenilenen komite seçimlerini de Devrimci Gençlik kazandı. Seçimlerin sonucunda Devrimci Gençlik 356 oy, İlizip, Kava ve Halkın Gücü'nün desteklediği HK, HB, Partizan ittifakı ise 260 oy almıştır.

KUŞADASI

1 Temmuz gecesi Kuşadası'nda Kuşadası ve civar köyleri halkının katıldığı bir halk gecesi düzenlendi. 1000 kişilik bir kalabalığın katıldığı gecede, tiyatro, folklor gösterileri, ozanlar, slayt gösterisi ve siyasi gerçekleri açıklayan konuşmalar yapıldı.

Yeni kurulan dernekler

YAKAPINAR KÖYÜNDE KÜLTÜR DAYANIŞMA DERNEĞİ KURULDU

Köyümüz Yakapınar'da (Bayındır-İzmir) şimdiye kadar Güzelleştirme Derneği, Halkodası gibi birçok dernek kurulmuştu. Sosyal demokrat nitelikte kişilerin önderliğinde kurulan bu dernekler devrimci önderlikten yoksun oldukları için halkın mücadelesine gerektiği gibi sahip çıkamadı. Ve eninde sonunda yok oldular.

Biz, devrimciler olarak emperyalizme ve faşizme karşı sürdürülen mücadeleyi daha örgütlü ve kararlı bir şekilde sürdürmek için Yakapınar Kültür Dayanışma Derneği'ni kurduk.

BOZOVA

Antalya-Korkuteli'nin Bozova nahiyesi köylüleri Bozova Kültür ve Dayanışma Derneği'ni (BOZ-DER) kurdu.

ÜNYE

İki yıldan beri süren çalışmalarının sonucunda Ünye Devrimci İşçi-Köylü Gençlik Derneği (Ünye Dev-Genç) kuruldu.

POŞOF

Emperyalizme ve oligarşiye karşı verilen devrimci mücadelede Kars, Poşof'u işçilerin, köylülerin, gençlik örgütü Poşof Kültür Derneği açıldı.

ÇEKEM KÖYÜ

Urfa-Halfeti'nin Çekem köyünde halkın oligarşiye ve faşizme karşı verdiği mücadeleyi örgütlü bir hale sokmak amacıyla Çekem Köyü Halkla Dayanışma Derneği açıldı.

MILAS

Türkiye işçi sınıfının şanlı 15-16 Haziran 1970 direnişi Milas'ta duzenlenen bir halk gecesiyle andı.

Bu gece 15-16 Haziran direnişinin mücadele ruhunu kavratmak açısından önemli bir araç oldu.

ŞEFAATLI

Faşist baskıların yoğun olduğu Şefa-atlı ilçesinde devrimcilerin önderliğindeki anti-faşist mücadele her türlü güçlüğü rağmen gelişmektedir.

İlçede çalışan Malatya'lı Balast işçilerinin haklarını almak için verdikleri mücadele de devrimcilerin desteğiyle başarıyla sonuçlandı.

HATIPLI KÖYÜ

Ordu'ya bağlı Hatıplı Köyü'nde Mehmet Türkan'ın "Bu oyun Oynanmamalı" adlı oyunu komşu köylerle işbirliği yapılarak başarıyla oynandı.

Hatıplı Köyü'nde en kısa zamanda bir halkodası açmak için de çalışmalar sürdürülmektedir.

Emperyalizme ve Oligarşiye karşı DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEĞİ'nin 18. sayısında "DEV-GENÇ'i destekleyen Dernekler" adlı yazıda MUĞLA HALK-DER isminde bir dernek yazılmıştır. Yanlış bir bilgilendirme sonucu yazılmış olduğuna inandığımız bu isimde, böyle bir dernek yoktur.

Devrimciler Muğla HALK-EVİ'nde örgütlenmişler. Oportünistler ve revizyonistler tarafından spekülasyon konusu yapılmaması için düzeltilmesini rica eder, devrimci selamlarımızla bildiririz.

Muğla'dan DEVRİMCİ YOL taraftarları

Okuyucu mektupları

EMEKCİ ŞOFÖRLER SESLENİYOR

Biz, İstanbul'da, Kadıköy-Pendik arasında çalışan emekçi şoförleriz.

Türkiye'de işçiyi satmak zorunda kalan emekçiler üzerinde sömürü ve baskı sürüp gitmektedir. Bu sömürü ve baskı her yerde olduğu gibi biz Kadıköy-Pendik arasında çalışmakta olan emekçi şoförler üzerinde de uygulanmaktadır.

Biz emekçi şoförler sabah altıda direksiyon sallamaya başlar, geçeyarın onikiye, bir kadar çoluk çocuğumuzun ekme parasını çıkarmak için çalışırız. Ancak, bazı faşist polisler, çoluk çocuğumuzun rızasına göz dikmekte, karakola götürmekle tehdit ederek bizden haraç almaktadırlar. Bu faşistler, vira, rampa, yokus, iniş demeden bizi durdurmakta, trafik kazalarına neden olmaktadır. Durmazsak tokat, yumruk ve küfürle girişmektedirler.

Bize baskı yapan faşist polislerden hesap soracağız.

Kadıköy-Pendik hattında çalışan emekçi şoförler

DEREÇİNE'DE DEVRİMCİ MÜCADELE YÜKSELİYOR

Yurt çapında sürdürülen faşist baskı ve terör karşı anti-faşist mücadele devrimcilerin önderliğinde yükselmeye başladı.

Kasabamızda da faşistlere ve demagogilerine karşı Dereçine Kültür ve Dayanışma Derneği örgütlülüğü altında verilen mücadele ile faşistlerin gerçek yüzleri teşhir edilerek halktan tecrit olmaları sağlanmıştır. 1,5 yıl önce devrimcilerin dağıldığını gidirmek için bir demek kuruldu. Kuruluş aşamasında karışmaya çıkan çeşitli engellerin üstesinden gelecek tüm devrimcileri demek çatısı altında toparladık ve çalışmalarımıza halka kendimizi kabul ettirdik. Geçen yıl düzenlediğimiz halk geceleri anti-faşist gösterilerle, coşkuyla izlendi. Faşist Zulme ve Hayat Pahallığına Karşı Direniş Kampanyası'nda Devrimci Yol özel sayıları, demeginimizce hazırlanan bildiriler dağıtıldı, bağış toplandı.

Temmuz ayında vişne üzerindeki sömürü ile ilgili olarak bildiri dağıttık, oligarşinin ürücü üzerindeki sömürü ve baskısını anlattık. 1974'de temeli atılan, mecyvelerimizi işleyecek, halkımızın ortak girişimi olan fabrikamızın kısa zamanda tamamlanması için aktif olarak girişimlerde bulunulmasını vurguladık. Bu çalışmalarımızı komşu köylerde de sürdürüldük.

Her türden revizyonist ve oportünist görüşlere karşı kararlı bir mücadele verecek doğru devrimci görüşü hakim kıldık.

Yazın kararlı ve örgütlü mücadelemiz.

Dereçine'li devrimciler

ZEYTİNBURNU'NDA ANTI-FAŞİST MÜCADELE YÜKSELİYOR

Ölkemizde hâlâ artan faşist saldırı ve katliamların bir parçası da Zeytinburnu'nda yaşanmaktadır. Genelikle işçi sınıfının oturduğu gecekondu bölgesi olan Zeytinburnu'nda, faşistler uzun yıllardan beri halka saldırı yapmaktadır. Buna karşın yakın geçmişte kadar devrimci önderlik oluşamamıştır. Kitceler saldırılara boyun eğmek zorunda bırakılmıştır.

Bu arada dağılık olan Devrimci Yol sempatizanlarının oluşturulmaya başlandığı, birlik, anti-faşist mücadelede kendini göstermeye başladı. Daha şimdiden iki mahallece faşistler girmeye başladı. Bu iki mahallede meşalelerle bir korsan miting düzenlendi. 250-300 kişilik gruba, halkın da katılımıyla eylem faşistlere karşı bir gövde gösterisi niteliğine büründü. Daha sonra tüm bölgede dağıtılan bildirilerle ve geniş bir yazılama kampanyası ile mücadele azimimiz ve anlayışımız en geniş kitleye duyurulmaya çalışıldı.

ZEYTİNBURNU'NDA HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜ FAŞİST İŞGALİ KIRACAKTIRI
ZEYTİNBURNU FAŞİSTLERE MEZAR OLACAKI

KAHROLSUN FAŞİZM-YAŞASIN MÜCADELEMİZİ

İstanbul Zeytinburnu'ndan bir grup Devrimci Yol sempatizanı

ÇOBANDERE

Malatya ilinin Arğuvan ilçesine bağlı olan köyümüz Çobandere, Göldağ ve Yama dağları arasındaki sarp arazide kurulu dağılık bir yerleşme merkezidir.

Hakim sınıfların iktidarlarına bel bağlamayan köyümüz halkı kendi sorunlarını kendi öz gücüyle çözmeye doğrultusunda mücadele etmektedir. 1972 yılında öğretmen, gençlik ve köylü imcece işbirliği ile yapılan çalışmada Çobandere Köy Kalkındırma Kooperatifi kuruldu. 1973-1974 öğretim yılında binasından sularına kadar köy halkının katkısıyla mezarları iki ilkokul yapıldı. 1978 Mayıs'ında çapa ve kürekle 25 km.lik yol yapıldı. Yıllardır siyasi iktidarların ve ağaların yapmadıkları mezar yollarını, oluşturduğumuz "Yol yapma komitesi" nin öncülüğünde ve yönetiminde Kurugül, Kınıkdere, Çamaşpınarı, Çadırı, İncesu, Kızıltaş mezarları köylülerin olarak hep birlikte yaptık.

Başarımız ve birliğimiz faşizme karşı verdığımız mücadelede de güçlü, sakalı bir yumruktur.

KAHROLSUN FAŞİZM-YAŞASIN MÜCADELEMİZİ

Çobandere'den Bir Devrimci Yol Sempatizanı

Fırın işçileri, yapı işkolundaki işçiler gibi Türkiye işçi sınıfının en dağılık ve en örgütsüz kesimlerinden biridir. Bir iş yerinde 5 ila 10 gibi az sayıda çalışıyor olmaları, gerek çoğunun mevsimlik ve toprakla bağlanmış henüz koparmamış yarı proleter unsurlardan oluşması bu dağılıklığa sebep olmaktadır. Öte yandan sendikal örgütlenmenin zor olduğu bu kesimde devrimci bir sendika yoktur. Revizyonist ve reformist yöneticilerin yönetiminde olduğu Devrimci Gıda-İş, Gıda-İş Sendikaları'nın kesimde örgütlenmeye çalışmasına girmemektedirler. İşçi sayısının az ve işlerinin dağılık olması reformist sendikacıların bu alanda çalışma yapmasına engel teşkil etmektedir. Çünkü onlar için önemli olan hayatın her alanında emperyalizm ve faşizme karşı mücadeleyi yükseltmek değil, işçi sınıfının mücadelesini pasifize etmektir. Bu gerçekleri biz fırın işçileri bizzat kendi mücadelemiz içinde gördük.

Geçtiğimiz günlerde bu mücadelenin birer parçası olarak gündeme gelen miting ve direnişler bize bir kez daha dostumuzu ve düşmanlarımızı göstermiştir.

Bütün bunların bilincinde olan biz fırın işçileri şimdiye kadar örgütsüz ve dağılık bir şekilde sürdürdüğümüz mücadelemizi bundan sonra daha kararlı ve örgütlü bir şekilde sürdürerek, emekçi halkımızın kurtuluş kavgasında yerimizi alacağız. Çünkü bizi kurtaracak olan kendi güçlü kollarımızdır.

Önceleri "8 saatlik iş günü", "Hafta sonu tatili" gibi haklı istemlerimizi elde edebilmek için direniş gündemide iken, fırın işverenlerinin "İşçiler ücretlerine zam istiyorlar, biz ise bu yüzden zarar ediyoruz, ekmeğe zam yapmamız gerekiyor." türünden yaptırımları ortaya sermek için geçici olarak bir direnişten vazgeçmiş, onun yerine hareketsiz kalınarak bir MİTING düzenlenmiştir.

Miting düzenleme çalışmalarını bir yanda polislerin engelleme çabaları, öte yandan revizyonist sendika ağalarının fırın işçilerinin mücadelesinin pasifize etme çabaları birlikte sürmüş, buna rağmen fırın işçilerinin geniş bir şekilde katıldığı toplantıda oybirliği ile alınan miting kararına hayata geçirilmiştir. Miting karar alınmasından sonra Miting gününe kadar adışleme ve bildirilerle miting halkımıza duyurulmuş, ekmeğe üzerinde oynanan oyunlar ana-

İZMİR FIRIN İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ DEVRİMCİ YOLDA YÜKSELİYOR

İzmir -Fırın İşçileri Mitingi, 11 Haziran 1978

lımıştır.

11 Haziran 1978 Pazar günü gerçekleştirildiğimiz mitinge bine yakın fırın işçisi katılmış, "8 saatlik işgünü", "Hafta sonu tatili" taleplerimiz güçlü bir şekilde dile getirilmiş, halkımızın kurtuluşu için tek yolun devrim olduğu haykırılmıştır. Miting çalışmalarımızda ve miting esnasında bizlerle omuz omuza kavgaya katılan DEV-İŞ ve DEV-GENÇ temsilcileri yaptıkları konuşmalarda bundan sonra fırın işçilerinin kavgasına sonuna kadar yer alacaklarını belirttiler. Fırın işçileri adına konuşan iki arkadaşımız fırın işçileri üzerindeki sömürüyü açık bir şekilde dile getirdiler. Fırın işçilerinin kanısız bir şekilde 13-14 saat ve çoğunun sigortasız ve kaçak şekilde çalıştığını, fırın fabrikatörün M. Ali Yolgörmez'in İddia ettiği gibi 5000 lira aylık yerine büyük bir çoğunluğun 90 ile 120 lira gündelik aldığını dile getirecek sorunlarımızın üzerinde durdular.

Aynı günlerde ekmeğe de zam yapılmış, fırın işverenleri isteklerini elde etmişdi. Başında da hepinizin okuduğu gibi İzmir'de ekmeğe Türkiye'nin diğer yerlerine göre en pahalı satılmaktadır. CHP'li Belediye Başkanı ALYANAK seçim meydanlarındaki nutuklarını unutmus olacak ki ekmeğe fiyatlarının belirlenmesinde halkımızın değil, fırın işverenlerinin yani sermayenin isteklerini kabul etmiştir. Buna İzmir valisi ve diğer yetkililer karşı çıkmamıştır. Yapılan zamına rağmen birçok fırında ekmeğin gramajı ekmeğe çıkarılmakta ve ekmeğe üzerindeki soygun devam etmektedir.

Ekmeğe zam yapılmasından sonra "8 saatlik işgünü", "Hafta sonu tatili" gibi haklı isteklerini elde etmek için direnişe geçen fırın işçilerinin karşısına dikilen

ve 100'e yakın işçi arkadaşımızı tutuklayarak-karakollarda baskı yapan ve zorla çalıştırmak isteyen yetkililer ekmeğe üzerindeki soyguna niçin karşı çıkmamışlardır? Birçok fırında sigortasız, kaçak işçi çalıştırılırken, ekmeğin gramajı ekmeğe piyasada satılırken bu yetkililer nerede idi? Besleme basın, "Fırın işçileri halkı aç bırakmaya çalışıyor" diye yalan söyleyeceğine fırın işçilerinin açlığını, yoksulluğunu niye dile getirmemektedir? Bütün bunların sebebini biliyoruz. Basını, polisi, savcısı ile tüm devlet kurumları bir avuç sömürücünün hizmetindedir. Onların görevi emekçi halkımızın kurtuluş kavgasını engellemek oligarşiyeye hizmet etmektir.

Fırın işçilerinin insanca yaşamaktan başka bir istekleri yoktur ve bunun için mücadeleye devam etmektedirler. İşçilerin halkı ekmeğimizi bırakmaya değil, işverenleri bırakmaya değil, işverenleri değil, işverenlerin yani sermayenin isteklerini kabul etmiştir. Buna İzmir valisi ve diğer yetkililer karşı çıkmamıştır. Yapılan zamına rağmen birçok fırında ekmeğin gramajı ekmeğe çıkarılmakta ve ekmeğe üzerindeki soygun devam etmektedir.

"8 SAATLİK İŞ GÜNÜ" HAKKIMIZ SÖKE SÖKE ALIRIZ!

DEVİRCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

İzmir'den Devrimci Fırın İşçileri

DEVİRCİ YOL

15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

SAHİBİ
Mehmet YAZICI
SORUMLU MÜDÜRÜ
Yasathak ARSLAN
YÖNETİM YERİ
H. Ali Vucel Cad. 39/D, İncesu-Ankara

ABONE KOSULLARI
Yurt içi : 6 aylık 60 TL, yıllık 110 TL
Yurt dışı : 6 aylık 120 TL, yıllık 240 TL.
Abone olmak için Mehmet YAZICI adına Posta Çeki No: 104620/50 para yatırılması yeterlidir.

DAĞITIM
EMEK-DA : Ankara: İnamur Sok. 8/10, Kızılay, İstanbul: Hımsiyel Etfal Sok. 6/21, Çarşıoğlu, İzmir: Altıtaşa Mah. 857. Sok. 3/D Salihağa İshani, Oda No: 228

BASKI
EM-AS Veb Ofset Tesisi, Uluş ANKARA
YAZISMA ADRESİ
P.K. 383, Kızılay - ANKARA

DEV-GENÇ

yeniden kuruldu

Bundan iki yıl önce gençliğin tek merkezi kitle örgütü olarak kurulan DGDF gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlamada önemli adımlar atarken mücadelesini sürdürdüğü bu iki yıllık süre içinde oligarşinin çeşitli saldırıları ile karşılaştı. Kurucu ve üye dernekleri polis tarafından kapatıldı, üyeleri oligarşinin resmi ve sivil güçleri tarafından çeşitli saldırılara uğradı. Bu şartlar altında onlarca şehit vererek mücadelesini sürdüren DGDF'nin tüzük hükümleri vb. nedenler bahane edilerek yasal bir örgütlenmeye kavuşması engellendi. MC döneminde tüzüğü İç İşleri Bakanlığınca gerekçesiz ve keyfi uygulamalarla defalarca geri çevrildi. Bu tip uygulamalar eksiksiz bir biçimde CHP iktidarı döneminde de sürdü. CHP ve onun İçişleri Bakanı işgüzarca bir tutumla devrimci gençliğin en yasal hakkı olan örgütlenme hakkını gaspetmeye çalıştı ve bu konu üzerinde de büyük hassasiyet gösterdi. Bu dönemde de tüzük bir çok kere gerekçesiz ve anti-demokratik uygulamalarla geri çevrildi. Faşist cinayet örgütleri karşısında hiçbir tavır alamayan CHP tüm çabasını devrimci gençliğin örgütlenmesini engellemeye harcadı. Oysa DGDF oluşumundan kısa bir süre sonra altmışa yakın gençlik örgütünün içinde toplandı, hukuki gerekçeler yüzünden üye olamayan ama fiilen destekleyen birçok gençlik derneğinin yönlendirildiği yığınsal ve militan bir örgüt olmuş ve gençliğin tek merkezi kitle örgütü olduğunu göstermişti. İşte CHP bu tür uygulamalarla onbinlerce devrimci genci örgütlemiş olan DGDF'nin yasal bir işlerlik kazanmasını engellemeye çalışıyordu. Ama tüm bunlara rağmen gençliğin mücadelesi DGDF'nin önderliğinde gelişti, güçlendi.

DGDF'nin önüne bu tür tüzük engellemelerinin çıkması ile birlikte bunları aşabilmek ve gençliğin mücadelesini daha örgütlü bir hale getirebilmek için yeni bir federasyon oluşturma çalışmaları başlatıldı. DGDF yönetimince sürdürülen çalışmalar Ankara'da çeşitli il ve illerlerden gelen dernek temsilcileri ve belli bir örgütlülüğün olduğu ancak gençlik derneğinin bulunmadığı yerlerden gelen Devrimci Gençlik temsilcilerinin katıldığı

toplantı ile noktalandı. Toplantıya katılan yetmişe yakın dernek ve yirmibeşe yakın temsilci (İstanbul Dev-Genç temsilcisi dışında) oybirliği ile yeni bir federasyon oluşturulmasına karar verdi. Böylece DGDF fesh edilerek yerine Ankara Devrimci Gençler Derneği ve Trabzon GENÇ-DER'in kurucusu olduğu Tüm Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu kısa adıyla DEV-GENÇ kuruldu ve kuruluşunu da bir basın toplantısıyla kamuoyuna açıkladı. Bu örgütlenme devrimci gençlik örgütleri tarafından büyük bir coşkuyla karşılanırken saflarımızı terk eden asırcıları telaşlandırdı. Alalecele derme çatma derneklerle gençliğin mücadelesini baltalayacak yeni bir tekke oluşturacaklarını ve DEV-GENÇ'le alakaları olmadığını açıkladılar.

DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ
FEDERASYONU'NUN TÜZÜĞÜ,
ÇEŞİTLİ BAHANELERLE
GEÇTİĞİMİZ İKİ YIL İÇİNDE
İÇİŞLERİ BAKANLIĞI
TARAFINDAN ONAYLANMAMIŞTI.
BUNUN ÜZERİNE KURUCU
DERNEKLERİN TÜZÜKLERİNDE
DEĞİŞİKLİK YAPILARAK
YENİDEN KURULUŞ
ÇALIŞMALARINA BAŞLANMIŞTI.
GEÇTİĞİMİZ GÜNLERDE BU
ÇALIŞMALAR TAMAMLANARAK
DEV-GENÇ'İN YENİDEN
KURULUŞU TAMAMLANDI.

Yeni kurulan DEV-GENÇ ülke çapındaki bütün Devrimci Gençlik Derneklerini bağrında toplamaktadır. DEV-GENÇ, kuruluş toplantısına çeşitli nedenlerle katılmayan bir çok derneği de hızla bünyesine toplamaktadır. DEV-GENÇ kuruluş toplantısına getirilen öneri ve eleştirilerin de ışığında, DGDF'nin eylem programını, onun eksikliklerini de aşarak, hayata geçirecektir. Devrimci Gençliğin faşizme ve emperyalizme karşı kararlı mücadelesine önderlik edecektir. Gençliğin mücadelesinin halkın mücadelesiyle birleştirilmesi doğrultusunda hayatın her alanında faşist zulme karşı militan ve kararlı mücadelesini dün olduğu gibi bugün de sürdürecektir.

Bu anlamda DGDF'nin fesh edilerek Tüm Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun, kısa adıyla DEV-GENÇ'in, kurulması salt bir "tüzük" meselesi olarak kavranılmamalıdır. DEV-GENÇ, DGDF'nin hata ve eksikliklerini aşan bir örgütlenme olacak ve tüm Türkiye'de faşist güçlerin yüreğine korku salan örgütlenmesini, yaygınlaştıracaktır. Ne faşistlerin saldırıları, ne CHP'nin engellemeleri, ne de hizipçi ve oportünist tekelin saldırıları DEV-GENÇ'in, onbinlerce gencin faşist güçlerin yüreğine korku salan militan mücadelesini, örgütlenmesini durduramayacaktır.

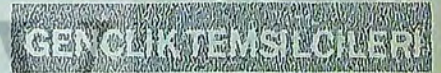
DEV-GENÇ 1971'in DEV-GENÇ'inin ve DGDF'nin mücadele bayrağını daha da yükseklerde tutacaktır.

YAŞASIN DEV-GENÇ!

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ
EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

DEV-GENÇ'i DESTEKLEYEN DERNEKLER

1. Zonguldak Dev-Genç	25. Akdeniz Dev-Genç (k)	51. Merzifon Dik-Der	76. Polatlı GENÇ-DER
2. Bartın Dev-Genç	26. İskenderun Dev-Genç	52. Turhal İşçi Köylü Gençlik Derneği	77. Edirne İşçi Birliği
3. Yenice Dev-Genç	27. Samandıra Dev-Genç	53. Sivas Dev-Genç	78. Edirne Yüksek Öğrenim Derneği
4. Kdz. Ereğli Halk-Der	28. Dörtöyl Dev-Genç	54. Zara Dev-Genç	79. Tekirdağ Eğitim Enstitüsü Öğrenci Derneği
5. Dev-Genç (Samsun)	29. Gaziantep Halk-Der	55. Erzincan Dev-Genç	80. Karkırelili Demokratik Kültür Derneği
6. Çarşamba İşçi-Köylü Gençlik Derneği (Samsun)	30. Ege Dev-Genç	56. Erzurum Dev-Genç	81. Ahmetbey Demokratik Kültür Derneği
7. Ayvacık Devrimci İşçi Köylü Gençlik Derneği (Samsun)	31. Bergama Dev-Genç	57. Kars Dev-Genç	82. İnce Demokratik Kültür Derneği
8. Ordu-Ok-Der	32. Manisa Dev-Genç	58. Göle Dev-Genç	83. Pınar Hisar Demokratik Kültür Derneği
9. Ünye Dev-Genç	33. Soma Dev-Genç	59. Ardahan Kültür Derneği	84. İpsala Gençlik Kültür Derneği
10. Perşembe Kültür Derneği	34. Salihli Halk-Der	60. Malatya Dev-Genç (2 şubeli)	85. Trakya Demokratik Kültür Derneği
11. Giresun İşçi Köylü Gençlik Derneği	35. Akhisar Dev-Genç	61. Tunceli Kültür Derneği	Şubeleri:
12. Trabzon Genç-Der	36. Alaşehir Kültür Derneği (k)	62. Hozat Dev-Genç	a) Keşan
13. Akşarabak Dev-Der	37. Nazilli Halk-Der	63. Diyarbakır Dev-Genç	b) Süloğlu
14. Tofya Halk Kültür Derneği	38. Milas Dev-Genç	64. Ergani Dev-Genç	c) Kara Hıdır
15. Maçka Genç-Der	39. Denizli Dev-Genç (k)	65. Yenişehir Dev-Genç (Bursa)	d) Düğüncülü
16. Rize Dev-Genç (Kapalı)	40. Dereçine Kültür ve Yardımlaşma Derneği (Aydın)	66. M.Kemal Paşa Dev-Genç	e) Bayramdere
17. Antalya Dev-Genç	41. Uşak Dev-Genç (k)	67. Kepsut Halk Kültür Dayanışma Derneği (Balıkesir)	f) Ertugrulköy
18. Kumluca Gençlik Örgütü	42. Niğde İşçi Köylü Gençlik Derneği (2 şubeli)	68. Bigadiç Halk Kültür Derneği	g) Sütlüce
19. Manavgat Genç-Der	43. Aksaray Kültür Derneği (2 şubeli)	69. Eskişehir Dev-Genç (k)	h) Bakırca
20. Alanya Dev-Genç	44. Ulukışla Kültür Derneği (2 şubeli)	70. Bolu Genç-Der	i) Meriç
21. Köprüli Genç-Der	45. Bor Ulukışla Kültür ve Dayanışma Derneği	71. Mengen Kültür ve Dayanışma Derneği	(Muratlı, Uzunköprü, Malkara, Yeni Mocer, Varlıköy şubeleri aktif olarak çalışmamaktadır.)
22. Karamanlı Herici Kültür Derneği (Burdur)	46. Kemerhisar Kültür Derneği	72. Gelibolu Halk Dayanışma Derneği	
23. Anamur Halkçı Gençlik Derneği	47. Kayseri Dev-Genç	73. Ankara Dev-Genç	
24. Tarsus Emekçiler Derneği	48. Kırşehir Dev-Genç	74. Evreşe Kültür Derneği	
	49. Çorum Dev-Genç	75. Kartal Dev-Genç	
	50. Sulova Dik-Der (Amasya)		

1. Karabük	33. Hacıbektaş
2. Amasra (Zonguldak)	34. Osmaniç (Çorum)
3. Devrek (Zonguldak)	35. Yozgat
4. Vezirköprü (Samsun)	36. Çekerek
5. Ladik (Samsun)	37. Çayralan
6. Fatsa	38. Yerköy
7. Sinop	39. Sorgun
8. Artvin	40. Akdağmadeni
9. Arhavi	41. Amasya
10. Hopa	42. Gümüşhacıköy
11. Borçka	43. Tokat
12. Şavşat	44. Divriği
13. Ardanuç	45. İmranlı
14. Gazipaşa (Antalya)	46. Arapkir (Malatya)
15. Isparta	47. Yeşilyurt (Malatya)
16. Burdur	48. Tatvan (Bitlis)
17. Ağlasun	49. Balıkesir
18. Mersin	50. Savatepe
19. Mut	51. Dursunbey
20. Ceyhan	52. Kütahya
21. Antakya	53. Sakarya
22. Altınözü	
23. Maraş	
24. Afşin	
25. Muğla	
26. Afyon	
27. Sivahi (Uşak)	
28. Eşme (Uşak)	
29. Karaman (Konya)	
30. Cihanbeyli (Konya)	
31. Bor (Niğde)	
32. Bünyan (Kayseri)	

* Bu il ve illerde Gençlik Derneği olmamakla birlikte Devrimci Gençlik belirli bir örgütlülüğe sahiptir. Genelikle Halkçı, vb. örgütlerde örgütlenmiştir ya da gençlik derneği kurma çalışmalarını sürdürmektedir.